

Giới thiệu Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)

Truyện Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi) của tác giả Snow Rose lấy bối cảnh ở một thế giới song song với Trái Đất, tên là Hồng Xích. Nơi này là nơi mà con người cùng ma cà rồng sinh sống. Hồng Xích chia ra thành hai bán cầu. Nửa ở phía Tây của Hồng Xích luôn luôn tối, nó là nơi cho tộc ma cà rồng sinh sống; còn nửa ở phía Đông là nơi ở của con người có đủ cả ngày lẫn đêm. Sở dĩ chia ra như vậy là vì một ngàn năm trước xảy ra đại chiến giữa ma cà rồng và con người. Một thời gian sau, không một bên nào có thể dành chiến thắng mà cả hai bên đều bị thiệt hại nặng nề nên bọn họ thống nhất kí hiệp ước chia đôi Hồng Xích ra. Họ dựng kết giới để hai bên không xâm phạm lẫn nhau và nếu bên này bước qua địa phận của bên kia phải có chứng minh thư, giấy phép do các đại gia tộc cấp. Thế giới này không có ai là vua, quyền cai trị lãnh thổ thuộc về các đại gia tộc, bọn họ chia lãnh thổ ra thành những vương quốc riêng mà chính bọn họ tự xưng là vua ở nơi đó. Bên ma cà rồng có bốn đại gia tộc là Evan, Viola, Ita, Leo. Bên con người có năm đại gia tộc là Hàn, Uẩn, Minh, An, Ngạn. Dưới đại gia tộc là gia tộc, dưới gia tộc là gia tộc nhỏ và những người không thuộc bất kì gia tộc nào, họ chỉ là những cư dân bình thường mà thôi. Ma cà rồng và con người đều sẽ học tập để tăng sức mạnh chiến đấu. Chương trình học gồm ba cấp: tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông. Ở một trường trung học phổ thông nổi tiếng. Một cô gái xấu xí đi học, cô chỉ thuộc tầng lớp cư dân bình thường trong khi hầu hết học sinh khác đều thuộc tầng lớp gia tộc trở lên. Cô luôn bị mọi người cười nhạo, khinh bỉ và chà đạp cô vì bề ngoài và thân phận của mình, nhưng cô không nói điều gì, thậm chí làm ngơ tất cả, coi bọn họ như không khí. Xung quanh cô lại bao bọc tầng tầng bí ẩn. Đôi khi cô sợ hãi nên lộ ra một ít bí ẩn đã thu hút cả sáu vị hoàng tử tìm hiểu về cô. Càng ngày sáu vị hoàng tử càng tìm thấy con người cô thật đẹp bất chấp vẻ ngoài xấu xí của cô. Sáu vị hoàng tử trong đó có một số vị là ma cà rồng sống lẫn với con người. Cuối cùng thì ai mới là người cô lựa chọn ở bên? Cô là ai? Bí mật của cô là gì? Một số gia tộc của ma cà rồng đang âm mưu xâm chiếm thế giới vạn vật chi vương của con người và biến họ thành nô lệ. Liệu họ có thành công không? Kết cục của cuộc chiến này là gì? Đọc truyện online sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ngày Đầu Đi Học

Ma cà rồng có bảy cấp bậc, phân chia thành A, B, C, D, E, F, G. Khi vượt qua cấp A bọn họ sẽ thành ma cà rồng vương giả.

- Cấp A là cấp mang theo sức mạnh lớn nhất và giảm dần về F. Khi sinh ra, ma cà rồng cấp bậc là F và luyện tập để tăng cấp.
- Cấp G là cấp những người bị biến thành ma cà rồng, họ có thể dùng máu của chủ nhân và luyện tập để tăng cấp.

Con người cũng có bảy cấp bậc từ cấp một cho đến cấp bảy. Mạnh nhất là cấp một và giảm dần về cấp bảy, vượt qua cấp một thì tương tự như ma cà rồng họ cũng trở thành vương giả. Họ luyện tập để không bị lép vế trước ma cà rồng và không bị cắn bởi chúng vì nếu con người mà yếu đi, ma cà rồng sẽ lập tức chiếm lấy bán cầu Đông và biến con người thành nô lệ của mình.

Từ trước đến nay, cả ma cà rồng và con người chưa ai vượt lên cấp bậc vương giả cả. Mỗi cấp bậc đều chia thành sơ cấp, trung cấp và cao cấp.

Ma cà rồng và con người đều sẽ học tập để tăng sức mạnh chiến đấu. Chương trình học gồm ba cấp: tiểu học, trung học cơ sở và trung học phổ thông. Sau khi học xong ba cấp, con người sẽ đạt sức mạnh cấp năm và ma cà rồng đạt sức mạnh cấp E, còn bốn cấp còn lại có tăng không và tăng đến đâu phải xem bản thân của mình.

Ở cổng trường trung học phổ thông Lý Tự Trọng, hôm nay đồ rất nhiều xe hơi đời mới và đắt tiền. Hôm nay ngày gì mà trường nhộn nhịp vậy? Hôm nay chính là ngày nhập học đầu tiên sau kì nghỉ hè của trường.

Trường Lý Tự Trọng tọa lạc trên một khu đồi riêng biệt, chính giữa năm vương quốc của con người ở bán cầu phía Đông. Nó thật ra giống một hoàng cung hơn là một cái trường trung học phổ thông vì trường này là trường dành cho những giới thượng lưu như nhà giàu có, quý tộc... hoặc những hoàng tử từ các nước khác đến du học. Tuy nhiên, những học sinh ở giới trung lưu hoặc hạ lưu vẫn có thể đi học bằng học bổng nhưng một năm chỉ có 10/1500 suất học mà thôi.

Đằng sau trường có hẳn một khu rừng nguyên sinh dành cho những buổi thực tập dã ngoại. Điều kiện học ở trường là tốt nhất. Trường không phải là trường công mà là trường tư do tập đoàn Bi Ngạn mở ra. Từ một trường vô danh chỉ sau hai mươi năm nó đã trở thành như bây giờ, đặc biệt trong sáu năm gần đây nó phát triển một cách vượt bậc, trở thành trường trung học phổ thông nổi tiếng nhất trong năm vương quốc.

Những nam thanh nữ tú lần lượt bước ra từ những chiếc xe hơi đắt tiền của họ, trên người họ đeo đầy đồ vật đắt tiền. Họ hướng vào hội trường, nơi làm lễ nhập học cho những học sinh lớp mười. Nhưng khi đi chưa được bao lâu, một chiếc xe đạp cũ kĩ, phát ra những tiếng kêu lạch cạch, thảng một cái "kít... kít... kít" để tránh một chiếc xe hơi đang đi vào. Chiếc xe đạp ngã cái: "Rầm". Những tiếng kêu chói tai ấy làm tất cả bọn họ quay lại.

Họ thấy được một cô gái với mái tóc xoắn, rối bù như một cái tổ quạ do gió bay. Người cô gái cao khoảng 1m60, thân hình tròn trịa nếu không muốn nói trắng ra là mập. Da ngăm đen. Mặt thì đầy những mụn; môi dày, rộng; mũi thì to đến mức phá hủy cân đối khuôn mặt; gò má cao vút; trán thì nhô ra; cằm cũng nhô ra nhọn hoắt. Đôi mắt chắc có lẽ là điểm sáng duy nhất trên khuôn mặt; nó to, linh động, sáng rất có thần và tràn đầy sắc bén; nó đen như một hắc động, cuốn trôi người vào, nhìn vào trong ấy, người ta sẽ có cảm giác mình trần như nhộng, những ý nghĩ trong người đều không trốn thoát khỏi

đôi mắt này. Tuy nhiên, nó lại được che bằng một đôi kính cận dày cộm và chẳng ai để ý đến cả, họ nhìn tổng quan và kết luận một điều về người con gái này đó là: XẤU TỆ.

Trong chiếc xe hơi, vang lên giọng nữ thánh thót, dễ nghe nếu bỏ qua nội dung lời nói.

- Cái con điên, mày đi xe kiệu gì vậy hả, chiếc xe đạp cà tàng mà dám đi ngu như vậy sao? Nó mà đụng vô chiếc xe này thì cái con nghèo mạt như mày có đền nổi không?

- Tôi xin lỗi... Xin lỗi... - Cô bé xấu xí nói.

- Thôi, người ta chưa đụng vào mà để người ta đi đi.

Nói rồi, chủ nhân của giọng nói ấy mở cánh xe hơi đắt tiền ra. Một cô bé trắng nõn, trẻ trung, đẹp đẽ bước ra. Mái tóc cô ấy nhuộm vàng, uốn nhẹ ở đuôi. Mặt hình trái xoan; mắt long lanh, ướt át; mũi cao, nhỏ nhắn; đôi môi đỏ mọng, nhìn vào chỉ muốn cắn một phát. Thân hình chữ S đúng chuẩn người mẫu.

Cô bé mở cửa xe, đi xuống, dưới tia nắng ban mai, tựa như một nữ thần tuyệt trần đang đi dạo giữa vườn địa đàng. Cô bé dịu dàng, chạy đến dựng chiếc xe lên. Sau đó đưa tay ra và nói:

- Xin tự giới thiệu, mình là Hàn Mỹ Hân, rất hân hạnh được làm quen với bạn.

Cô bé xấu xí ngại ngùng vì đôi tay bị bẩn khi ngã xe nên chùi chùi vào váy mình, đưa tay ra nắm tay của cô bé kia:

- Minh... Minh tên là Dương Liễu Nhu, cảm ơn bạn đã dựng xe lên giúp mình, rất hân hạnh làm quen với bạn. Bạn thật đẹp nha và tốt bụng nữa.

- Cảm ơn bạn đã khen mình. Bạn là người mình gặp đầu tiên. Chúng ta có thể trở thành bạn được chứ.

- Mình không xứng để bạn làm vậy đâu...

- Mình không quan tâm xứng hay không xứng, mình chỉ quan tâm bạn có muốn làm bạn với mình hay không thôi – Nói rồi cô bé phình má ra, nhìn rất dễ thương, hành động này đã không biết cướp mất trái tim của bao chàng trai rồi.

- Minh... Minh muốn...

- Vậy chúng ta là bạn nhé.

- Vâng.

- Thôi tó vào cát xe, để vào hội trường chứ không bị trễ, cậu cũng vậy nha.

- Vâng.

Mọi người đã có ấn tượng rất tốt với cô bé tên Hàn Mỹ Hân ấy. Mọi người không cần biết là chiếc xe hơi đã đi sai làn đường dành cho xe đạp và xe máy, cũng bỏ qua chuyện chiếc xe hơi đi sai và xém tung vào xe đạp. Trong lòng họ mặc định, người đi xe đạp tất nhiên là sai, con nhà nghèo vào bằng học bổng sẽ không bao giờ tồn quý bằng họ.

Đám con trai đã chết ngất vì nữ thần, trong lòng in dấu bóng hình nữ thần. Con gái thì ghen tị khi có cớ ghê mà đôi ăn thịt thiên nga, một con bé xấu xí, nghèo hèn mà dám đi làm bạn với nữ thần, thật không biết thân biết phận của mình.

Dương Liễu Nhu dắt xe đạp quay đi. Không một ai thấy ánh mắt ấy lóe lên một tia sáng hiểu rõ...

Hàn Mỹ Hân trong xe, cất cao giọng bảo tài xế đưa khăn mặt để lau tay, xong rồi quăng vào thùng rác trong xe không một chút lưu tình.

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hoàng Tử Đến

Sau khi cất xe đạp, Dương Liễu Nhu đi đến hội trường.

Hội trường là một tòa nhà được xây thành vòng tròn bán kính khoảng 500 m, có lắp kính trong suốt, nó có sức chứa hơn năm ngàn người. Các hàng ghế là ghế gỗ trạm trổ tinh xảo và cũng được xếp thành vòng tròn. Hàng ghế gỗ ở trong cùng sát với sân khấu là hàng ghế dành cho các đại biểu được trường mời về. Ở giữa là sân khấu, nơi mà diễn ra các buổi biểu diễn hay thầy giáo ở trên đó đọc các diễn văn dài lê thê nhân dịp nào đấy, nó có bán kính hơn

200 m sàn được lát bằng gạch 3D mới nhất có hình một đóa hoa bi ngạn. Ở trong hội trường cách 2 m là sẽ có những bóng đèn điện với màu sắc khác nhau, khi cần thiết có thể chiếu cả màu xanh, hồng, vàng, trắng... rất đẹp. Máy điều hòa được lắp sao cho mỗi một góc ngách đều có thể hưởng thụ được từng cơn mát lạnh từ nó.

Buổi phát biểu nhập học dài dằng dặc. Ở dưới, chỉ có một số học sinh nghe, còn một số học sinh khác họ không hề nghe bài diễn văn nhập học, họ tùm năm, tùm ba nói chuyện với nhau, có một số còn ngủ gật. Trong một góc tối khuất của hội trường. Dương Liễu Nhu đang ngồi chăm chú nghe từng lời mà thầy hiệu trưởng phát biểu cho năm học, còn lấy giấy bút ra ghi rất nghiêm chỉnh. Lúc đầu thì chẳng ai để ý, dần dần mọi người gần khu đó nhìn như quái vật. Họ ồn ào, xôn xao, nói "Xấu mà còn rảnh gây sự chú ý", "Xấu mà chánh, thể hiện mình học giỏi"... Nhưng Dương Liễu Nhu đều bỏ ngoài tai tiếp tục công việc ghi chép của mình. Cô ghi chép tất cả những gì phát biểu ở buổi nhập học, từ phát biểu của hiệu trưởng, thầy giáo, đại biểu, học sinh đều ghi hết.

Sau hai tiếng, buổi phát biểu dành cho nhập học kết thúc. Các học sinh bắt đầu tiến về khu dành cho việc học tập.

Khu A có mười tầng, khu ấy là nơi để chứa tất cả các thiết bị dùng trong học tập, không chỉ có những máy móc khô khan, hay những hóa chất dùng trong hóa học, hay những mô hình dùng trong sinh học... mà nó còn có các sáo, đàn piano, dụng cụ vẽ... Tiêu chí của trường là không chỉ dạy những thứ khô khan theo chương trình mà còn dạy nhiều thứ khác để làm giàu tâm hồn của người đi học.

Khu B là các lớp học, nó có ba khu nhỏ khu số 10, khu số 11 và khu số 12 dành cho lớp mười, lớp mười một và lớp mười hai. Mỗi khu nhỏ là một tòa nhà gồm năm tầng, mỗi tầng mười lớp, mỗi lớp khoảng ba mươi học sinh. Lớp được đánh theo số lớp trước, số thứ tự sau. Ví dụ như 10 – 1, 10 – 2... Dựa vào điểm thi để xếp lớp, lớp 10 – 1 là tập hợp học sinh có điểm số cao nhất hoặc hoàng tử của các nước. Ai cũng muốn thi vào lớp này nhưng đâu có dễ.

Dương Liễu Nhu không nhìn số lớp cũng rất dễ vào đúng lớp 10 – 1, dường như cô ấy rất quen thuộc với trường này. Cô ấy vừa bước vào lớp, mọi ánh mắt đều tập trung vào cô ấy như muốn hỏi tại sao một người xấu xí như vậy lại được vào lớp 10 - 1. Cô không quan tâm, bước nhanh vào một góc lớp và ngồi xuống. Vì cô cúi đầu nên không ai biết bao nhiêu ánh mắt nhưng vẫn không thể làm cô thay đổi sắc mặt của mình. Một người kì lạ...

Bỗng nhiên, cả lớp 10 – 1 hét ầm lên... Cô mỉm cười khó hiểu, nói thầm: "Đã đến rồi sao? Đúng là một đám đi tới đầu ruồi bầu đến đó, đáng thương thật".

Lúc này có năm chiếc xe sang trọng, xe này trên thế giới chỉ có một trăm chiếc, đỗ ngay trước khu số 10. Sau đó là năm vị hoàng tử đẹp tựa thiên thần bước ra. Mỗi người đẹp theo một kiểu khác nhau nhưng một người trong số họ thả vào môi trường showbiz thì nam thần chẳng là cái gì so với bọn họ cả. Mấy đứa con gái la hét ồm ồm vì gặp được nữ nam, con gái của các khu số 11, khu số 12 đều chạy tới. Nam nhân của khối lớp mười cũng tham gia đứng vào trong hàng ngũ của bọn con gái để nhìn thấy vẻ đẹp của họ, đủ để thấy sức hút của bọn họ như thế nào. Mỗi người con gái đều bày ra vẻ đẹp nhất của mình, e thẹn, cúi đầu mong các vị hoàng tử để ý đến.

Dường như muốn kích thích trái tim của bọn con gái, một chiếc xe mà trên thế giới chỉ có mười chiếc dừng lại ngay trước khu số 10. Một người còn đẹp hơn cả năm nam nhân kia bước ra. Nếu năm nam nhân kia là thiên thần thì người này là một vị thần. Tóc hắc màu vàng, để dài xuống thắt lưng và được buộc lại một cách hồ hững nhưng điều đó không làm cho hắc eo là đi. Hắc mang theo nét uy nghiêm như một vị thần bất khả xâm phạm, chỉ cần nhìn hắc bằng ánh mắt đam mê thì người ta thấy cũng đủ để vũ nhục hắc.

Bọn họ dường như quen nhau, tới gần lại cười cười nói nói và bước đi lên lớp. Bỗng cả sáu nam nhân ngược lên lớp 10 – 1 như tìm kiếm một cái gì đó làm cho đám con gái của lớp 10 – 1 hét to hơn nữa.

Họ tìm gì chỉ có họ mới biết. Vừa rồi, một ánh mắt không đồng nhất với các ánh mắt khác tia xuống dưới bọn họ nó chứa trong đó là chia buồn, hiểu thấu... và còn chứa cả cười nhạo, khinh bỉ nữa. Họ tò mò muốn xem ai dám nhìn họ như vậy nhưng khi nhìn lên chỉ thấy một bóng đèn lướt qua trên cửa sổ. Vị trí đó đúng là lớp 10 – 1 mà họ phải học, xem ra năm học này sẽ không buồn chán như họ tưởng tượng đâu. Cả sáu người đều nở một nụ cười làm xóa nhòa cả cảnh vật...

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Xấu Xí Trở Thành Trung Tâm Của Sự Chú Ý

Khi đi ngoài hàng lang, bọn họ đều hứng tất cả sự ngưỡng mộ, yêu thích... nhưng họ cảm thấy thật đáng ghét. Ở đâu cũng phải chịu cảnh mình đẹp nên mình là tiêu điểm đến muốn ỏi rồi. Họ than trời trách đất trong lòng và không nói ra miệng vì họ là hoàng tử của đại gia tộc, không lẽ mở miệng ra chửi thề.

Họ dừng chân ở lớp 10 – 1, cả lớp đều hướng vào nơi có bọn họ. Ánh mắt như muốn kéo họ dung nhập hoàn toàn vào trong đầu để thể hiện sự hâm mộ đối với bọn họ. Tiếng hò hét im bặt, biến nó trở thành một sân diễn riêng dành cho bọn họ, từng bước chân bọn họ đi là từng nhịp tim của mọi người rơi xuống, chắc chẳng bao giờ thấy được cảnh tượng này ở đâu, ngoài nơi có sự hiện diện của sáu người này.

Bỗng, một cô gái đâm sầm vào hàng ngũ của bọn họ. Cô ấy mở tiếng xin lỗi trước, liên tục cúi đầu:

- Xin lỗi, mình phải chạy nhanh vào lớp vì gần trễ giờ nên không để ý. Thật sự rất xin lỗi, xin lỗi – Giọng nói thanh nhã, dịu dàng, ảm áp vang lên.
- O kìa, Hàn Mỹ Hân đó à, không sao đâu em – Một người trong số bọn họ lên tiếng.
- Anh Hàn Ân, sao anh cũng ở đây?
- À, năm nay bố mẹ anh bắt học ở trường này nên anh thi vào, bỏ qua một năm không học rồi, bỏ nửa thì bị chửi chết.
- Vậy à, chắc đây là bạn anh nhỉ?
- Ừ, bạn anh, tí nữa anh sẽ giới thiệu cho em làm quen, em tìm chỗ ngồi đi.
- Dạ.

Khi người cô gái quay đầu lại thì cả lớp mới biết đó là nữ thần trong lòng, lúc trước đã hạ mình xuống và làm bạn với một cô gái xấu xí. Hàn Mỹ Hân bước đi tìm chỗ của mình, cô tìm một chỗ mà để ai cũng nhìn thấy cô trong lớp rồi ngồi xuống. Mái tóc vàng được uốn nhẹ thả hờ hững trên vai, ánh nắng chiếu nhẹ, cây bàng lãng tím ở cửa sổ... tất cả làm nền để nổi bật lên sắc đẹp trời ban của cô. Đám con trai trong lớp nín thở xem cảnh đẹp này, sợ chỉ cần thở ra một hơi sẽ dọa nữ nhân chạy mất.

Sáu người bọn họ, tiếp tục hướng về dãy bàn để chọn chỗ.

Dương Liễu Nhu cười nhếch mép, trong đầu cô thì đang nghĩ một đám thật ngu ngốc khi bị sắc đẹp, vẻ trưng bày bên ngoài làm mờ mắt. Một thủ đoạn nhỏ nhỏ, cũ rích để làm quen người khác, một con người mà luôn muốn mình làm trung tâm của sự chú ý thì không cần nói cũng biết họ muốn gì.

Nụ cười nhếch mép của Dương Liễu Nhu rất mờ nhạt, không ai phát hiện nhưng cũng đủ để ba người trong số sáu vị hoàng tử quay lại. Họ bắt đầu cảm thấy thú vị. Một con người xấu xí lại cười khinh bỉ những người mang vẻ đẹp trời ban như vậy, dù người bình thường nhất trong số họ cũng đủ để đẹp hơn cô ta. Hơn nữa, từ khi bước chân vào lớp đến giờ, cô ta không thèm nhìn họ lấy một lần. Tuy họ không thích người ta nhìn mình bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nhưng nếu một con người không thèm nhìn, thậm chí một cái liếc mắt cũng không cho thì thật là bất hợp lý. Nhất là khi người càng xấu thì càng phải ngưỡng mộ vẻ đẹp, hay vì cảm thấy mình không xứng nên không dám nhìn? Họ chẳng cảm thấy vậy đâu. Cô ta luôn cúi mặt xuống, tuy nhiên với trực giác của một ma cà rồng thì cô ta chẳng thèm quan tâm đến bọn họ, thậm chí bọn họ chẳng là cái đinh gì trong mắt cô ta.

Một con người xấu xí lại gọi lên trí tò mò của ba người bọn họ. Họ trao đổi ánh mắt với ba người còn lại và bắt đầu đi hướng xuống dưới góc lớp. Mỗi bước chân đi ngang qua bàn, bất kể là nam hay nữ thì bọn họ cảm thấy trên gương mặt đều in rõ năm chữ: "Ngồi bên cạnh ta đi" rõ mồn một.

Bọn họ đến cuối lớp, ngay chỗ Dương Liễu Nhu ngồi. Hàn Ân, đập bàn của Dương Liễu Nhu:

- Cô qua ngồi đây giữa đi - Giọng như ra lệnh.
- Vâng – Dương Liễu Nhu mặt sợ sệt mà chuyển sang ngồi dãy giữa.

Vì lớp có ba dãy, nên ngồi trước Dương Liễu Nhu ba người, bên cạnh là hai người, còn nam thần tóc dài thì lập tức tới ngay bàn gần đó, nhấc lên, đem về phía sau Dương Liễu Nhu về phía bên trái, rồi ngồi xuống một cách tự nhiên. Tư thế ung dung, tao nhã đến mức làm cho lớp quên đi quy định là không được di chuyển bàn trong phòng học.

Chỗ Dương Liễu Nhu vậy quanh còn trống bởi vì chẳng ai muốn ngồi cạnh một người xấu xí như vậy. Giờ thì khác, bọn họ như ong vỡ tổ tranh nhau ba chỗ phía trên của ba vị hoàng tử.

Hàn Mỹ Hân trong lòng cực kì tức giận vì cô chắc chắn bọn họ sẽ ngồi gần bên mình, cuối cùng lại chạy hết đến chỗ con bé xấu xí kia, không lẽ giờ mình lại mặt dày đi xuống. Con bé xấu xí, ta hận ngươi... Trong lòng trăm chuyển ngàn hồi là vậy, trên mặt Hàn Mỹ Hân là một nét hiền hòa, thánh thiện như trước.

Dương Liễu Nhu cũng có sóng thần trong người, đã muốn yên yên ổn ổn ở trên lớp. Đám hoàng tử lại lết xác ngồi đây làm gì để gây sự chú ý, sau đó sẽ vương vào bao nhiêu rắc rối vì bọn họ. Dương Liễu Nhu hận đến ngứa răng mà trên mặt vẫn mang sự yếu đuối, nhút nhát như bình thường.

Nếu đám hoàng tử biết Dương Liễu Nhu dùng từ lết xác cho mình thì chắc tức hộc máu mà chết mất..

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Ngạn Hồng Ngọc - Người Thừa Kế Của Gia Tộc Họ

Ngạn.

Một cô gái khác bước vào lớp. Cô bé này có một gương mặt bầu bĩnh, đáng yêu như đứa trẻ. Cô vừa vào lớp là vẫy tay và chạy lại những vị hoàng tử.

- Uẩn Lân, hôm nay anh cũng đến lớp này để học à?
- Ừ, anh thấy trường này cũng được nên vào đây học.
- Kẻ lười học như anh mà cũng vào được trường này sao? Không thể tin được.
- Được rồi, Minh Hạnh Hoa đừng khai ra chứ. Hình tượng của anh sẽ sụp đổ. Anh sẽ đau lòng.
- Đau cái con khỉ, anh đau lòng thì học nghiêm túc đi.
- Công chúa nhà họ Minh mà ăn nói bậm trợn vậy?
- Ai quy định công chúa không được ăn nói vậy?
- Bỏ tay.
- Hừ, bó kệ anh.

Nói rồi Minh Hạnh Hoa đập tay thật mạnh vào vai Uẩn Lân và làm động tác của việc đuổi ruồi.

- Xùy, Xùy... Tránh ra cho em làm quen với trai đẹp. Chào anh Hàn Ân, chào anh An Long, chào An Lý, chào Ngạn Phong, chào Ngạn Dũng.

Bọn họ cũng chào lại Minh Hạnh Hoa. Rồi Minh Hạnh Hoa cũng chú ý đến Dương Liễu Nhu để làm quen.

- Chào bạn, mình tên là Minh Hạnh Hoa, chúng ta làm quen nhé.

- Vâng - Dương Liễu Nhu nói nhỏ.

Minh Hạnh Hoa đập vai của Dương Liễu Nhu.

- Ôi dào, ngại ngần gì mà nói nhỏ thế. Ăn to nói lớn như mình nè. Công nhận điểm phúc thật, một đám hoàng tử vây quanh luôn. Ghen tị với cậu quá - Miệng thì nói vậy như từ trong ánh mắt chẳng thấy một chút ghen tị nào.

- Vâng - Một cô công chúa thế này thì đúng là lác đầu thật nhưng tính tình thì ngay thẳng, cô bé, ta chấm ngòi làm bạn ta.

Bàn trên bỗng nhiên âm ỉ. Không biết xảy ra chuyện gì nữa. Dương Liễu Nhu ngược lên xem thử. À thì ra là cô bé đánh đá ở cùng xe với Hàn Mỹ Hân lúc trước đang làm loạn lên để được ngồi phía trước cạnh bàn của ba vị hoàng tử. Đúng là ngực to não nhỏ mà. Cuối cùng Hàn Ân bước lên dàn xếp mới ổn thỏa. Cô ta cũng họ Hàn, là họ hàng xa của Hàn Mỹ Hân tên là Hàn Thanh Nhã, một cái tên trái ngược lại hoàn toàn với tính cách cô ta.

Cuối cùng, ba vị trí bàn phía trước của ba vị hoàng tử là Hàn Mỹ Hân, Hàn Thanh Nhã và Minh Hạnh Hoa.

Cả lớp giờ lại xôn xao, tranh nhau ngồi chỗ của những nữ thần.

Thêm một cô bé đánh đá bước vào, vừa vào thì chẳng nhìn ai bằng nửa con mắt. Sau khi nhìn cuối lớp là một đám hoàng tử thì cô ta bước xuống ra lệnh với Hàn Thanh Nhã.

- Cô... tránh chỗ cho tôi ngồi.
- Tại sao tôi phải tránh.
- Vì một kẻ hèn như cô không xứng ngồi tại đây.
- Cô là ai mà kêu tôi hèn? Tôi họ Hàn đó.
- Tôi là Ngạn Hồng Ngọc, là công chúa của họ Ngạn, là người thừa kế gia tộc. Nghe rõ chưa?

Vừa nghe được cái tên ấy, Dương Liễu Nhu run rẩy một phần trăm giây rồi bình thường trở lại. Cô tự tin rằng mình sợ ý một chút như vậy chắc không ai biết đâu, mà không hay biết cử động của cô đã lọt vào mắt của ba vị ma cà rồng và gọi lên trí tò mò của họ.

- Bằng chứng đâu? - Hàn Thanh Nhã nói.

- Bằng chứng đây. Mở mắt to ra mà nhìn - Nói rồi, cô ta kéo tay áo ra, lộ ra hình một con sư tử ngậm chữ N, xung quanh viền hai lớp văn tự kì lạ. Kí hiệu của gia tộc không hề có văn tự mà chỉ có người thừa kế được chọn mới có.

Ngân Hồng Ngọc có lí do để kiêu ngạo, vì tuổi nhỏ như vậy có thể trở thành người thừa kế. Trong một đại gia tộc có rất ít người có một lớp văn tự. Trong những người có một lớp văn tự họ sẽ được đào tạo một cách kĩ lưỡng, để sau đó đến đàn thần của gia tộc để bước vào cánh cửa khảo nghiệm để lựa chọn. Người giỏi nhất sẽ có thêm một lớp văn tự nữa và trở thành người thừa kế. Trẻ như vậy mà trở thành người thừa kế thì trước nay chưa từng có.

Các vị hoàng tử bắt ngờ. Ngân Phong, Ngân Dũng lại tỏ vẻ không hiểu vì bọn họ cũng tham gia cuộc lựa chọn mà không hề có thông tin về người chiến thắng. Giờ lại ngời ra một người. Quái dị. Bọn họ trao đổi thông tin cho nhau bằng cách riêng.

Tiếng nói nhỏ nhẹ của Hàn Mỹ Hân vang lên:

- Thanh Nhã, nhường chỗ cho bạn này đi.
- Nhưng...
- Bạn này thích ngồi nơi này thì nhường bạn đi mà Thanh Nhã - Giọng nói ầm ầm, đều đều.

Hàn Thanh Nhã lại tỏ ra sợ sệt, dù chỉ là mờ nhạt trên gương mặt, tuy nhiên Dương Liễu Nhu đã bắt được, âm thầm cười trong lòng vì mình đã đoán đúng. Hàn Thanh Nhã rời chỗ, nhường chỗ cho Ngân Hồng Ngọc, còn mình thì đi về phía trước của Hàn Mỹ Hân ngồi xuống.

Thế là một chuyện khó tin xảy ra. Cuối lớp, toàn là người nổi tiếng của năm đại gia tộc trừ Dương Liễu Nhu. Bọn người trong lớp bắt đầu ghen tị với Dương Liễu Nhu, xuất phát từ sự ghen tị này, sau đó Dương Liễu Nhu sẽ gặp không ít nguy hiểm bắt nguồn từ người trong lớp.

Chuông vào tiết cũng vừa reo lên, thầy giáo bước vào lớp. Tất cả đều tự tiện ngồi vào một chỗ.

Thầy chủ nhiệm bước vào lớp, tiếng hét thất thanh của bọn con gái cất lên. Thì ra đây là thầy nổi tiếng nhất trường, dạy giỏi, đẹp trai và mới vào dạy trong năm nay thôi. Sắc đẹp của thầy không thua kém bất kì một vị hoàng tử nào.

- Làm quen với lớp nhé, thầy tên là Hoàng Thanh, thầy sẽ đọc điểm thi của từng học sinh và điểm danh để chắc chắn không một ai ngồi nhầm lớp.
- Hà Thị Thu, 80 điểm
- Hoàng Thanh Hùng, 82 điểm
- ...
- Hàn Thanh Nhã, 84 điểm
- Hàn Mỹ Hân, 96 điểm
- Ngân Hồng Ngọc, 96 điểm
- Minh Hạnh Hoa, 96, 5 điểm

Mọi ánh mắt ngưỡng mộ đều hướng về Hàn Mỹ Hân, trường này thi điểm cao nhất trong mấy năm về trước chỉ có 95,8 điểm thôi. Nhưng đáp lại ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, cô ấy chỉ cười mỉm. Ôi thật khiêm tốn, đúng là nữ thần trong lòng mọi người mà.

- Hàn Ân, 96, 4 điểm
- Ngân Phong, 96, 4 điểm
- An Long, 96, 8 điểm
- Uẩn Lãnh, 97 điểm
- An Lý, 97, 2 điểm

Năm người thần tượng của bọn họ ở đây rồi, điểm vừa cao, vừa học giỏi nữa, đúng là nam thần mà.

Đọc gần hết tên lớp mà vẫn không thấy nam thần tóc dài đâu, không lẽ điểm cao hơn nữa sao?

- Ngân Dũng, 98 điểm – đúng là nam thần tóc dài đây rồi.

Cả lớp hét toáng lên, điểm cao ngút trời như vậy là lần đầu tiên trong lịch sử của trường. Năm nay có quá nhiều người có thể quá kỉ lục quá.

- Thầy chúc mừng bạn cao điểm nhất trong kì thi vừa qua.

Cả lớp xôn xao hẳn lên, 98 điểm mà chưa cao nhất ư? Ai mà giỏi hơn cả người đạt 98 điểm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Ai Là Ma Cà Rồng? Ai Khế Ước Với Ma Cà Rồng?

Không để mọi người chờ đợi lâu. Thầy ngay lập tức đọc.

- Thầy chúc mừng em Dương Liễu Nhu đã được 98, 3 điểm trong kì thi vừa qua...

Cả lớp đồng loạt nhìn về người đang đứng ở cuối lớp, ánh mắt ghen tị, ganh ghét lại chiếu vào người ấy. Dương Liễu Nhu vẫn cúi thấp đầu nhưng trong lòng thì mừng chửi Bạch Thiên quân gia tám ngàn lần. Đã hỏi hán không thích chơi trội thì thi điểm nào là được, hán nói 98, 3 điểm nên mới canh đề thi đúng điểm, thế mà lại nhất lớp. Bạch Thiên quân gia, người chết với ta.

- Buổi học đầu tiên thầy sẽ phổ biến nội quy trường lớp. Các em không được...

- Và đặc biệt các em sẽ học các bài học như sau... Trường có mười giáo viên dạy một môn, các buổi học của các lớp sẽ xen kẽ nên mỗi giáo viên sẽ dạy năm lớp. Trường sẽ sắp xếp sao cho mỗi bài học các em sẽ học được một giáo viên khác nhau. Sau mười bài sẽ xoay vòng lại để đảm bảo cho việc giáo viên không đặc biệt ưa thích lớp nào, cũng như ghét lớp nào. Học sinh cũng sẽ xúc được nhiều cách dạy khác nhau. Nếu bài đó em không hiểu chỗ nào cứ việc gửi email cho giáo viên. Email và số điện thoại của giáo viên sẽ được gửi vào email các em sau buổi học hôm nay.

Các vị hoàng tử và học sinh đã nghe nói trước nhưng chính miệng giáo viên chủ nhiệm phổ biến lại thấy được một cảm giác khác. Trường không hổ danh là trường tốt nhất trong lãnh thổ loài người. Cách học này sẽ tạo nên sự công bằng trong cách dạy, thuận lợi trong cách học. Các vị hoàng tử âm thầm khâm phục người đã nghĩ ra cách này. Tất cả học sinh đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình nên không hề nhận ra có một người không có cùng cảm xúc với bọn họ, một cảm xúc mà học sinh mới cần phải có.

- Thầy cũng đặc biệt giới thiệu, đây là cô phó chủ nhiệm, tên cô là Hà Thanh Hoa thầy sẽ quản lí các nam trong các việc sinh hoạt còn cô phó chủ nhiệm sẽ quản lí các em nữ. Thầy dạy các em môn Toán còn cô sẽ dạy môn Địa lý. Các em còn hỏi gì không?

Cả lớp đồng thanh: "Dạ không".

- Vậy thì thầy và cô sẽ đưa các em về kí túc xá nơi các em sẽ ở lại sau ba năm học.

Trường này đặc biệt là ở chỗ đó, giáo viên không phân biệt xuất thân, chỉ cần giỏi đến mức có thể vượt qua kì thi là sẽ được tuyển. Nhờ đó có thể đạt được nhiều giáo viên xuất sắc nhưng không đủ bối cảnh để xin vào các trường quý tộc khác. Lúc trước khi điều luật này đưa ra các đại gia tộc phản đối ghê lắm, tất nhiên chủ tịch của tập đoàn Bì Ngạn đã xuất hiện và dàn xếp mới có thể làm yên ổn vụ này.

Cả lớp tiến đến khu kí túc xá. Có sáu khu riêng biệt. Thầy cô cũng có thể đăng kí ở trong kí túc xá này. Ghi từ KT1 đến KT6. KT1 đến KT3 là cùng một hàng, còn KT4 đến KT6 đối diện, tất cả xếp thành hai hàng ở giữa được ngăn cách bởi bức tường cao vút để ngăn ra kí túc xá nam và nữ. Có cánh cửa lớn để thông với nhau nhưng sau 10 giờ tối, cửa sẽ đóng lại. Các người canh gác sẽ đi từng phòng xem thử còn nam hay nữ nào ở nhầm kí túc xá hay không.

Dương Liễu Nhu và các học sinh của các lớp đi vào trong KT1 nơi kí túc xá của nữ học lớp mười. Không biết tại sao nhưng Dương Liễu Nhu lại được xếp vào một phòng riêng biệt trong khi mỗi một phòng đều có hai người.

Khi màn đêm phủ xuống, trong phòng của Dương Liễu Nhu. Có hai người đang quỳ một chân xuống chào theo khuôn mẫu người hầu chào chủ nhân. Sau đó bọn họ đứng lên.

- Chán người ghê. Thi được 100 điểm thì cứ thi luôn đi để bọn họ mù mắt chơi – Giọng nữ cất lên đầy bất mãn.

- Nói bao nhiêu lần, không được nói chuyện với chủ nhân như vậy – Giọng nam nghiêm khắc nói.

- Thôi nào, đừng nghiêm trọng vấn đề như vậy, cô ấy nói như vậy cũng đâu có sao, giữa chúng ta luôn bình đẳng mà. Nhất là người đó, sửa cái tật nghiêm trọng vấn đề đi – Dương Liễu Nhu vừa nói vừa xoa đầu của người con trai.

- Ta chỉ tuân theo tôn ti thời – Giọng nam đầy bất mãn kháng nghị.

- Thôi không đùa nữa, báo cáo đi – Giọng Dương Liễu Nhu nghiêm khắc, cả người tỏa ra uy nghiêm không thể xâm phạm, không còn thấy kẻ vừa giỡn hi hi ha ha mấy giây trước đâu hết.

Bọn họ bắt đầu báo cáo. Dương Liễu Nhu vừa ghi chép vừa nói.

Cùng lúc ấy, bên kí túc xá nam. Phòng của Ngan Dững và Uẩn Lãnh đã tập hợp đủ cả sáu vị hoàng tử.

- Đây, người có thấy Dương Liễu Nhu rất kì quái không? - An Long nói.

- Có - Tất cả nhao nhao lên ngoại trừ Ngan Dững.

- Một con người thú vị đó nhưng nó chưa đủ hấp dẫn với ta - Ngan Dững mở miệng.

- Thôi, tới giờ nên uống một tí máu rồi, ta chịu không nổi - Uẩn Lãnh.

Không ai có thể ngờ, một vị hoàng tử của một gia tộc lớn lại là ma cà rồng. Chuyện gì ẩn đằng sau đây?

Hàn Ân kháng nghị:

- Đây, người uống Ngan Phong ấy, người khế ước ngang hàng với hắn, đừng cần ta, đừng hại đời ta - Giọng nói run run, thu người trong một góc, tay vẩy loạn xạ, trên người mặt thì mang vẻ mặt cười cợt.

Cảnh tượng này đã xảy ra nhiều, lần nào xảy ra cũng chọc cười cả đám người. Uẩn Lãnh bắt đầu dùng răng nanh để hút máu của Ngan Phong, An Lý cũng hút máu của An Long.

Sau khi kết thúc cảnh tượng hãi hùng ấy, mà ánh mắt của mọi người trong phòng tựa như đã quen với cảnh tượng này không một chút sợ hãi, thì An Lý ít nói mở miệng:

- Ngan Dững, người không tìm một người kí khế ước đi, khế ước ngang hàng cũng được, khế ước chủ tớ cũng được. Người cần hút máu để trở nên mạnh hơn, một ma cà rồng không thể không hút máu, người như người không hút máu mà còn mạnh như ta và Uẩn Lãnh là chuyện hiếm rồi và đã là chuyện hiếm thì ít khi có kì tích xảy ra lắm, ta không tin người là một ma cà rồng mà không cần hút máu của ai.

- Hừ, ta không thấy ai xứng cả - Ngan Dững lên tiếng.

- Vậy người kiếm nhanh đi - Uẩn Lãnh mở lời.

- Ta sẽ cố - Ngan Dững nói không chút để ý, rước đến cả đám cười khò.

Bọn họ chơi chung với nhau được hơn mười hai năm rồi, biết rõ ràng cả thân phận đối phương, nên bọn họ làm mọi việc chỉ muốn tốt cho đối phương. Thậm chí, kí khế ước ngang hàng để Uẩn Lãnh và An Lý hút máu để giúp cho bọn họ có sức mạnh và giảm đi cơn khát máu phát lên vào trăng tròn mỗi tháng. Tất nhiên, bọn họ cũng sẽ có được sức mạnh lớn hơn từ việc khế ước với ma cà rồng. Đối với họ thì điều đó chẳng quan trọng, quan trọng là có thể giúp đỡ cho bạn bè. Thật là một tình bạn đáng quý.

Về Ngan Dững thì không ít lần bọn họ đem con người quăng cho hắn để hắn kí khế ước chủ tớ để hút máu ngăn cơn khát. Nhưng hắn lại quăng ra ngoài, một mình chịu đựng cơn khát vì hắn cho rằng bọn họ không xứng. Thế là đám bạn này cũng bó tay với hắn.

Khi hút máu phải kí khế ước vì kí kết hiệp ước đã quy định, khi một ma cà rồng hút máu người phải kí kết khế ước, thế thì con người chỉ có thêm sức mạnh khi khế ước với ma cà rồng nhưng không hề bị biến thành ma cà rồng. Có hai loại khế ước, đó là khế ước ngang hàng và khế ước chủ tớ. Khế ước ngang hàng thì ma cà rồng và con người có quyền lợi như nhau nhưng khế ước chủ tớ thì ma cà rồng sẽ làm chủ mà không hề có ngược lại vì lực lượng tinh thần của con người yếu hơn ma cà rồng. Bù lại nếu là khế ước chủ tớ, con người khế ước được nhiều sức mạnh từ ma cà rồng hơn. Nhưng còn có một loại nữa, đó là ma cà rồng không kiêng nể gì mà sẵn sàng biến con người thành một ma cà rồng cấp bậc thấp nhất để trở thành nô lệ cho nó. Bình thường, ma cà rồng không ai chọn cách này vì nếu như vậy sẽ bị cả con người và ma cà rồng đuổi giết để không làm căng thẳng mối quan hệ giữa hai bên.

- Đây, các người đoán Dương Liễu Nhu có bị ma cà rồng kí khế ước không? - Hàn Ân bắt đầu chuyển đề tài để giảm không khí căng thẳng.

- Theo ta là có, nếu không làm sao có thể đạt được sức mạnh để đấu điểm cao vậy? - An Long nói.

- Theo ta là không vì nếu ma cà rồng kí kết khế ước thì chỉ là khế ước chủ tớ thôi, hơn nữa là ma cà rồng cấp bậc không cao nên ta không cảm nhận được lực lượng của khế ước, trừ khi người khế ước là thuộc dòng chính của bốn đại gia tộc ma cà rồng mà điều đó là không thể nào - Uẩn Lãnh phản tích.

- Có lý, nhưng người mới nhìn sơ qua thôi làm sao chính xác được, Ngan Dững, người kiểm tra thử đi - Ngan Phong nói.

- Rách việc - Nói thì nói như vậy nhưng Ngan Dững vẫn phát ra lực lượng của ma cà rồng hướng về phía bên kí túc xá nữ, tìm đến chính xác phòng Dương Liễu Nhu.

Ở trong phòng Dương Liễu Nhu mỉm cười. Hai người trong phòng lập tức dừng kết giới để không bị phát hiện.

- Có người nghi ngờ về thân phận người rồi sao? - Nữ nhân cất tiếng.

- Không đâu, ta đoán chắc là đám hoàng tử hiếu kì hồi sáng thôi, không có việc gì đâu tiếp tục báo cáo đi.

Trong phòng lại râm ran tiếng báo cáo của một nam một nữ. Sau năm phút, Ngạn Dũng thu lực lượng của mình về.

- Sao rồi? - Hàn Ân lạnh chanh cắt tiếng.

- Dương Liễu Nhu không có lực lượng khế ước, nhưng người khác thì có, đặc biệt là người bọn người quen - Ngạn Dũng.

- Ai? Ai? - Hàn Ân bị tò mò dồn lên đỉnh đầu, hỏi dồn dập.

- Không nói cho người - Ngạn Dũng.

- Vì sao? - Hàn Ân.

- Vì người xấu - Ngạn Dũng.

- Oa, ta đâm đầu tự tử đây - Nói rồi Hàn Ân đứng quay đầu vào tường, đứng tư thế sẵn sàng đập đầu.

- Đập đi, cần ta giúp người không? - Uẩn Lãnh trêu đùa.

- Các người thật tuyệt tình - Hàn Ân bất mãn.

- Thôi, đừng đùa nữa, Ngạn Dũng người nói xem - An Lý nói.

- Ngạn Hồng Ngọc khế ước chủ tớ, Minh Hạnh Hoa khế ước ngang hàng, còn em họ người Hàn Mỹ Hân thì khế ước chủ tớ - Ngạn Dũng nói rõ ra từng từ một.

Hàn Ân như mèo bị dẫm phải đuôi, tức giận phản bác:

- Nàng không phải em họ ta, ta không có người em như vậy.

- Thôi đừng chọc Hàn Ân nữa Ngạn Dũng - Uẩn Lãnh nói - Đi ngủ hết đi Hàn Ân, An Long, Ngạn Phong, các người đều là con người các người không thức trắng đêm được nhiều đâu, ba ngày qua các người đã thức rồi, giờ An Long, Ngạn Phong vừa bị hút máu xong nữa.

Nói rồi Uẩn Lãnh, An Lý, Ngạn Dũng ngồi trên ghế trò chuyện còn nhường giường cho ba người. Giường ở kí túc xá rất rộng, dù bốn năm người nằm cũng không sao.

Màn đêm tĩnh mịch, mọi người đều đã chìm vào trong giấc ngủ.

Bên Dương Liễu Nhu, gần bốn giờ sáng, bọn họ mới báo cáo xong và đi, chỉ còn Dương Liễu Nhu ở lại. Cô ta leo lên giường chợp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Dương Liễu Nhu Biến Mất.

Đúng sáu giờ rưỡi, cô ấy mở mắt ra. Ánh mắt sáng như mặt trời không hề có sự mờ lung của người chỉ ngủ có mấy tiếng đồng hồ.

Dương Liễu Nhu thay đồ, không quên đeo cặp kính cận để che đi ánh mắt sắc sảo, rồi đeo cặp đi lên lớp.

Trên đường đi cô ấy gặp Hàn Mỹ Hân. Hôm nay, Hàn Mỹ Hân trang điểm nhẹ nhàng, những phụ kiện màu hồng mang trên người đều màu hồng nhạt làm cho cô giống như một búp bê trong tủ kính, thật là đẹp nhưng cũng không thể chạm vào. Hàn Mỹ Hân đảm đương rất đúng trọng trách của một bộ mặt thiên thần mà nói:

- Thật tình cờ. Giờ bạn cũng đi lên lớp sao?

- Vâng.

- Vậy thì mình đi chung nhé.

- Vâng.

Một từ vâng, hai từ vâng. Lúc này trông Dương Liễu Nhu thật yếu đuối, giống như một chú thỏ tội nghiệp sợ người đến mức trốn vào hang không dám nói bất kì một từ nào khác. Mọi người đều lắc đầu ngao ngán đáng tiếc cho một đóa hoa nhài cắm lên bãi phân trâu. Ở một góc khuất không người nào thấy, miệng Dương Liễu Nhu nhếch lên một độ cong xinh đẹp.

Dương Liễu Nhu cuối cùng cũng đến lớp sau bao nhiêu ánh mắt soi mói chiếu vào cả hai người. Nhìn chỗ mình hôm qua rồi thở dài, Dương Liễu Nhu quyết định chọn nơi khác rồi ngồi xuống để không làm tâm điểm của sự chú ý nữa.

Việc đó bắt đầu gây cho cả lớp nổi lên sóng gió để tranh giành chỗ hôm qua để ngồi gần các vị hoàng tử. Dương Liễu Nhu nhàm chán nhìn cảnh tượng trước mắt. Hàn Mỹ Hân nói vài lời hiền hòa cho đúng bộ mặt thiên sứ với Dương Liễu Nhu, rồi quay về chỗ ngồi từ hôm qua của mình. Hàn Thanh Nhã không biết làm sao không tranh giành nữa, cũng yên phận ngồi chỗ cũ. Cả lớp nhao nhao muốn ngồi chỗ cũ của Dương Liễu Nhu cho đến khi Ngạn Hồng Ngọc xuất hiện và không nói cũng chẳng rằng ngồi ngay vào đó. Lúc này tiếng nhao nhao mới dừng lại. Đùa! Ai dám giành chỗ với người thừa kế của đại gia tộc chứ. Bọn họ bắt đầu tám chuyện khác.

Chuông reo lên vào lớp. Các vị hoàng tử cũng cùng lúc bước vào. Họ nhăn mặt khi thấy tất cả mọi người đều ngồi vào chỗ và quan trọng hơn chỗ của Dương Liễu Nhu đã bị người khác ngồi vào. Họ không muốn trong khi đang học vẫn phải chịu những ánh mắt hâm mộ như độc xà chiếu vào rất khó chịu.

Thế là họ chạy đến chỗ Dương Liễu Nhu, nói mọi người đã ngồi nhường chỗ. Tất nhiên, hoàng tử đã mở lời thì ai cũng muốn nhường, họ ra khỏi chỗ với nụ cười tươi rói vì các hoàng tử đã nói chuyện với họ, tí nữa họ phải đi khoe cho người khác lắc mắt chơi. Các vị hoàng tử chẳng để ý đến những ánh mắt nóng rực ấy mà tiếp tục bố trí vị trí rồi ngồi xuống như ngày hôm qua.

Hàn Mỹ Hân và Ngạn Hồng Ngọc gương mặt vận vẹo, ánh mắt hận thù bắn đến Dương Liễu Nhu. Cảm nhận được điều đó, các vị hoàng tử quay xuống nhìn lại thì Hàn Mỹ Hân lại trở về bộ mặt thiên sứ như thường ngày, còn Ngạn Hồng Ngọc chẳng thèm che giấu mà tiếp tục nhìn với ánh mắt hình viên đạn. Khi Minh Hạnh Hoa bước vào lớp, Ngạn Hồng Ngọc mới thu lại ánh mắt của mình. Minh Hạnh Hoa lảng xăng chạy đến bên Dương Liễu Nhu chào hỏi đủ kiểu. Dương Liễu Nhu vẫn không nói bất kì từ nào khác ngoài "vâng", "ạ" nhưng Minh Hạnh Hoa cũng cực kì kiên nhẫn nói cho đến khi thầy vào lớp mới không cam lòng đi tìm một chỗ trống mà ngồi vào. Trong lòng Dương Liễu Nhu chửi rủa đến mấy ngàn lần, ta hoàn toàn không đẹp càng không hấp dẫn thì dính như kẹo cao su để làm gì. Đi đâu cũng chạy theo. Dính một đống rắc rối nữa cho coi.

Các vị hoàng tử trao đổi ánh mắt để tìm cách bảo vệ Dương Liễu Nhu. Họ thấy vì hứng thú nhất thời của mình mà đã làm hai vị công chúa của cả hai đại gia tộc chú ý đến nên họ phải có trách nhiệm bảo vệ Dương Liễu Nhu khỏi nguy hiểm.

Thầy chủ nhiệm vào lớp đặt giáo trình xuống liếc xem tổng quát lớp. Khi nhìn đến chỗ của Dương Liễu Nhu được vây quanh bởi một đám hoàng tử thì thầy giáo cười. Cùng lúc đó sáu vị hoàng tử ngược mặt lên nhìn thầy cười mà không hiểu tại sao.

Tiết học Toán đầu tiên bắt đầu. Học sinh ở lớp đều khen thầy dạy giỏi, dễ hiểu hơn rất nhiều so với những người mà họ đã học qua. Hết tiết mọi người ra chơi nửa tiếng sau đều đến phòng ăn để ăn sáng.

Dương Liễu Nhu chọn đồ ăn rồi ngồi ở một góc khuất để ăn. Mấy vị hoàng tử cũng nhào vào đó làm cho góc khuất nhộn nhịp hẳn lên. Thật muốn chửi một trận, mấy người làm cái gì mà lúc nào cũng như keo dính siêu cấp dính vào vậy? Các vị hoàng tử cũng rất vô tội nha. Họ chỉ muốn không rời mắt khỏi Dương Liễu Nhu, vây xung quanh để bảo vệ thôi mà, nhưng Dương Liễu Nhu chẳng nghe được tiếng lòng của họ.

Ăn không được khi cả đám nhìn mình như tội đồ cướp thần tượng nữa nên Dương Liễu Nhu đem phần ăn đến nhờ đồng nghiệp đem về. Trên đường đi về, một bóng đen kéo Dương Liễu Nhu vào góc khuất. Giờ này mọi người đều ở phòng ăn để ăn sáng nên chẳng ai thấy, còn các vị hoàng tử cũng đuổi theo ngay sau đó nhưng không kịp. Tới nơi Dương Liễu Nhu bị kéo đi thì mọi dấu vết đều biến mất không còn sót lại gì.

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Có Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Dương Liễu Nhu Bốc Hơi. An Long Bị Đe Dọa.

Sáu vị hoàng tử vội vã huy động lực lượng để tìm ra Dương Liễu Nhu. Điều kì lạ rằng cô ta như bốc hơi trên thế giới này vậy. Không hề có một thông tin nào về Dương Liễu Nhu đang ở nơi nào, cô ta dường như đã biến mất.

Họ tìm cả ở nơi của Ngạn Hồng Ngọc và Hàn Mỹ Hân rất nhiều lần vì nghi ngờ hai bọn họ nhưng cũng không thể tìm được. Với mạng lưới thông tin của sáu người bọn họ thì họ tin rằng con ruồi cũng chẳng thể lọt được. Rốt cuộc là Dương Liễu Nhu đã đi đâu?

Này thứ hai kể từ khi Dương Liễu Nhu biến mất. Các vị hoàng tử cũng không đi học mà tập trung đi tìm Dương Liễu Nhu. Một phần vì tò mò có người đã qua được mạng lưới tình báo của họ, một phần vì sợ Dương Liễu Nhu gặp chuyện không may. Điều kì lạ hơn nữa là theo họ được biết trường Lý Tự Trọng này sẽ không để một học sinh nào đi ra khỏi trường, dù có vấn đề gì cũng phải có lí do và họ sẽ kiểm tra gắt gao thông tin đó là đúng hay sai. Khi họ hỏi thầy giáo chủ nhiệm Hoàng Thanh thì thầy bảo Dương Liễu Nhu bệnh đã viết đơn xin phép và còn đưa cho bọn họ xem nữa. Tuy nhiên, bọn họ đã kiểm tra hết tất cả các phòng khám, bệnh viện từ lớn đến nhỏ, kiểm tra họ hàng từ xa đến gần cũng không thấy tăm hơi Dương Liễu Nhu đâu cả. Họ

lên phòng hiệu trưởng thì cũng nhận được câu trả lời tương tự và ra về.

Rất lạ. Họ quyết định điều tra xem Dương Liễu Nhu và trường học này có liên quan gì với nhau hay không. Cuối cùng họ cũng thất vọng vì không hề có được một thông tin nào cả. Lần đầu tiên họ nghi ngờ mạng lưới thông tin siêu việt của mình.

Ngày thứ ba kể từ khi Dương Liễu Nhu biến mất. Họ vẫn tiếp tục tìm nhưng không hề ra kết quả. Đang ngồi ở biệt thự của cả sáu người hay còn gọi là trụ sở bí mật để làm việc của tất cả các công ty con của tập đoàn cả sáu người lập trong bí mật thì có cuộc gọi đến:

- Thưa hai ngài, đức vua gọi các ngài đến bệnh viện Thiên Thanh, phòng 11 khoa cấp cứu vì vị hôn thê của ngài An Long bị tai nạn gãy chân - Quản gia của đức vua nói.

- Cảm ơn, ai là vị hôn thê? Ta chưa bao giờ thừa nhận. Chết đi càng tốt - An Long bực dọc mắng chửi.

- An Long hoàng tử đáng kính, nên nhớ, cái đó vẫn nằm trong tay đức vua - Quản gia từ tốn trả lời.

- Chết tiệt, nếu ta lấy được nó rồi thì đừng hòng đe dọa ta...

An Long cúp máy cái rụp. Năm vị khác nhìn An Long bằng ánh mắt ái ngại.

- Nếu người vẫn nóng như vậy, chẳng thể làm nên việc lớn đâu - An Lý mở miệng.

- Xin lỗi, ta sẽ tiết chế, nhưng mỗi khi nhắc đến cái đó là ta không chịu được - An Long giải thích cho sự nóng giận của mình.

- Nóng cũng phải dập đi cho ta - Uẩn Lãnh nóng nảy đáp. Hắn rất khó chịu khi An Long không tiết chế được mình, khi cái đó chưa vào tay bọn họ thì không thể cứ làm cản như vậy được.

- Biết rồi - An Long cúi đầu nhận sai.

Sau đó, An Long, An Lý cùng Uẩn Lãnh tiến đến bệnh viện Thiên Thanh để phòng ngừa An Long nổi nóng lên một lần nữa.

Bệnh viện Thiên Thanh là bệnh viện nổi tiếng nhất ở bên bán cầu con người sinh sống. Nó cũng ở khá xa nên những ca bệnh nguy cấp mới chuyển lên nơi này hoặc giới thượng lưu thích chạy đến để khoe khoang. Tuy luyện tập sức mạnh tăng nhưng các bệnh của con người vẫn gặp ở thế giới này. Như vậy thì có phải con người sẽ bị yếu thế hơn so với ma cà rồng không? Không! Thế giới này công bằng lắm. Ma cà rồng không mắc bệnh của con người nhưng cấu trúc xương sẽ yếu hơn nên rất dễ gãy. Vậy nên cuộc chiến giữa ma cà rồng với con người trở nên cân tài cân sức.

Khi bọn họ bước vào bệnh viện tiến đến phòng 11 khoa cấp cứu thì bỗng nhiên họ thấy một đồng bác sĩ đang tập trung trước phòng 51 khoa cấp cứu. Từ phòng 1 đến phòng 50 thì giành cho các giai cấp quý tộc, còn phòng 51 đến 80 thì giành cho người dân bình thường. Chính họ cũng trẻ mỗi khi nghe đến quy chế này vì đã phân chia giai cấp quá rõ ràng nhưng sau ngày hôm nay chính bọn họ sẽ phải nghĩ lại. Bọn họ không thích đi thăm cái người vị hôn thê kia nên cứ đứng ở đây xem có chuyện gì xảy ra đã.

Một đồng bác sĩ kia cũng khoảng hơn hai mươi người bỗng dưng ra đứng xếp hàng hai bên. Tiếng giày cao gót lộp cộp nện xuống sàn. Một bác sĩ nữ trẻ đang bước đến phòng này. Tất cả các bác sĩ khác đều cúi đầu hô viện trưởng.

An Long, An Lý và Uẩn Lãnh đều đồng loạt dụt dụt khóe miệng. Một người con gái bề ngoài khoảng hai mươi mấy tuổi mà đứng ở vị trí viện trưởng. Tuổi nghề được bao nhiêu? Bệnh viện hết người rồi sao? Vậy mà cũng nói là bệnh viện nổi tiếng nhất, đúng là chẳng thể tin được lời thiên hạ mà. Bọn hắn sau này có việc cũng chẳng bước vào nơi này, bác sĩ riêng của họ còn giỏi hơn.

Bọn họ quay gót đi đến vị hôn thê kia rồi đi cho rồi, ở đây còn có cái gì mà xem. Thật đáng thất vọng khi một bệnh viện lại như vậy. Bỗng cô ta cất tiếng nói làm cả ba người phải dừng lại để nhìn...

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Viện Trưởng Đáng Sợ

Viện trưởng đáng kính hét lên:

- Đem thảm sát ra cho hắn quỳ. Tất cả các người cũng quỳ xuống hết đi.

Uẩn Lãnh, An Long, An Lý đều không hèn mà quay lại. Rốt cuộc là sao mà vị viện trưởng đáng kính của tất cả gia tộc, vị mà đại gia tộc phải nể mặt ba phần kia lại nổi giận đùng đùng như thế. Họ quay lại thấy ngay cô ta đang bóp cổ một vị bác sĩ mà lôi đi. Đến trước cửa phòng cấp cứu số 51. Cô ta mạnh đến nỗi nhắc cao vị bác sĩ kia rồi đập thật mạnh xuống sàn.

- Trước khi ta ra không một ai được đứng, còn hấn ta sẽ trừng phạt sau. Nếu như hôm nay người này mà chết, người sẽ theo xuống mồ để phục vụ đó biết chưa?

Mặt cô ta âm trầm đến đáng sợ. Sát khí nồng nặc, tỏa ra bốn phía. Bọn họ tin nếu không phải cô ta phải vào phòng phẫu thuật ngay bây giờ thì tên bác sĩ này không sống được một giây nào nữa.

- Mau lên còn đứng ngây ra đó làm gì - cô ta quát lên với các bác sĩ hộ lý - Hắc Thiên, người canh chừng bọn hấn, tên nào đứng lên cứ vặn gãy cổ tay là được.

Cô ta nói với anh chàng đứng gần với cô ta nhất. Anh ta không mặc đồ bác sĩ, anh ta ra dáng một thư kí riêng hơn.

Cô ta bước vào phòng phẫu thuật. Uẩn Lãnh, An Lý, An Long cũng tò mò chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nên cũng đứng chờ xem. Với bác sĩ, đôi bàn tay là họ giữ khư khư như vàng, vậy mà cô viện trưởng này lại đòi bẻ tay. Bẻ tay coi như sự nghiệp của bọn họ tan thành mây khói. Cô này thật ác độc. Bất quá bọn họ thích.

Hai tiếng sau...

Đèn phòng cấp cứu tắt. Một băng ca được chuyển về phòng chăm sóc đặc biệt. Các bác sĩ đang quỳ và đặc biệt là tên bác sĩ đang quỳ thăm sát kia sợ hãi, lo lắng về hình phạt dành cho mình. Thăm sát bao gồm những miếng sắt dày hình chớp cụt xếp cạnh nhau. Quỳ gối lên đó mà không cho dùng lực hỗ trợ thì đúng là thảm họa. Nó đau đến tận xương, cơn đau từ đầu gối lan khắp toàn thân. Khi hấn mà quỳ thấp xuống để nhấc đầu gối ra khỏi thảm một chút cho đỡ đau thì tên trông như thư kí kia sẽ đến, cười ngọt ngào và vỗ vai hấn một cái. Đừng tưởng một cái vỗ vai không là gì, cái vỗ vai của hấn thì như búa đập vào người, xương cốt gần như muốn nứt ra vậy. Hai tiếng đồng hồ quỳ gối mà bảo hấn đứng lên. Hấn cũng đứng không nổi nữa.

Viện trưởng từ từ đi khừ trùng, thay đồ và mang lại đôi giày cao gót bỏ ra lúc trước. Cô ta bước từng bước chân đến bên đám bác sĩ đang quỳ. Tiếng giày cao gót dường như đang nện vào trong tim họ. Cô ta như một vị thần chết ung dung đi phán xử người ta phải chết vào lúc nào.

- Người biết tội chưa? - Giọng cô ta mềm nhẹ nhàng như nói một cách băng quơ không mục đích.

- Biết tội rồi ạ - Cả đám bác sĩ nhao nhao sợ nói chậm một phút vị viện trưởng đáng kính sẽ tổng họ vào ngục và không bao giờ thấy được thái dương ngày mai nữa.

Tiếng mềm mại, nhẹ nhàng thanh thót lại cất lên:

- Ô, nói ta nghe xem nào.

- Dạ, sai vì đã xét cho vị bác sĩ kia vào bệnh viện và thậm chí cho vào chăm sóc bệnh nhân thường ạ - Vị bác sĩ mang bảng tên màu của trưởng khoa lên tiếng.

Uẩn Lãnh, An Long và An Lý bắt đầu dựng thẳng lỗ tai lên và nghe. Họ nghe thấy từ "thậm chí" rõ ràng. Cái đó mang ý nghĩa là bác sĩ điều trị cho bệnh nhân thường còn cao cấp hơn bác sĩ điều trị bên bệnh nhân VIP phải không?

Viện trưởng lên tiếng:

- Rất tốt... Hơn nữa, mời ba vị ở đằng kia muốn nghe thì vào nghe luôn, đừng lấp ló như kẻ trộm vậy.

Họ không thể ngờ rằng cô ta lại phát hiện ra bọn họ. Bọn họ mặc đồ kín mít để không ai nhìn ra bọn họ là người nào. Khí tức của họ cũng giấu nhẹm đi mà cô ta vẫn nhìn ra bọn họ đang đứng ở nơi này thì thật là lạ. Trước giờ chưa ai nhìn ra được bọn họ khi họ đã ẩn nấp cả. Thật là một cô gái thú vị.

Bọn họ cũng thành thật bước vào để nghe phần tiếp theo vì bọn họ cũng tò mò. Hơn nữa, họ là hoàng tử kia mà còn một thân phận cao quý nữa không lẽ còn sợ một cô gái hay sao?

Cô ta bắt đầu lạnh giọng với tên bác sĩ đang quỳ thăm sát kia:

- Còn người, lỗi gì?

- Không biết.

- Thật sao? - Sát khí bắt đầu lan tỏa và bắt đầu thấm vào tận xương tủy người có mặt ở đây làm họ run rẩy, tuy nhiên điều đó chỉ làm gọi lên sự hứng thú của các vị hoàng tử. Khóe môi của bọn họ mỉm cười như có như không.

- Người mắc tội có bệnh nhân bị thương rất nặng không trình báo lên cấp trên, vói vinh tiền của bệnh nhân và người nhà bệnh nhân mới chịu đưa vào phòng cấp cứu. Khi đó bệnh nhân chỉ còn một hơi tàn mà vẫn không trình báo lên cấp trên. Ca khó vượt tằm mình mà vẫn che giấu không báo cáo, ôm một mình vì sợ lộ vụ nhận hối lộ. Nếu không phải nhận được mật báo thì đã chết đi một người vẫn có thể cứu sống. Vi phạm trong luật bệnh viện các điều sau: điều 15, mục 6, khoản a, chương 8; điều 21, mục 2, khoản f, chương 9... - Giọng đều đều không một tia tình cảm của anh chàng trông như thư kí kia vang lên và phán luôn tội của vị bác sĩ kia.

- Vậy thì bệnh nhân kia bị gì thì cứ để hấn y chang như vậy, giữ được một hơi tàn là được rồi. Ta nhớ không lầm thì bị gãy xương hai tay một chân, gần đứt thanh quản... đây là bệnh án - Cô ta không để ý mà quăng nó vào tay tên trông như thư kí kia - Thi hành đi Hắc Thiên.

- Dựa vào gì? Dựa vào gì? Ta không phục, không phục... A... a... a...

Tiếng gào thét đâm mạnh vào lỗ tai mọi người, chứng kiến cảnh Hắc Thiên bẻ chân, bẻ tay, cắt thanh quản... làm y hết như trong bệnh án mà người ta sơn cả da gà. Thật đáng sợ. Da đầu bọn bác sĩ run lên. Bọn họ nhìn vị viện trưởng đáng kính kia vẫn ngồi một chỗ mà thương thức màn đẫm máu kia và mỉm cười. Đúng là một ác ma. Bọn họ sẽ không dám phạm vào lỗi một lần nào đâu.

Nhìn một màn đẫm máu mà bọn họ đồ cả mồ hôi hột dù bọn họ là người thường xuyên tiếp xúc với máu và các bộ phận cơ thể bị dập rách nhiều nhưng người sờ sờ bị đánh, bẻ gãy, cắt đứt... là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh dã man như vậy.

Sau một hồi tra tấn thị giác, tinh thần bọn họ cũng được thả đi. Bọn họ im phăng phất mà rút đi. Có người cả thân mình ướt đẫm mồ hôi như mới tắm mưa về.

Hết kịch rồi, ba vị hoàng tử cũng đứng lên bước đi. Bỗng một cánh tay kéo Uẩn Lãnh lại làm hai hoàng tử kia cũng quay lại theo.

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Vùng Đất Đỏ Bí Mật

Họ quay lại thì thấy cô viện trưởng đáng sợ đang níu lấy cánh tay của Uẩn Lãnh. Cô ta mở miệng nói:

- Nếu ngươi đã thấy hết thì có phải ta nên đòi một chút lợi tức không nhỉ?

- Cô muốn gì? Trước hết bỏ tay ra rồi nói - Uẩn Lãnh tò mò hỏi nhưng bệnh sạch sẽ của hắn tái phát, hắn ghét tất cả người con gái nào đụng chạm vào hắn nên mặt hắn lúc này âm trầm như thể nếu cô viện trưởng không bỏ tay ra thì hắn sẽ không kiêng nể gì mà chặt phăng cánh tay đó. Lúc trước Minh Hạnh Hoa vỗ vai hắn thì hắn không phản ứng vì hắn đi học hay đi ra ngoài đều mặc một bộ giáp trong suốt đàn hồi như da người nên cho dù có đụng thì cũng chẳng thể chạm tới da hắn. Hôm nay hắn đi vội vã, thêm nữa chỉ đi xem cái vị hôn thê của An Long thôi nên hắn quên cũng chẳng buồn quay lại lấy. Không ngờ lúc này lại có con gái đụng chạm vào hắn.

- Bỏ thì bỏ, ta thêm chắc, chắc tên ta thì các ngươi cũng biết, ta cần ngươi đi đến một nơi với ta ngay bây giờ.

- A... Nếu chúng ta không đi thì sao? - An Long khó chịu với giọng điệu như ra lệnh của cô ta nên tức tối nói.

- Nếu không đi thì ta có thể dùng biện pháp mạnh hơn...

Cô ta mỉm cười nhưng trong mắt không hề có một ý cười nào, lập tức từ đâu lấy ra một dao giải phẫu. Khi cả đám Uẩn Lãnh chưa hiểu chuyện gì thì dao giải phẫu ngay lập tức kề lên cổ An Long. Cô ta liếm liếm khoe môi nói:

- Nếu không đi thì cũng được, ta chém chết hết cả ba ngươi để bảo vệ bí mật vậy...

Nghe cô ta nói vậy, An Lý cùng Uẩn Lãnh cùng xông lên để cướp người trong tay cô ta về. Mới đi được nửa đoạn đường thì cả hai cảm thấy cổ mình có một vật lạnh lẽo kề lên. Họ quay ra đằng sau thì thấy Hắc Thiên đang kẻ hai cây bút lên cổ của họ. Nếu là cây bút thường thì không sao, tuy nhiên cây bút này ngòi viết đã thay bằng một lưỡi dao sắc bén. Chỉ cần họ cử động dù chỉ một chút thôi thì đảm bảo cây viết sẽ cắt vào da ngay. Tuy họ là ma cà rồng tốc độ phục hồi vết thương rất nhanh nhưng nếu bị chảy máu thì họ sẽ thiếu máu và nếu không bổ sung được lượng máu cần thiết thì họ sẽ trở nên khát máu cần bù, lúc này thì họ sẽ trở thành trung tâm của sự truy đuổi mất, còn không như vậy thì họ sẽ suy yếu một cách nhanh chóng và chết dễ dàng hơn thôi.

- Gọi cho bạn các ngươi, chuyện này cần giải quyết nhanh chóng - Giọng đều đều không một tia tình cảm của Hắc Thiên lại vang lên.

An Long lấy điện thoại ra, gọi cho ba người còn lại đi đến bệnh viện này.

Chờ khi tất cả đã đến đủ thì Hắc Thiên và cô viện trưởng dẫn họ đi đến một hành lang hẻo lánh trong bệnh viện. Sau đó họ lại thấy đây là một con đường cụt, trước mặt họ là bức tường bầm đẫm rêu xanh, lộ vẻ cổ kính theo thời gian. Họ đang băn khoăn không biết hai người kia dẫn họ đến nơi này để làm gì thì thấy cả hai người dùng dao cắt ngón tay mình và trét lên bức tường theo một hình thù kì lạ.

Bỗng, bức tường từ từ chuyển động. Họ thấy bức tường dày hơn cả 1m mở ra. Sau đó, họ lại thấy một quang cảnh hoàn toàn khác. Một cánh đồng tràn đầy hoa bí ngạn đỏ rực. Cây cối xung quanh cũng toàn là màu đỏ. Xa xa họ thấy một tòa nhà đỏ rực đang tọa lạc giữa khung cảnh đầy sắc đỏ này. Ngoại trừ bầu trời, khắp nơi nơi toàn là màu đỏ. Họ đang kinh ngạc thì giọng trên cột của viện trưởng vang lên:

- Hồi hồn nào, đi cẩn thận theo ta nếu không muốn bị chết thảm nhé.

Bọn họ thành thật đi theo từng bước chân của vị viện trưởng kia. Hắc Thiên đi sau cùng để đề phòng có gì bất trắc. Dù sao một trong số người bọn họ

mà ngã xuống thì cũng gây nên sự rối loạn trên thế giới rồi. Khi bọn họ cất bước đi khỏi bức tường thì nó tự động đóng sầm cửa lại. Bọn họ giật nảy mình khiến cho vị viện trưởng kia cười nghiêng ngả. Một tiếng động như vậy cũng dọa được bọn họ thì có thể làm nên trò trống gì. Thật ra là vì bọn họ choáng ngợp trước cảnh tượng như vậy mà phản tâm thôi, chứ bình thường chuyện này không thể dọa được bọn họ đâu.

Sau một đường vòng vòng vèo vèo hơn 15 phút mà chỉ cách bức tường lúc nãy có 20 m thôi trong khi tòa nhà đằng kia nếu muốn đi tới ít nhất phải khoảng 2000 m. An Long tức giận vì không biết khi nào mới tới được nơi kia, hẳn nghĩ cô viện trưởng kia chắc chắn là muốn chinh bọn hắn cố tình đi vòng vòng vèo vèo. Tuy hắn tức giận nhưng hắn không quên câu nói của vị viện trưởng kia nên không biết trút vào đâu. An Long thấy tảng đá ven đường tức giận đá một phát. Hắc Thiên thấy nhưng không ngăn cản kịp nữa rồi.

- An Long hoàng tử đã khởi động cơ quan số 1ab5d8e, Bi Họa cô chuẩn bị tinh thần đi - Hắc Thiên nói.

- Chết tiệt, ta đã bảo thành thật đi theo ta cơ mà - Bi Họa nổi giận - An Long, ta cho ngươi biết, sau trận này ngươi thành thật đi theo ta nếu không ngươi có chết thì ta sẽ mặc kệ đó.

Mặt không đổi sắc của Hắc Thiên cũng đã biến chuyển chăm chú cẩn thận, Bi Họa cũng thu hồi vẻ cợt nhả hàng ngày mà nghiêm túc hẳn lên. Các vị hoàng tử cũng hiểu tính nghiêm trọng của vấn đề nên cứ cầm cúi đi theo Bi Họa và Hắc Thiên.

Hòn đá lúc nãy không hề xê dịch. Họ đi chưa được ba phút thì những tia sáng đỏ như lazer nhưng sức mạnh công phá gấp trăm lần bay dày đặc. Tia sáng đỏ này lẫn lộn trong cảnh sắc đỏ xung quanh làm cho rất khó nhìn thấy để tránh né. Hơi thở nguy hiểm bao trùm lên không gian.

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Vùng Đất Đỏ Bí Mật (2)

Cùng lúc đó trong tòa nhà nói đúng hơn là cung điện đỏ rực xa xa kia. Hai người con trai mặc đồng phục quân gia đang ngồi nhìn xa xăm. Một người tóc bạch kim cắt ngắn còn một người tóc đỏ thắt một phần nhỏ bên trái thành con rít. Người tóc bạch kim nói:

- Một vị hoàng tử trong năm đại gia tộc lại có đức hạnh này thì kiểu gì cũng hỏng việc, một cái đầu nóng đụng tí là nổi điên thì làm ăn được gì. Có sai lầm khi tìm bọn họ không?

- Tiểu thư nói tìm thì có lí do của cô ấy, đừng nháo như vậy sẽ làm hỏng việc đó.

- Có nên tắt cơ quan đi không?

"Xoảng... rầm... rầm" - Tiếng động từ căn phòng gần đó vang lên.

- Chết tiệt - Cả hai đồng thanh vận dụng cả pháp lực để tăng tốc độ đến căn phòng, chỉ thấy một làn gió bay qua hai người đó đã biến mất, điều đó chứng tỏ pháp lực của hai vị này rất cao. Pháp lực cao như vậy sẽ được đãi ngộ đặc biệt, các đại gia tộc lười kéo nhưng tại sao hai người này lại ở đây mà làm quân gia?

(Trong căn phòng)

Một cô gái đang ngã sõi trên sàn, sàn được lót một lớp thảm nhung rất dày nên dù cô ấy có ngã thì cũng không gây thương tích gì. Thế mà cô ấy lại đau đến nổi lăn qua lăn lại, những ngón tay ngấp vào trong lòng bàn tay có thể thấy rõ những thớ thịt là đủ biết cô ấy đau như thế nào, gương mặt cô ấy nhăn lại, những ngón tay bắt đầu cào cấu loạn xạ khắp người. Hai vị quân gia đi vào thấy vậy một người liền giữ tay cô ấy lại, đè chặt còn người kia lấy bao tay được dệt từ những sợi sắt nhôm cứng rắn mang vào tay cô ấy. Động tác tuy mạnh bạo nhưng không kém phần ôn nhu vì sợ làm cô ấy đau đớn thêm. Sau đó, họ vừa giữ chặt cô ấy và vừa rót ma thuật vào chín vật trang trí hình rồng trong hai mươi cái giống nhau ở căn phòng ấy theo một quy luật không giống nhau, pháp lực rót vào từng con rồng cũng không giống nhau.

"Cạnh" bức tường bên phải căn phòng được mở ra. Bọn họ diu cô ấy đi vào một hành lang dài âm u và âm u, bức tường cũng quay về vị trí cũ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Bọn họ hết quẹo phải rồi lại quẹo trái. Hành lang này như một mê cung, đi nhằm một bước cũng đủ để tìm đến cái chết. Tuy nhiên bọn họ rất quen thuộc nơi này nên chưa đầy mười lăm phút bọn họ đã đến một căn phòng nằm sâu trong lòng đất.

Đẩy cửa phòng ra. Găm đầy trên mặt tường gỗ ghè là những dây xích sắt. Những dây xích sắt này được găm cao dần, cao dần như theo chiều cao của một người thay đổi theo từng năm. Hai người quân gia đem cô ấy vào sợi dây xích mà có chiều cao tương tự như cô ấy và trói hết tay chân của cô ấy lại bằng những sợi xích sắt có.

Trong căn phòng, một cô gái đứng thẳng dù bị trói tay chân như cầm tù nhưng vẫn không thể làm giảm được khí chất của vương giả trên người cô ấy. Cô ấy không ngừng kéo dãn dây xích như muốn dứt đứt nó. Khuôn mặt cô ấy trở nên vặn vẹo vì đau nhưng vẫn kiên cường không kêu rên một tiếng. Cổ tay và cổ chân bắt đầu bị rướm máu vì dẹt quá nhiều, lưng không ngừng đập vào bức tường phía sau. Đường như cô ấy làm vậy để khiến cho mình thanh tỉnh hơn dù chỉ một chút.

Hai vị quân gia cũng bắt đầu âm trầm hơn, họ lúc này như muốn diệt cả thế giới. Dù họ nhìn hơn mười mấy năm nhưng vẫn không thể ngăn được sát ý khi cảnh này lại diễn ra trước mặt họ. Vị tóc trắng nói:

- Có nên đóng cơ quan không?

- Ta đã thông báo cho sáu người kia quay lại rồi, lúc đó tám người bọn họ sẽ có cách vượt qua trong thời gian ngắn nhất thôi, còn không thì tám người bọn họ cũng có thể đóng lại được.

- Ừ.

- A... A... A... - Cô gái ấy dường như không thể gắng gượng được nữa mà hét lên.

- Chết tiệt - Vị tóc trắng đập mạnh tay vào trường khó chịu nói.

- Lần này có vẻ đau hơn mấy lần trước, thời gian tái phát cũng rút ngắn lại - Vị tóc đỏ lo lắng nói.

- Không sao, tiểu thư nói rồi, thời gian tái phát càng rút ngắn thì chứng tỏ là sắp hết rồi đó - Quân gia tóc trắng nói lời an ủi cho hần hay là cho mình cũng không biết.

- Hi vọng là vậy - Vị tóc đỏ buồn bã nói.

- Phải tin vào y thuật của tiểu thư chứ, nếu người nói bó tay thì không ai làm được đâu.

- Ừ.

(Bên ngoài tòa nhà, nơi mà đám hoàng tử vừa khởi động cơ quan)

- Đây, cô mà cứ đứng như thế này thì cả đám bị thương hết đó - An Long lên tiếng.

- Câm mồm, là ai khởi động cơ quan hả? - Bi Họa bực mình.

Khi tia laser gần đến sát đám người, chỉ còn cách một cánh tay thì Bi Họa đã đọc được quy luật của nó.

- Hắc Thiên, quy luật số 1289.

- Đi thôi, nhớ không được đụng vào bất kì thứ gì - Hắc Thiên âm trầm nhắc nhở, nếu bọn họ dám đụng vào cơ quan một lần nữa thì có chết cũng chẳng liên quan gì đến hần.

Bi Họa đi trước, cô ta đi đâu là đám hoàng tử đi theo đó, lần này không một ai dám động vào bất kì thứ gì nữa. Trái, phải, cúi người, nhảy lên,... Cuối cùng họ cũng ra khỏi nơi đó, đám hoàng tử chưa kịp vui mừng thì dưới chân, trận pháp ma thuật dưới chân lại khởi động.

- Nơi quý quái gì đây? Toàn bẫy không là bẫy - An Long nói.

- Nếu không phải tại ngươi thì giờ này chúng ta đã tới nơi rồi, chứ không phải ở nơi đây đâu, câm miệng đi - Bi Họa nổi giận quát.

Khi Bi Họa chuẩn bị phá trận pháp ma thuật thì ở phía bên tay phải, cách 20m có sáu người đang vội vã bay đến tòa cung điện. Bọn họ đều mặc áo đen, che mặt lại. Bi Họa vừa thấy kêu lớn:

- Đây, có chuyện gì vậy?

Một trong số bọn họ lên tiếng:

- Đóng cơ quan đưa bọn họ ra khỏi đây.

- Ô ta quên - Bi Họa nói, giọng pha lẫn lo lắng, vì triệu tập hết tất cả bọn họ về thì tất nhiên là có chuyện quan trọng đã xảy ra.

Tám người bọn họ bay trên không, dùng pháp lực của mình vẽ ra một hình thù kì quái. Khi hình thù ấy áp xuống đất thì mọi thứ trở nên bình thường trở lại.

- Có chuyện gì rồi? - Bi Họa không quên hỏi dồn dập.

- Ngày ấy của tiểu thư đến sớm.

- Vậy nhanh lên thôi. Hèn gì hai đại nhân Lương Ma Huyết không đóng cơ quan.

Trừ Ngạn Dũng ra vì tốc độ bay của hần bằng tốc độ của tám người bọn họ thì năm người còn lại được năm người bên Bi Họa dùng dây trói lại và lôi đi cho nhanh. Tốc độ rất nhanh, chỉ hai mươi phút sau đã đến tòa cung điện.

- Đây chúng ta là hoàng tử đó, sao dám trối lại hả? - An Long lại lên tiếng.

- Nếu người không hài lòng, có thể tự bước ra ngoài kia quay về để dễ chết hơn - Tên đeo mặt nạ lúc này nói chuyện với Bì Họa lên tiếng, tuy không hề có cảm xúc gì nhưng cũng có thể nghe ra rằng hẳn chẳng dễ mất đến cái danh hoàng tử mà An Long vừa nói.

Một lão quản gia bước đến chào theo đúng tiêu chuẩn.

- Gia gia, giao bọn hắn lại cho ông, bọn con đi xem tiểu thư.

- Ừ đi đi.

Uẩn Lãnh và Hàn Ân cười khò. Bọn họ là hoàng tử tôn quý nhưng đối với mấy người ở đây không đáng một đồng. Bọn họ cũng có cảm giác như mấy người này còn biết thân phận kia của bọn họ nữa mà vẫn không xem bọn họ ra gì. An Lý nhìn xung quanh tòa cung điện này. Ngạn Phong, Ngạn Dũng thì chẳng quan tâm đến hoàn cảnh xung quanh. An Long thì hậm hực tức giận.

Chương 10: Căn phòng bí mật. Đến được cung điện.

Cùng lúc đó trong tòa nhà nói đúng hơn là cung điện đồ rực xa xa kia. Hai người con trai mặc đồng phục quản gia đang ngồi nhìn xa xăm. Một người tóc bạch kim cắt ngắn còn một người tóc đỏ thắt một phần nhỏ bên trái thành con rít. Người tóc bạch kim nói:

- Một vị hoàng tử trong năm đại gia tộc lại có đức hạnh này thì kiểu gì cũng hỏng việc, một cái đầu nóng đụng tí là nổi điên thì làm ăn được gì. Có sai lầm khi tìm bọn họ không?

- Tiểu thư nói tìm thì có lí do của cô ấy, đừng nháo như vậy sẽ làm hỏng việc đó.

- Có nên tắt cơ quan đi không?

"Xoảng... rầm... rầm" - Tiếng động từ căn phòng gần đó vang lên.

- Chết tiệt - Cả hai đồng thanh vận dụng cả pháp lực để tăng tốc độ đến căn phòng, chỉ thấy một làn gió bay qua hai người đó đã biến mất, điều đó chứng tỏ pháp lực của hai vị này rất cao. Pháp lực cao như vậy sẽ được đãi ngộ đặc biệt, các đại gia tộc lôi kéo nhưng tại sao hai người này lại ở đây mà làm quản gia?

(Trong căn phòng)

Một cô gái đang ngã sõng soài trên sàn, sàn được lót một lớp thảm nhưng rất dày nên dù cô ấy có ngã thì cũng không gây thương tích gì. Thế mà cô ấy lại đau đến nổi lăn qua lăn lại, những ngón tay ngấp vào trong lòng bàn tay có thể thấy rõ những thớ thịt là đủ biết cô ấy đau như thế nào, gương mặt cô ấy nhăn lại, những ngón tay bắt đầu cào cấu loạn xạ khắp người. Hai vị quản gia đi vào thấy vậy một người liền giữ tay cô ấy lại, đè chặt còn người kia lấy bao tay được dệt từ những sợi sắt nhôm cứng rắn mang vào tay cô ấy. Động tác tuy mạnh bạo nhưng không kém phần ôn nhu vì sợ làm cô ấy đau đớn thêm. Sau đó, họ vừa giữ chặt cô ấy và vừa rót ma thuật vào chín vật trang trí hình rồng trong hai mươi cái giống nhau ở căn phòng ấy theo một quy luật không giống nhau, pháp lực rót vào từng con rồng cũng không giống nhau.

"Cạnh" bức tường bên phải căn phòng được mở ra. Bọn họ diu cô ấy đi vào một hành lang dài ẩm ướt và âm u, bức tường cũng quay về vị trí cũ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Bọn họ hết quẹo phải rồi lại quẹo trái. Hành lang này như một mê cung, đi nhầm một bước cũng đủ để tìm đến cái chết. Tuy nhiên bọn họ rất quen thuộc nơi này nên chưa đầy mười lăm phút bọn họ đã đến một căn phòng nằm sâu trong lòng đất.

Đẩy cửa phòng ra. Gầm đày trên mặt tường gồ ghề là những dây xích sắt. Những dây xích sắt này được găm cao dần, cao dần như theo chiều cao của một người thay đổi theo từng năm. Hai người quản gia đem cô ấy vào sợi dây xích mà có chiều cao tương tự như cô ấy và trối hết tay chân của cô ấy lại bằng những sợi xích sắt cổ.

Trong căn phòng, một cô gái đứng thẳng dù bị trối tay chân như cầm tù nhưng vẫn không thể làm giảm được khí chất của vương giả trên người cô ấy. Cô ấy không ngừng kéo dãn dây xích như muốn đứt nó. Khuôn mặt cô ấy trở nên vặn vẹo vì đau nhưng vẫn kiên cường không kêu rên một tiếng. Cổ tay và cổ chân bắt đầu bị rướm máu vì dẹt quá nhiều, lưng không ngừng đập vào bức tường phía sau. Đường như cô ấy làm vậy để khiến cho mình thanh tịnh hơn dù chỉ một chút.

Hai vị quản gia cũng bắt đầu âm trầm hơn, họ lúc này như muốn diệt cả thế giới. Dù họ nhìn hơn mười mấy năm nhưng vẫn không thể ngăn được sát ý khi cảnh này lại diễn ra trước mặt họ. Vị tóc trắng nói:

- Có nên đóng cơ quan không?

- Ta đã thông báo cho sáu người kia quay lại rồi, lúc đó tám người bọn họ sẽ có cách vượt qua trong thời gian ngắn nhất thôi, còn không thì tám người bọn họ cũng có thể đóng lại được.

- Ừ.

- A... A... A... - Cô gái ấy dường như không thể gắng gượng được nữa mà hét lên.

- Chết tiệt - Vị tóc trắng đập mạnh tay vào tường khó chịu nói.

- Lần này có vẻ đau hơn mấy lần trước, thời gian tái phát cũng rút ngắn lại - Vị tóc đỏ lo lắng nói.

- Không sao, tiểu thư nói rồi, thời gian tái phát càng rút ngắn thì chứng tỏ là sắp hết rồi đó - Quân gia tóc trắng nói lời an ủi cho hần hay là cho mình cũng không biết.

- Hi vọng là vậy - Vị tóc đỏ buồn bã nói.

- Phải tin vào y thuật của tiểu thư chứ, nếu người nói bó tay thì không ai làm được đâu.

- Ừ.

(Bên ngoài tòa nhà, nơi mà đám hoàng tử vừa khởi động cơ quan)

- Đây, cô mà cứ đứng như thế này thì cả đám bị thương hết đó - An Long lên tiếng.

- Cảm ơn, là ai khởi động cơ quan hả? - Bì Họa bực mình.

Khi tia laser gần đến sát đám người, chỉ còn cách một cánh tay thì Bì Họa đã đọc được quy luật của nó.

- Hắc Thiên, quy luật số 1289.

- Đi thôi, nhớ không được đụng vào bất kì thứ gì - Hắc Thiên âm trầm nhắc nhở, nếu bọn họ dám đụng vào cơ quan một lần nữa thì có chết cũng chẳng liên quan gì đến hần.

Bì Họa đi trước, cô ta đi đầu là đám hoàng tử đi theo đó, lần này không một ai dám động vào bất kì thứ gì nữa. Trái, phải, cúi người, nhảy lên,... Cuối cùng họ cũng ra khỏi nơi đó, đám hoàng tử chưa kịp vui mừng thì dưới chân, trận pháp ma thuật dưới chân lại khởi động.

- Nơi quý quái gì đây? Toàn bẫy không là bẫy - An Long nói.

- Nếu không phải tại ngươi thì giờ này chúng ta đã tới nơi rồi, chứ không phải ở nơi đây đâu, câm miệng đi - Bì Họa nổi giận quát.

Khi Bì Họa chuẩn bị phá trận pháp ma thuật thì ở phía bên tay phải, cách 20m có sáu người đang vội vã bay đến tòa cung điện. Bọn họ đều mặt áo đen, che mặt lại. Bì Họa vừa thấy kêu lớn:

- Đây, có chuyện gì vậy?

Một trong số bọn họ lên tiếng:

- Đóng cơ quan đưa bọn họ ra khỏi đây.

- Ồ ta quên - Bì Họa nói, giọng pha lẫn lo lắng, vì triệu tập hết tất cả bọn họ về thì tất nhiên là có chuyện quan trọng đã xảy ra.

Tám người bọn họ bay trên không, dùng pháp lực của mình vẽ ra một hình thù kì quái. Khi hình thù ấy áp xuống đất thì mọi thứ trở nên bình thường trở lại.

- Có chuyện gì rồi? - Bì Họa không quên hỏi dồn dập.

- Ngày ấy của tiểu thư đến sớm.

- Vậy nhanh lên thôi. Hèn gì hai đại nhân Lương Ma Huyết không đóng cơ quan.

Trừ Ngạn Dững ra vì tốc độ bay của hần bằng tốc độ của tám người bọn họ thì năm người còn lại được năm người bên Bì Họa dùng dây trói lại và lôi đi cho nhanh. Tốc độ rất nhanh, chỉ hai mươi phút sau đã đến tòa cung điện.

- Đây chúng ta là hoàng tử đó, sao dám trói lại hả? - An Long lại lên tiếng.

- Nếu ngươi không hài lòng, có thể tự bước ra ngoài kia quay về để dễ chết hơn - Tên đeo mặt nạ lúc này nói chuyện với Bì Họa lên tiếng, tuy không hề có cảm xúc gì nhưng cũng có thể nghe ra rằng hần chẳng để mắt đến cái danh hoàng tử mà An Long vừa nói.

Một lão gia bước đến chào theo đúng tiêu chuẩn.

- Gia gia, giao bọn hần lại cho ông, bọn con đi xem tiểu thư.

- Ừ đi đi.

Uẩn Lãnh và Hàn Ân cười khò. Bọn họ là hoàng tử tôn quý nhưng đối với mấy người ở đây không đáng một đồng. Bọn họ cũng có cảm giác như mấy người này còn biết thân phận kia của bọn họ nữa mà vẫn không xem bọn họ ra gì. An Lý nhìn xung quanh tòa cung điện này. Ngạn Phong, Ngạn Dững

thì chẳng quan tâm đến hoàn cảnh xung quanh. An Long thì hậm hực tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tiểu Thư Của Bọn Họ. Thương Tích Của Tò Mò

Tám người của đám Bi Họa lập tức quay người đi, thậm chí sử dụng pháp lực để tăng tốc độ lên nhanh nhất. Cùng lúc đó Leon quản gia, vị quản gia già lúc này sắp xếp cho sáu vị hoàng tử sáu phòng khách và dặn họ ở yên trong phòng.

- Đây, người có tò mò không? - Hàn Ân lên tiếng.

Không một ai lên tiếng. Dường như họ chẳng mấy quan tâm đến cái tính tò mò thành bản chất của hắn rồi.

- Đây, nói gì đi chứ - Hàn Ân lại tiếp tục kêu la.

- Không - Cả đám còn lại đồng thanh.

- Oa, mọi người ăn hiếp ta - Hắn quệt đôi mắt mà không có lấy một giọt nước nào, rồi hắn ôm cánh tay của Ngạn Dững mà lắc - Người đi xem thư đi, đi mà...

- Đừng nháo - Ngạn Dững làm mặt lạnh trả lời.

- Thôi, người chiều ý hắn đi, biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà - Uẩn Lân lên tiếng.

- Người ta đã dặn ở yên, có nghĩa là nơi này có bí mật hoặc nơi này cực kì nguy hiểm, nếu muốn đi phải cẩn thận - Ngạn Phong là kẻ kiêu lời hơn cả An Lý nhưng một khi hắn đã nói ra thì đều là trọng điểm.

- Ta cũng đi - An Long lại lơi chơi lên tiếng, hắn cay cú nơi này lắm, biết được bí mật đem ra uy hiếp sẽ không bị cả đám người kia coi như không khí nữa.

- Không được, người phải ở đây, một là tự nguyện, hai là đánh ngất - An Lý lên tiếng, với cái tính này của hắn thì chỉ gây thêm nguy hiểm thôi, vừa rồi một màn hắn không quên đâu, bên ngoài đã bày cơ quan tinh vi như vậy thì trong này chắc phải hơn nữa, đặc biệt là nơi ở của vị tiểu thư trong miệng bọn họ kia.

An Long không cam lòng mà ở lại. Ngạn Dững bắt đầu nhò con trùng lần theo mùi hương không màu không mùi mà hắn đã rắc lên Bi Họa lúc vừa bước vào bức tường đá kia vì sợ bất trắc xảy ra. Cùng lúc đó, Bi Họa trong đường ngầm cười nhếch mép.

- Có gì mà vui thế - Một giọng nữ lạnh lạnh từ một trong số những người đeo mặt nạ lên tiếng.

- À, mấy con ruồi lúc này rắc bột truy tung lên người ta đấy, giờ lại tò mò đi theo chúng ta. Cho họ ăn ít mật cũng được - Bi Họa cười vui vẻ và nói với cô gái đeo mặt nạ kia.

- Thật không biết điều, nếu họ không là khách của tiểu thư thì chết từ tám đời rồi - Cô gái đeo mặt nạ mắng.

- Thôi nhanh lên... đến bên tiểu thư nào - Bi Họa nói.

Thế là cả đám người tập trung dùng pháp lực bay chứ không vừa bay vừa nói chuyện nữa.

Quay lại chỗ Ngạn Dững. Hắn vừa bước vào căn phòng mà đám người Bi Họa dùng làm công vào đường ngầm thì một đám viên bi vừa nhỏ vừa có các cạnh sắc nhọn bay dày đặc. Hắn phản ứng nhanh lấy áo choàng mình để ngăn cản các viên bi đập trúng vào người. Tuy nhiên cái áo choàng, nói đúng hơn nó là cái áo giáp ngoài của hắn đã bị cắt rách te tua. Hắn lập tức nghĩ cách thoát đi khỏi nơi này. Hắn không thể quay lại đường cũ vì giờ đây nó đã đóng rồi.

Nơi này giống như là một phòng sách vậy, có rất nhiều sách. Người dân trần cũng nhò vào điểm này để bày ra trận pháp. Chỉ cần vào căn phòng này mà không được người dân trần dùng huyền lực rót vào trần để xác định danh tính thì có nước mà bị bầm thành thối như thôi. Sau khi Bi Họa biết Ngạn Dững đi vào đã bảo người dân trần giảm đi lực sát thương của pháp trận nếu không thì còn thê thảm hơn nhiều.

Ngạn Dững đang loay hoay tìm cách mở trận pháp thì đám người Bi Họa cũng đến được căn phòng trong tầng ngầm ấy. Bọn họ cuối chào theo chuẩn của hoàng gia với hai vị quản gia lúc trước.

- Ai khởi động trận pháp ở ngoài - Vị quân gia tóc trắng hỏi.

- Dạ là Ngạn Dững - Hắc Thiên đáp, hắn thậm chí chẳng thèm dùng từ hoàng tử đứng ở đằng trước tên nữa. Đối với hắn, không ai cao quý hơn tiểu thư cả.

- Để hắn chịu khổ chút da thịt được rồi, sau mười lăm phút tổng hắn ra ngoài vì hắn không có khế ước với ai, hắn lên con khát máu thì chúng ta không thể làm gì đâu - Vị tóc trắng ra lệnh.

- Vâng - Một vị đeo mặt nạ lên tiếng.

Sau đó, tám người bọn họ đồng loạt quỳ xuống hướng tới người đang bị trói bởi dây xích kia. Người bị trói trên dây xích lúc này toàn thân đều nổi lên gân xanh nhìn rất rõ nét. Làn da dưới chân bắt đầu đen lại và từ từ lan lên phía trên. Dường như đã quá mệt mỏi nên không còn hét được nữa. Khi bọn họ quỳ xuống thì cô gái này cũng ráng mở mắt ra. Nước mắt cô lại rơi xuống. Mỗi lần bệnh phát tác, đau đớn thế nào cũng cắn răng chịu qua không rên một tiếng, không rơi một giọt nước mắt. Tuy nhiên từ khi có bọn họ, cô lại rơi nước mắt vì đã có người bắt chắp mọi thứ, nhìn thấy cô trông bộ dạng yếu đuối và đáng sợ này lại không hét thét thanh lên hoặc đâm cho cô một nhát hay bỏ chạy. Dù bọn họ có ở đâu, nơi nào khi cô phát tác bọn họ đều bắt chắp tất cả chạy đến bên cô chỉ để cô biết bọn họ luôn luôn cùng cô vượt qua thời gian này.

- Mọi... người... đến... rồi... - Chỉ có bốn từ mà dường như đã rút hết sức lực của cô, nhưng cô muốn nói vì muốn để họ biết cô biết bọn họ đã ở bên cô.

- Dạ vâng thưa tiểu thư, bọn em đến với người rồi đây - Cả đám đồng thanh, bọn họ cũng rơi nước mắt, mỗi lần nhìn thấy tiểu thư như vậy bọn họ không tài nào chịu được. Sát khí bắt đầu lan tỏa. Bọn họ phải cho kẻ đã gây cho tiểu thư như thế này sống không bằng chết.

- Đây, đây... hai chúng ta lo cho người từ này đến giờ mà người không nói lời nào, bọn họ vừa đến người lại nói không công bằng nha - Vị tóc đỏ tỏ giận.

- Đủ rồi, đừng làm cô ấy mệt thêm, người cứ giỡn vậy thì coi chừng ta đó - Vị tóc đỏ đe dọa.

Cô gái bị dây xích đầy mình nở nụ cười nhẹ. Dù bất cứ chuyện gì, bọn họ cũng cố gắng làm cho mình vui. Có bọn họ thì cuộc đời này đủ rồi...

Đúng mười lăm phút sau, Ngạn Dững bị bắn văng ra ngoài căn phòng. Vết thương nhanh chóng khép lại, làn da lại trắng như mới, chỉ có những vết rách dính máu trên quần áo hắn mới có thể chứng tỏ cho những vết thương ứ này vừa mới xuất hiện. Hắn đi vào phòng khách.

- Đây, sao người bị thương nặng vậy - Hàn Ân hỏi.

- Đừng nói nữa, mới vào nơi họ biến mất thôi, là bị vậy rồi, một vạt áo cũng chưa thấy nữa...

Ngạn Dững đang nói thì tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi - Ngạn Dững ngừng cuộc nói chuyện và cho phép người gõ cửa đi vào.

- Chào các vị hoàng tử - Quân gia Leon từ tốn nói - Đây là bộ quần áo mới cho người đây hoàng tử Ngạn Dững, thêm nữa đây là canh Huyết Long Nhân giúp người bổ sung lượng máu vừa mất. Tuy nó không bổ sung được như máu người nhưng nó cũng được năm phần.

- Vậy người đã biết tại sao không đóng cơ quan sớm hơn - Ngạn Dững hỏi.

- Làm người phải trả giá cho sai lầm của mình, không phải ta đã dặn ở yên tròn phòng rồi sao - Vẫn giọng điệu từ tốn ấy quân gia trả lời.

Bọn hoàng tử có chút xấu hổ, người ta đã dặn ở yên còn đi lung tung. Giờ người ta còn phải đi chăm sóc lại vết thương gây ra do cái sự tò mò của bọn họ nữa. Ngạn Dững uống chén canh, mười phút sau, con thềm máu của hắn đã giảm một nửa. Bình thường, các liều thuốc hay món ăn chỉ giảm được hai phần trong nửa tiếng nên điều này rất lạ. Dường như nơi này mỗi một thứ đều bao trùm rất nhiều bí mật.

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Lời Thề Của Hoàng Tử. Chuyện Về Bệnh Viện.

Ba ngày sau, ngoại trừ lão quân gia Leon ra thì đám hoàng tử không hề thấy bất kỳ ai cả. Suốt ngày họ chỉ biết đi dạo ngoài hành lang và ở trong phòng khách mà thôi. Bọn họ còn rất nhiều chuyện phải làm nên hôm nay họ quyết định hỏi cho ra lẽ. Giờ ăn sáng đã đến, như thường lệ quân gia Leon đem bữa ăn vào phòng.

- Lão quân gia, đem chúng ta tới là chỉ để nhìn nhau vậy thôi à? Không có việc gì làm sao? - Uẩn Lãnh đại diện lên tiếng.

- Không, có việc chứ. Đợi nốt ngày hôm nay thì ngày mai gặp được rồi - Quân gia Leon nói.

- Nhưng ba ngày nay ở trong phòng hoài cũng chán, người dẫn chúng ta đi tham quan đi - Hàn Ân thân mật nói.

- Vậy thôi được - Quân gia nhắc điện thoại lên - Bì Họa, người đưa bọn họ đi tham quan lâu đài đi.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng: "Vâng, thưa gia gia" rồi quân gia Leon lui đi. Chưa đầy mười phút Bì Họa đã có mặt trước cửa phòng. Cô ta thờ dài ngao ngán.

- Đúng là không bớt được chút rắc rối mà.

- Cô đưa chúng tôi đến đây là để nhốt lại à, chúng tôi là hoàng tử đó có biết hay không, rốt cuộc mấy người coi tội tôi như chó mèo đem về rồi quăng qua một bên à... - An Long mắng chửi.

Không để An Long chửi xong, Ngạn Dững đã cắt ngang.

- Cô biết tôi rắc bột truy tung trên người đúng không?

- Ồ, sao lại nói như vậy?

- Trần pháp đã giảm đi sức mạnh của mình, hơn nữa khi đưa ta ra ngoài, ta có cảm giác rằng có người cố ý, nếu không nó đã không đứng mười lăm phút không sai một khắc nào như vậy.

- Không ngờ người lại nhạy cảm với thời gian vậy đó.

- Cô biết thì tại sao không trừ nó đi.

- Tại sao phải trừ? Nên nhớ ta là bác sĩ còn là viện trưởng. Từ lúc người rắc lên ta đã biết, nhưng nơi này không phải muốn đi đâu là đi. Trần pháp cơ quan đây rầy. Nếu không phải do ta nương tay người tưởng người có thể đến căn phòng đó dễ dàng vậy sao?

- Ồ - Chỉ một từ đó và Ngạn Dững không nói thêm gì nữa, hẳn đã có những gì hẳn muốn biết.

- Mà các người muốn tham quan thì được thôi, chỉ cần các người thề những gì các người gặp, các người làm, các người nói, bất kì cái gì từ khi các người đặt chân đến khi các người rời đi ở vùng đất Mộng Huyết Quỷ này không để lộ bất kì thứ gì ra ngoài. Nếu lộ thì người và mọi người biết đều chết hết là được.

- Cô quá đáng, lời thề của chúng tôi là có thể sử dụng lung tung vậy sao? Cô coi chúng tôi là cái gì? Là kẻ không thể tin sao? - Uẩn Lãnh cũng rất bức mình nên mới nói ra như vậy.

An Long thì khỏi nói, hẳn đã chửi thẳng mặt Bì Họa rồi. Mọi người trong phòng đều không có sắc mặt tốt. Lời thề ở đây một khi phát ra phải giữ nếu không thì nó sẽ thành hiện thực. Là một hoàng tử, là một thân phận khác tôn quý hơn bất kì ai, bọn hắn chưa thề bất kì điều gì, cũng như không ai dám bắt bọn hắn thề điều gì.

- Nói xong chưa? Nói xong thì thề đi. Bọn người là hoàng tử thì sao chứ. Không một ai quan trọng với tội tôi bằng tiểu thư. Mọi sự gây hại cho tiểu thư chúng tôi sẽ bóp chết nó từ trong trứng nước. Nếu bọn người không chịu thề, vậy chúng tôi sẽ đưa các người ra ngoài, cho dù các người có là tiểu thư mời đến. Bên tiểu thư, chúng tôi sẽ nói cho người hiểu, cùng lắm thì nhận phạt thôi - Bì Họa nói.

Cô không để ý đến việc nhận phạt nhưng là người của tiểu thư thì cũng biết cô ấy khắc nghiệt như thế nào, một khi đã nhận phạt thì phải mất một phần bốn cái mạng. Tuy nhiên, sau khi hết thì sức mạnh sẽ tăng lên đáng kể nên theo một khía cạnh nào đó cũng không coi là phạt.

Bọn hoàng tử rất bất ngờ khi cô ấy nói như vậy. Thuộc hạ của bọn họ trung thành rất nhiều nhưng để làm trái ý bọn họ thì không có bao nhiêu. Bất chấp mình bị phạt để đem nguy hại cho bọn họ giết chết khi nó vừa thai nghén lại càng không thể. Bọn họ nói gì thì nghe nấy, trung thành tận tụy thì rất nhiều, tuy vậy đến trình độ này thì không. Nó đã vượt qua cả sự trung thành, thậm chí hơn cả sự bảo vệ của ba mẹ đối với con cái. Bọn họ khâm phục cô tiểu thư chưa một lần gặp mặt này. Tại sao có thể thu phục được nhân tâm đến mức này? Cô tiểu thư này là người thế nào? Thật là thú vị. Bọn họ cũng không phải là người lăm chuyện hay muốn tiết lộ bất kì việc gì từ người khác, nên một lời thề để đảm bảo thì có là gì đâu. Thế là bọn họ cùng nhau giơ tay lên thề. An Long tuy giãy dụa nhưng dưới áp lực của các vị hoàng tử cũng giơ tay lên thề.

- Vậy được rồi, đi thôi - Bì Họa.

Cô ấy đưa bọn họ đi dạo xung quanh cung điện. Một cung điện xa hoa, mỗi một góc đều nhận thấy được sự tinh tế ở trong đó. Cái chân đèn, bộ bàn ghế, mỗi bức tranh, mỗi góc cây đều được đặt đúng chỗ như thể chỉ cần dịch xa ra 1mm thì nó sẽ phá hư cả khung cảnh này vậy. Cung điện này thậm chí còn đẹp hơn cả cung điện của năm đại gia tộc kia.

- Này, sao cung điện chủ yếu là màu đỏ vậy còn lại chỉ là màu đen hoặc trắng thôi, cây cối cũng toàn loại màu đỏ không luôn? - Hàn Ân đánh chết không bỏ tội tò mò lên tiếng.

- Vì tiểu thư thích màu đỏ, nên xây cung điện này theo ý thích của tiểu thư thôi - Bì Họa nói nhẹ nhàng bằng giọng quơ quơ nhưng để xây một cung điện màu đỏ như thế này thì tốn biết bao nhiêu công sức có thể hiểu được. Mỗi một vật trang trí đa phần đều màu đỏ, chỉ để màu trắng và màu đen mà có thể dung hòa là đủ hiểu tốn bao nhiêu tâm tư rồi.

- Ta có một tò mò - Uẩn Lãnh lên tiếng - Chuyện ở bệnh viện...

- Rồi, rồi. Ta biết người muốn nói gì. Đúng, không sai. Bác sĩ giỏi nhất trong bệnh viện đều điều trị cho bệnh nhân thường, các bác sĩ ở phòng VIP là những kẻ non tay nghề thôi. Những bác sĩ phòng VIP muốn qua điều trị bệnh nhân thường thì phải trải qua kì thi khắc nghiệt hơn gấp trăm lần kì thi vào phòng VIP nữa.

Ba người An Long, An Lý và Uẩn Lãnh đã suy đoán được trước nên bớt ngạc nhiên hơn, còn những người còn lại thì không thể dùng từ ngạc nhiên để diễn tả nữa. Tại sao lại có chuyện ngược đời này?

- Tại sao? - Hàn Ân hỏi. Bọn họ đã quen cách nói chuyện ngang hàng của Bì Họa rồi, thêm vào Bì Họa cũng chẳng xem bọn họ ra gì nên cứ nói chuyện như vậy là được rồi, tổng cảm thấy không có gì là không ổn cả.

- Ta hỏi bọn người nhà. Mấy kẻ bên phòng VIP mới có gãy một xú cánh tay, cánh chân, bệnh một xú về gan, phổi, cảm nhẹ,... đều ùng ùng chạy vào bệnh viện. Người nghĩ tại sao phòng VIP của bệnh viện ta lấy nhiều tiền hơn gấp mười lần thậm chí nếu là người đại gia tộc có thể lên đến một trăm lần mà họ vẫn ùng ùng chạy vào không oán than để bọn ta chặt chém? Không phải vì bằng hiệu và cúp huy chương chứng nhận bệnh viện tốt nhất ở bán cầu Đông Hồng Xích sáu năm trước hay sao? Bọn họ muốn thể hiện mình giàu, muốn thể hiện danh tiếng, còn phòng VIP chúng tôi bán danh tiếng họ muốn, vậy thì trả tiền nhiều chứ có sao đâu. Mấy ai trong bọn nhà giàu các người bị bệnh rất nặng mới leo đến bệnh viện hả? Vậy tại sao chúng tôi phải cho bác sĩ tốt nhất đi phục vụ bọn người mua danh thì nhiều, bệnh thì không bao nhiêu. Các đại gia tộc trong các người đều chạy tới mời bác sĩ ở bệnh viện về tận nhà khám chấp nhận trả tiền hơn gấp nhiều lần nhưng hầu hết mấy bệnh nào là nặng đâu, một xú thuốc, một tiểu phẫu là xong thôi. Vậy mà đòi phải bác sĩ tốt nhất. Trong khi những người dân kia kia, họ làm công việc tay chân, bệnh rất nặng, thương tích cũng nặng hơn gấp nhiều lần, đôi khi chỉ còn một hơi thở mới có người đưa đến bệnh viện, bác sĩ giỏi nhất qua bên đó không đứng sao?

Cô ta nói cho bọn họ một trận xấu hổ, đúng là thế thật. Nhưng có điều gì không ổn lắm-

- Nếu bệnh viện lớn như vậy thì người dân kia đâu dám bước vào đâu, bác sĩ sẽ không cam lòng? - Ngạn Phong lên tiếng chỉ đúng sơ hở.

- Người ngốc à? Bọn ta đã tuyên truyền một cách bí mật cho người dân biết rằng chỉ thu một số tiền tượng trưng, còn người nghèo khổ thì không lấy một xu coi như từ thiện. Các gia tộc và đại gia tộc biết thì cũng khinh thường tìm hiểu vì họ nghĩ chúng ta chỉ làm cho có danh tiếng tốt giống như bọn họ. Thêm nữa, bọn họ đinh ninh rằng bác sĩ chữa cho bọn họ là bác sĩ tốt nhất còn gì. Còn bác sĩ thì mỗi ba tháng chúng ta đều tổ chức cuộc thi đấu, ai đủ tiêu chuẩn hoặc đánh bại bác sĩ bệnh nhân thường đều được qua làm việc, tất nhiên là bác sĩ bệnh nhân thường được nhiều tiền hơn bác sĩ VIP, bác sĩ VIP nhận bao nhiêu thì tự kê khai, chúng tôi dựa trên đó sẽ thu một khoản và cũng dựa trên đó để tính tiền lương của bác sĩ thường.

- Người không sợ bọn họ gian lận sao? - Uẩn Lãnh nói.

- Nếu phát hiện gian lận thì chúng tôi sẽ bắt nộp phạt gấp nhiều lần, cả hội đồng đã tuyển người đó phải nộp phạt nên bọn họ tuyển rất nghiêm túc, những hội đồng tuyển người đều được ta và Hắc Thiên tuyển chọn rất kĩ lưỡng nên rất ít trường hợp vi phạm.

- Thế tiền bạc bọn người làm sao để cung ứng cho đủ khi chữa kiểu miễn phí vậy? - Hàn Ân tò mò.

- Nói cho các người biết cũng không sao vì ta nghĩ các người không có bệnh viện nào, tôn nghiêm của các người cũng không cho phép biết bí mật của người khác và làm theo đúng không?

Một câu nói chột trúng tim đen của mọi người, không ngờ Bì Họa lại có thể đọc được tâm lý như vậy. Sau đó Bì Họa lại nói tiếp:

- Tiền bạc của bọn nhà giàu để làm gì? Bọn người tưởng bọn ta ăn hết những thứ ấy sao? Thật ra những người mua danh tiếng nhiều lắm, khi chi trả hết những phí hao tổn và phí của người dân còn thừa ra số tiền cũng khá lớn đấy. Công nhận bọn nhà giàu tiêu tiền như rác thật, mua cái danh không mà đủ cho người dân ăn mấy tháng thậm chí mấy năm rồi... - Bì Họa liếc xéo, giọng khinh bỉ, nói liên tục.

- Khụ, cái này là cô nghĩ ra à - Uẩn Lãnh cắt ngang để khỏi làm cho không khí lên men mùi tự vấn và xấu hổ hơn nữa, người nghĩ ra vụ này thật quá xuất sắc đi.

- Không, tiểu thư của bọn ta đó - Lúc này Bì Họa với ánh mắt sáng lấp lánh vì sùng bái tiểu thư nhà mình, không còn thấy vị viện trưởng ác ma kia đâu nữa.

Sau khi đi loay quanh, bọn họ lại về phòng khách và ôm nỗi chờ đợi gặp mặt với vị tiểu thư rất tài giỏi và độc đáo kia, vừa biết lợi dụng tâm lý vừa biết lợi dụng kẻ hồ đồ để kiếm được lợi cho mình nhất và còn có thể giúp đỡ cho người dân kia nữa. Đối với bọn họ từ nhỏ đã sống trong nhung lụa nên chẳng biết giúp đỡ những người dân và cũng chẳng quan tâm. Tuy nhiên họ biết một điều là dân chúng rất đông và rất khó giải quyết vấn đề của họ. Thế mà vị tiểu thư kia lại giải quyết được phần lớn vấn đề trong đó. Thật là một con người thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Mục Đích Của Vị Tiểu Thư.

Sáng hôm sau, quản gia già Leon dẫn đám hoàng tử đi đến gặp mặt người mà bọn họ gọi là tiểu thư. Sau một hồi đi vòng vèo tường chừng như đem cung điện này đi hết thì bọn họ cuối cùng cũng đứng trước một căn phòng với cánh cửa được điêu khắc tỉ mỉ đến từng chi tiết này đây. Thật không hiểu nổi trong một tòa cung điện lớn như vậy mà không phòng nào có ghi tên hết vậy làm sao bọn họ nhớ được phòng nào là phòng nào cơ chứ, không biết có đi nhầm không nữa.

Khi cánh cửa được mở ra, bọn họ đi vào trong phòng thấy phòng này chắc chắn là thư phòng vì ở đây đầy những quyển sách được xếp lên kệ gọn gàng ngay ngắn, có nhiều loại phân thành nhiều khu riêng như lịch sử, địa lý, toán, văn, phương pháp tu luyện pháp lực, rèn luyện thân thể,... nhưng nhiều nhất chiếm phần lớn tất cả các kệ sách là về y học. Dường như tài liệu nào đã đang phát hành đều được dựng ở trên những kệ sách ấy.

Họ tiếp tục rẽ phải đi theo bước chân của quản gia. Khoảng mười phút sau lại rẽ trái một lần nữa, lúc này họ đã thấy được một chiếc bàn lớn để chồng chồng sách, cái ghế đang hướng về cửa sổ và đưa lưng về phía bọn họ. Họ chắc chắn có người trên chiếc ghế ấy vì ba ma cà rồng trong nhóm đã ngửi được mùi rồi.

- Tiểu thư, bọn họ đến.

- Ủ, cảm ơn gia gia...

Họ bất ngờ vì một tiểu thư lại gọi quản gia là gia gia, trong này liệu có gì bí ẩn không? Chưa kịp để thời gian cho bọn họ tự hỏi quản gia Leon đã đến xoay cái ghế lại. Rốt cuộc bọn họ có thể nhìn thấy tiểu thư tài năng trong miệng mấy người ở đây rồi sao?

Tuy nhiên, họ lại phải thất vọng vì người tiểu thư kia lại đeo khăn che mặt, nó che hết khuôn mặt chỉ chừa hai mắt.

- Cô không thể cho bọn tôi gặp mặt được sao? - Hàn Ân lên tiếng, anh ta chọn cách xưng hô này vì nề phục tài năng của vị tiểu thư được nghe lúc trước.

- Sợ dọa đến mấy vị hoàng tử tôn quý thôi - Lại nữa, đúng là chủ nào tởn nấy, giọng châm biếm, độc miệng y hệt nhau. Hàn Ân co rút khóe miệng.

- Không sao đâu, ngưỡng mộ danh tính của tiểu thư nên thiết nghĩ sẽ không bị dọa bỏ chạy đâu - Uẩn Lãnh trêu đùa.

- Vậy được rồi.

Vị tiểu thư từ từ gỡ bỏ khăn che mặt kia. Phải công nhận một điều rằng cô ấy rất đẹp, miệng nhỏ nhắn, môi đỏ mọng, mũi cao cao, làn da trắng mịn không tí vết, mắt to sáng rực rỡ như những vì sao trong đêm, con ngươi đen láy, lông mày hình chữ mác khiến cho khuôn mặt không đẹp như búp bê mà nhiều hơn một phần hào khí của nam tử. Nói đúng hơn cô ta là tuyệt sắc giai nhân nếu không nhìn một nửa bên mặt còn lại phía bên trái. Bên má trái có một phần thịt lồi lên giống con rết bám vào hơn nữa nó còn là màu đen làm phá mất gương mặt đẹp đẽ này.

- Thế nào bị dọa ngốc? - Cô tiểu thư lại mở giọng châm biếm.

- Không có, cô xem chúng tôi là kẻ chỉ biết nhìn bề ngoài sao? - Uẩn Lãnh nói.

- Không sai - Cô ta khẳng định một cách chắc nịch khiến bọn họ cứng lưỡi không nói được gì.

Cô tiểu thư thấy bọn họ cứng đờ thì không vui đùa nữa mà đi ngay vào chính sự. Nếu không tí nữa bọn họ bị tật độc miệng của cô đầu độc chạy mất thì làm sao?

- Không dài dòng nữa, chắc mọi người biết tôi mời về đây là có chuyện để nói đúng không? - Đám hoàng tử đồng loạt gật đầu - Xin lỗi vì bắt các người chờ lâu - Đám hoàng tử lại khua tay ý bảo không có gì - Tôi nói thẳng là tôi muốn diệt trừ hai gia tộc Uẩn và Ngạn, cái tôi cần là núp dưới danh nghĩa của Lục Đạo Sát Thiên của các người giả heo ăn thịt hổ và cần mọi người hợp sức để giữ cân bằng giữa ba gia tộc còn lại trước khi tôi đưa một gia tộc khác lên thay thế để tạo thành bốn đại gia tộc cân bằng với thế lực của ma cà rồng. Tất nhiên sẽ cho mọi người thù lao xứng đáng.

Lúc này thì bọn hoàng tử đã bị hóa đá mất rồi. Đây là chuyện lớn, chưa kể cô ta vừa mở miệng ra là chỉ đích danh bí mật của bọn hắn. Không sai, bọn họ chính là sáu người sáng lập ra Lục Đạo Sát Thiên. Tuy là mới gặp và biết chức vụ của Bí Hộ mà thôi nhưng bọn họ dám khẳng định bảy người khác trong nhóm Bí Hộ chức vụ cũng cao ngang ngang vậy thôi, thế là đủ làm bá chủ một phương giống bọn họ rồi, vậy mà lại muốn núp dưới danh nghĩa của bọn họ. Thật tò mò.

- Tại sao? - Ngạn Dừng lên tiếng.

- Tôi muốn bọn họ phải sống không bằng chết, từ từ thấy cơ ngơi bọn họ lao tâm khổ tứ xây dựng từ từ lụi tàn, chết cả về thể xác lẫn tâm hồn - Lúc này sát khí nồng nặc từ vị tiểu thư này phát ra, sát khí này còn hơn gấp trăm ngàn lần sát khí của Bí Hộ lúc trước khiến bọn họ có chút ăn không tiêu. Vậy mà trên gương mặt lại bình tĩnh đến đáng sợ giống như là sự yên tĩnh trước cơn bão.

- Hận thù như thế nào? - Lần này là Ngạn Phong hỏi, đây là chuyện liên quan đến gia tộc hắn.

- Ngạn Tuyết Phong.

Cô ta vừa dứt lời thì hàn khí từ Ngạn Phong lại thoát ra, dường như muốn đông đặc cả không gian này vậy. Thế mà cô ta vẫn nhàn nhã gõ gõ mặt bàn như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

- Tại sao cô biết? - Ngạn Phong lần này cơ hồ như rít gào lên, đám hoàng tử không có gì ngạc nhiên cả, đụng đến người đó thì Ngạn Phong mới như vậy thôi.

- Đó là chuyện của tôi, một ngày nào đó tôi sẽ công bố. Tôi xin thề, tôi làm việc này chỉ để báo thù rửa hận cho Ngạn Tuyết Phong mà thôi, nếu không sẽ bị kéo xuống địa ngục ngay lập tức.

Thiên địa quy tắc buông xuống. Ngạn Phong lúc này mới bình tĩnh lại. Hắn nói:

- Người muốn làm gì thì kệ người, đối với ta cái gia tộc ấy bị diệt tộc chẳng liên quan gì đến tôi cả. Tôi cũng đang định giết trừ nó nên chúng ta có thể hợp tác vui vẻ. Tuy nhiên, kẻ thù của ta phải để tôi giải quyết.

- Được thôi - Cô tiểu thư gật đầu đồng ý.

- Nói chuyện này giờ mà không biết cô tên là gì, có thể cho tôi biết được không? - Tính tò mò của Hàn Ân lại tái phát.

- Tôi chỉ có thể nói cho các người biết tên tôi đang dùng, còn tên thật thì từ từ sẽ nói. Tên tôi là Mị Huyết Thiên.

- Chưa nghe bao giờ - Ngạn Dũng nói.

- Tất nhiên, đã giấu mặt thì phải làm đến cùng chứ.

- Thế thế lực của cô trên Hồng Xích tên là gì? An Lý hỏi, hắn cũng muốn biết một người tài năng vậy thế lực đứng thứ mấy.

- Tự tìm hiểu không phải là vui hơn sao? - Mị Huyết Thiên không muốn trả lời câu hỏi này, muốn biết thì cho tôi xem năng lực của các người đến đâu đi.

- Thế còn lí do diệt gia tộc Uẩn là gì? - Uẩn Lãnh bình tĩnh nói, hơn nữa với sắc mặt và giọng điệu đùa cợt, diệt tộc đối với hắn chẳng là gì cả, diệt cũng được thôi.

- À cái này thì - Mị Huyết Thiên vỗ tay bộp bộp hai tiếng - Huyết Nguyệt ra chào mấy vị hoàng tử nào...

Uẩn Lãnh ngạc nhiên, hắn hỏi lí do thế mà tự nhiên lại kêu thuộc hạ ra chào là sao? Trong bóng tối từ phía sau kệ sách bên trái bọn họ từ từ hiện ra một bóng dáng. Khi nhìn rõ mặt, họ mới kinh ngạc đến tột độ...

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Huyết Nguyệt Mới Là Uẩn Lãnh

Người tên Huyết Nguyệt bước ra. Hắn có gương mặt y chang Uẩn Lãnh phải nói là không hề khác một chút nào, chỉ khác mái tóc Uẩn Lãnh màu đen mà hắn lại là màu trắng. Hắn mỉm cười chào đám hoàng tử nhưng không hề có ý định cúi mình. Giờ đám người hoàng tử đã hiểu tại sao cơ quan và ngôi nhà này lại tinh diệu và tỉ mỉ đến từng chi tiết như vậy.

- Uẩn Lãnh chết tiệt, người còn sống sao không đến tìm bọn ta - Hàn Ân khóc lóc trách móc.

- Uẩn Lãnh sao? Bao nhiêu lâu rồi không ai gọi ta bằng cái tên như vậy nhỉ? - Huyết Nguyệt trầm tư, lâm vào tự hỏi nhưng về mặt lại không hề thu lại dáng vẻ cợt nhả như không để ý đến vấn đề này lắm.

- Đùng đùa nữa, năm ấy bọn ta tận mắt thấy người tắt thở, đem người đi chôn rồi mà, tại sao người vẫn còn sống sờ sờ ở đây? - An Lý lên tiếng.

- À, năm ấy ấy à... - Hắn cố ý kéo dài ra để gây nên sự tò mò, cả đám đều dừng lỗ tai lên nghe - Không nói cho biết.

- Người... người... - An Long có dấu hiệu nổi giận.

- Đùng đùa nữa, nói đi - Ngạn Dũng lên tiếng.

- Bao nhiêu năm không gặp, tính người vẫn như vậy, chán chết - Huyết Nguyệt tặc lưỡi - Năm đó, bọn người không hề biết bọn họ truy sát ta thương

tích đầy người chỉ còn một hơi thở cuối cùng nhưng bọn họ vẫn không nhẫn tâm để ta chết dễ dàng như vậy, bọn hắn cho ta uống loại thuốc nhìn như đã chết rồi nhưng thật ra là không chết để ta hưởng cảm giác chôn sống là thế nào - Điều đó thật kinh khủng nhưng hắn nói nhẹ nhàng như hôm nay trời thật đẹp.

Đám hoàng tử đau lòng, bạn nhiều năm của bọn hắn, sao lại gặp cảnh tượng kinh khủng như thế này, vậy mà bọn họ không biết lại chính tay đem đi chôn hắn nữa. Bọn họ tự trách mình, tức giận không chỗ phát tiết, bọn họ ngưng tụ pháp lực đập vào kệ sách gần nhất. Tưởng rằng kệ sách sẽ rơi xuống, sách rách nát, giấy bay đầy trời nhưng không... nó vẫn nguyên như cũ. Sáu người cùng phát tiết tức giận ngưng tụ pháp lực đánh ra vậy mà không hề xoay chuyển nổi một kệ sách nhỏ là sao?

Khi bọn họ bình tĩnh lại nhìn về phía Huyết Nguyệt và vị tiểu thư kia thì thấy hai bọn họ cười quái dị. Huyết Nguyệt nói:

- Một cuốn sách trong đây đều quý giá đến không thể tưởng nổi đâu, đừng phá.

Đám hoàng tử lại im lặng nhưng bất ngờ nhiều hơn. Rốt cuộc thì tại sao lại không thể phá nổi một kệ sách, không lẽ ở không mấy tháng họ yếu đến vậy sao. Ngạn Phong thì không hề quan tâm đến vấn đề này, hắn đang tự trách vì chính hắn là một trong mười bác sĩ giỏi nhất trên đại lục mà lại không nhìn ra để đem chính bản của mình đi chôn sống như vậy. Nhìn ra hắn rồi rầm, Huyết Nguyệt nói:

- Không cần phải tự trách đâu Ngạn Phong, độc đó với trình độ người hồi đó cũng như bây giờ thì vẫn không thể nhìn ra đâu, độc đó thất truyền mấy trăm năm trước, ta vẫn không hiểu tại sao bọn hắn lại có.

- Thế sao người lại thoát được? - Ngạn Phong nghe Huyết Nguyệt an ủi không rồi rầm nữa mà hỏi vấn đề hắn muốn biết nhất.

- Chính tiểu thư vô tình đi ngang qua đó mà đào mộ kéo ta lên chữa trị đó - Huyết Nguyệt nói giọng tự hào mà không biết đám hoàng tử đã đen mặt, một cô gái đi đào mộ không nói, vậy mà còn cố ý lấp lại như cũ cho bọn hắn bao nhiêu năm qua đến thăm mộ rỗng mà không biết.

- Mà sao cô ta lại biết để đào mộ người lên? - Ngạn Dũng hỏi.

- Vì lúc ấy độc lan vào lục phủ ngũ tạng kích thích ta tỉnh dậy, mặc dù hô hấp khó khăn như cũng được coi là thở nhẹ, tiểu thư lại cố ý nghe được những âm thanh cho dù là rất nhỏ nên đã nghe và đem ta lên sau đó chữa trị - Huyết Nguyệt trả lời.

- Cái gì? Độc thất truyền mấy trăm năm mà cô vẫn chữa được, cô là quái thai phương nào? Sao mười bác sĩ giỏi nhất trong lục địa lại không có tên của cô - Uẩn Lãnh bắt ngờ.

- Danh hiệu rách nát đó ta lấy làm cái gì? Ngay cả Bỉ Họa cũng đạt được danh hiệu đó và huy chương, ta đến để dọa bọn họ à - Mị Huyết Thiên nói.

- Rốt cuộc người giỏi đến mức nào? - Ngạn Phong hỏi.

- Ta không biết, kệ đi, mà bọn người nói chuyện đi, lời ta vào làm gì? - Mị Huyết Thiên tiếp tục im lặng làm người gỗ.

- Người về với bọn ta đi - Uẩn Lãnh nói.

Năm ấy, hắn trốn khỏi gia tộc của hắn đi tìm một người. Hắn đi qua bên bán cầu con người ở mà không hề có giấy giới thiệu của đại gia tộc hay chứng minh thư. Trong lúc hắn bị đuổi bắt thì gặp Huyết Nguyệt. Cậu ta tự nhiên lại nhận là khách đại gia tộc Uẩn vì có việc gấp nên không thể đưa được giấy nên cứ cậu đến đây để chào đón. Nghe vậy bọn người truy bắt mới chịu bỏ đi. Hắn hỏi tại sao lại giúp, cậu ấy bảo tâm tình tốt nên giúp làm hắn nghe lời không thể nói thêm một câu nào. Hắn hỏi không sợ hắn là ma cả rỗng Dark là những kẻ trốn khỏi từ bán cầu ma cả rỗng cần người lung tung hay sao, cậu ta lại trả lời sẽ mang theo hắn thời thời khắc khắc để canh chừng. Thế là hắn cũng được nhập bọn với đám hoàng tử này.

Nước ở gia tộc Uẩn vừa sâu vừa đen, hắn cùng bọn hoàng tử ra sức bảo vệ cậu ta nhưng vẫn không thể. Lần cuối hắn nhìn thấy cậu ta nằm trong vũng máu mà tất thờ làm hắn quyết tâm báo thù cho cậu ta. Hắn không tiếc dùng "Dịch dung độc" biến đổi gương mặt của cậu ta và bắt đầu bỏ đi bản tính của mình mà làm thành một bản sao hoàn hảo sống trong gia tộc trừ bị kế hoạch trả thù. Dịch dung độc sẽ khiến giảm thọ mười năm nếu trước ba mươi tuổi mà không thể giải độc, người có thể giải được độc ấy chưa xuất hiện nên có thể coi như hắn chấp nhận giảm thọ của mình dù bọn hoàng tử có khuyên can thế nào. Hắn muốn thấy gương mặt của cậu ta cười nói một lần nữa cho dù là tự nhìn mình trong gương. Hắn chấp nhận bỏ đi gương mặt mình, bỏ đi tính cách mình vì cậu ta là người mang cho hắn một gia đình ấm áp thật sự, một tình bạn đúng nghĩa vậy giảm thọ để báo thù cho cậu ấy có sao đâu.

Khi một lần nữa cậu ta đứng trước mặt hắn, hắn thật sự không dám tin. Hắn nghĩ đây thật là một giấc mộng. Nhưng không... nó là sự thật làm hắn vui mừng đến phát khóc. Vậy mà Huyết Nguyệt lại tát một gáo nước đá lên người hắn.

- Không... Ta bây giờ là Huyết Nguyệt không phải là Uẩn Lãnh nên sẽ không về với các người, ta đã thể chi một lòng ở bên chăm sóc tiểu thư thôi.

- Nhưng... người... - Uẩn Lãnh không dám tin.

- Ta đã nói rồi, ta không về. Biết tiểu thư diệt gia tộc Uẩn vì gì không? Là vì ta đó. Một người như vậy ta muốn mãi mãi ở bên cô ấy.

- Các người làm gì bị đất thế làm gì? Điện thoại để làm gì? Không phải ta buộc hắn bên mình 24/24 để không có thời gian đi với các người - Mị Huyết Thiên đang an phận làm người gỗ lên tiếng.

- Đó là lí tưởng của hắn bọn ta không ép - Bọn họ đồng thanh.

- Nhưng người có thể giải được dịch dung độc không? - Ngan Phong ôm cơ may hỏi thử vì hần nghe vị tiểu thư này có thể giải được độc làm cho người ta trông giống như chết đi kia.

Cả đám hoàng tử hồi hộp nghe câu trả lời. Những cái móng tay của Mị Huyết Thiên đập đập trên bàn như đang gõ vào tim họ. Nếu để ý thật kĩ, những tiếng đập móng tay kia là nhịp đập của tim Uẩn Lĩnh. Sau một hồi lâu, Mị Huyết Thiên mở miệng, tất cả mọi người đều dồn chú ý vào cô ta:

- Được, nửa năm.

Nét mặt vui mừng hiện rõ lên trên gương mặt của bọn họ. Người vui mừng nhất là Huyết Nguyệt, hần không biết hần ta lại ngốc nghếch vì báo thù cho hần lại đi uống dịch dung độc như vậy, khi biết thì mọi chuyện đã rồi. Hần đem mọi sách về dịch dung độc mua về nhờ Mị Huyết Thiên nghiên cứu, cô ấy nói trước ba mươi tuổi không giải mới giảm thọ mười năm nên hần mới để đến bây giờ. Hần không muốn lộ ra quá sớm, dù sao bọn họ trù tính mọi thứ cũng có lợi cho tiểu thư trên con đường hủy diệt cả hai đại gia tộc Uẩn, Ngan.

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Mị Huyết Thiên Bị Nghiện. An Long Trúng Độc

- Ngan Phong có chuyện không biết có nên hỏi hay không?

- Hỏi đi, lịch sự thế làm gì? Không phải ở gia tộc các người, đeo mặt nạ thế cho ai xem? - Mị Huyết Thiên hừ lạnh.

- Ha ha... Ngan Phong ơi người cũng có ngày hôm nay, cứ suốt ngày giả trang thế làm gì, không mệt hay sao? Muốn cái gì thì nói cái đó. Ai cấm cản người đâu - Hàn Ân hòa theo Mị Huyết Thiên.

Ngan Phong cảm thấy thật ám áp, lần đầu tiên có người không phải những tên bạn thân chí cốt kia nhìn ra hần giả trang. Hần thật sự mệt mỏi nhưng biết làm sao? Hần phải làm vậy để âm thầm báo thù cho Ngan Tuyết Phong - một con người hần nợ cả mạng sống thì việc đeo mặt nạ giả thành người không màng thế sự, lịch sự, nhơ nhẫm là chuyện không thấm vào đâu.

- Ta xin hỏi cô có phải bị trúng "Ánh sáng thiên đường" không?

- Ta nói người, nếu người còn giả trang thì rút ra ngoài, ta cảm thấy người như vậy thật chướng mắt - Mị Huyết Thiên bắt mắt.

- Cô có phải bị trúng "Ánh sáng thiên đường" không? - Cùng một câu hỏi nhưng lần này hần thật sự muốn lột mặt nạ của mình trước một người lạ, hần không hiểu tại sao người này lại mang cho hần cảm giác thân thiết đến lạ thường, hần nở một nụ cười thật tươi. Không sai, đây mới là hần, một con người ngông cuồng không dùng kính ngữ với bất kì ai ngoại trừ người hần khâm phục, một con người luôn luôn mỉm cười trước mọi hoàn cảnh, một con người muốn đứng trên đỉnh cao để không phải hối tiếc vì không thể bảo vệ những người mà hần muốn.

- Không tệ... Như vậy đẹp mắt hơn rồi. Không sai, ta chính là người bị nghiện "Ánh sáng thiên đường". Tại sao người...

Mị Huyết Thiên chưa nói xong thì có một giọng nói cất ngang.

- Tưởng gì thì ra chỉ là một con nghiện mà thôi.

Giọng mang theo nồng đậm khinh bỉ, làm tất cả mọi người quay mặt lại nhìn về hướng phát ra tiếng nói. Chủ nhân của giọng nói ấy là An Long khiến mọi người rất tức giận định la cho một trận. Tính hần nóng nảy bọn họ biết nhưng như thế này là rất quá đáng, cuối cùng là hần bị sao lại thốt ra cái câu này. Đám hoàng tử chưa kịp làm gì thì một bóng đen nhảy về phía An Long đánh tới tấp. Khi nhìn kĩ lại thì ra là Huyết Nguyệt.

Huyết Nguyệt không thể tha cho bất kì ai xỉ nhục Mị Huyết Thiên. Bọn họ thì biết cái gì? Bao nhiêu nỗi đau mà cô ấy chịu đựng có ai hiểu hay không mà dám đứng đó phán xét như đúng rồi. Nếu là người khác đã sớm chết dưới tay hần, còn đây là người bạn bao nhiêu năm của hần nên hần đánh như vậy là đã nương tay lắm rồi.

- Đủ rồi Huyết Nguyệt, hần nói không sai, ta là con nghiện mà - Mị Huyết Thiên nở nụ cười thật tươi, không có ý gì trách móc làm cho cảm đám hoàng tử không dám đối mặt với cô mà quay mặt về phía khác - Hơn nữa, An Long còn bị Không Tâm Giận độc mà.

- Cái gì? - Cả đám bất ngờ đến mức không ngậm được miệng.

- Không Tâm Giận là loại độc đã thất truyền từ lâu, nó làm cho người trúng không khống chế được mình mà nóng nảy từ đó đưa ra những quyết định sai lầm. Tuy nhiên nó không phát tác, biểu hiện ra bên ngoài ngay mà từ từ làm cho những người xung quanh thậm chí ngay cả người đó không hề phát hiện ra. Cách phát hiện ra duy nhất là bắt mạch...

- Ta bắt mạch nhưng không thấy khác thường - Ngan Phong lên tiếng.

- Hần mới chỉ bị ba năm thôi, có phải ba năm gần đây cho dù hần bị bệnh gì cũng không chịu cho bắt mạch không?
- Đúng vậy - Ngạn Phong nhớ lại và khẳng định, hần tự trách sao mình không phát hiện sớm hơn, đó đúng là biểu hiện kì lạ nhưng hần lại cho là bình thường. Thật ngu ngốc.
- Độc này người có thể trị không? - Ngạn Dũng hỏi.
- Có, vẫn là nửa năm. Lấy có cho tốt, đem bọn hần quăng lại ở chỗ của ta - Mị Huyết Thiên nói - Còn người An Lý, người khế ước với An Long và hút máu hần nên cũng có một ít độc chảy qua người, ta sẽ bảo Huyết Thiên đúng hạn mang thuốc cho người, uống trong ba tháng là được.
- Đa tạ - An Lý cảm kích sâu sắc, tuy hần vẫn đề phòng người này vì không biết lai lịch rõ ràng nhưng được sự tán đồng của Uẩn Lãnh, nay là Huyết Thiên nên chắc sẽ không có vấn đề gì.
- Tại sao người bị nghiện "Ánh sáng thiên đường" mà vẫn nhìn khỏe mạnh như vậy? Theo ta biết, người bị nghiện trong vòng 3 năm sẽ từ từ ốm lại đến khô héo không còn giọt máu, dùng Băng Hỏa Liên thì sống lay lắt được thêm 2 năm nữa. Trong thời gian bệnh phải liên tiếp dùng "Ánh sáng thiên đường" nếu không sẽ tự hành hạ mình, con đầu đó không một ai có thể chịu nổi nên người ta thường dùng nó để khỏi phải đau đớn. Hơn nữa, nó hoàn toàn không có thuốc chữa. Theo biểu hiện của người thì bệnh phải trên trên 15 năm rồi kia mà - Ngạn Phong hỏi.
- Thật không sai - Mị Huyết Thiên tán thưởng làm cho Ngạn Phong có chút không dám nhận, năm hần bị nhốt trong một hang động vô tình đọc được một cuốn sách ghi về nó mà thôi, với người bác sĩ thật là một điều mới mẻ nên hần thuộc nằm lòng và nghiên cứu thuốc giải, hần thích những điều khiêu chiến nhưng bao nhiêu năm qua vẫn không có một kết quả nào - Nếu người muốn biết, tại sao không ở lại đây trong vòng nửa năm, vừa chăm sóc hai người bạn vừa nghiên cứu về thuốc. Ta có rất nhiều việc nên không ở lâu, một tuần ta chỉ về đúng một ngày xem bệnh rồi kê thuốc, còn không có người chăm sóc cho hai người bạn người, dù sao nơi này ai cũng bận.
- Vậy được thôi. Ta sẽ ở lại - Ngạn Phong gật đầu.

Từ khi bước vào Ngạn Phong đã để ý nơi này toàn sách thuốc quý hiếm, có vài cuốn trên Hồng Xích này chỉ có ba bản hoặc một bản. Rốt cuộc nơi này là nơi nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

- Thôi, mọi người đi vòng vòng xung quanh cung điện đi... một tiếng nữa về phòng ăn cơm ta tặng quà rồi tiễn các người ra ngoài. Người nào phải ở lại thì cứ ở lại... - Mị Huyết Thiên hạ lệnh trực khách, một lần nữa không coi đám người của Ngạn Dũng ra gì..
- Lần này đi dạo có khác hơn so với lần trước. Huyết Nguyệt dẫn đi nên mọi người nói chuyện cực kỳ vui vẻ, hơn nữa được tham quan chi tiết hơn so với lần trước. Tất nhiên, những nơi không nên đến thì phải không đến rồi..
- Chẳng mấy chốc đã đến giờ ăn tối. Mọi người đều tập hợp về phòng ăn trong cung điện. Các món được xếp hàng dài bày tỏ sự hiếu khách. Ai cũng tìm một chỗ cho mình ngồi xuống. Mị Huyết Thiên cũng tới nơi. Quán gia Leon thì đứng bên phục vụ cho Mị Huyết Thiên.
- Trong bữa ăn, Mị Huyết Thiên chỉ ăn một đĩa duy nhất được chuẩn bị cho cô ấy, chiếc đĩa được để ngay trước mặt, các món khác tuyệt nhiên không động vào. Hàn Ân ngồi gần chiếc đĩa nhất tình nghịch muốn xem món ăn đó có gì khác vì nó được trình bày bắt mắt nhất trong tất cả các món. Hàn Ân động nĩa lấy một phần mà không chú ý Mị Huyết Thiên và Huyết Nguyệt cười thầm.
- Hàn Ân ăn vào miệng...
- Oa, cay quá... cay chết mắt... cho ta nước... cho ta nước... - Hàn Ân trào nước mắt, le lưỡi hít hà vì cay.
- Ha... ha... ha... - Mọi người đều cười.
- Không đến nỗi cay vậy chứ, hay tại người không ăn cay được? - Uẩn Lãnh châm chọc.
- Hừ, người có thể thử - Hàn Ân vừa uống sữa cho bớt cơn cay vì quán gia Leon nói uống sữa sẽ đỡ cay hơn uống nước nhiều, vừa giận hờn nói với Uẩn Lãnh.
- Thử thì thử. Sợ ai?

Uẩn Lãnh lên thử một miếng và chịu chung số phận... Lần này Mị Huyết Thiên và Huyết Nguyệt còn cười to hơn nữa.

- Không cần thử nữa. Ta đảm bảo ai thử cũng vậy thôi. Người bị nghiện "Ánh sáng thiên đường" chỉ có thể cảm nhận được vị cay mà thôi. Mà vị cay này phải nhiều hơn gấp nhiều lần bình thường họ mới cảm nhận được nếu không họ ăn món nào cũng như món nào. Bọn họ thường không chấp nhận được việc mình mất đi vị giác nên thường cho rất cay để cảm nhận được. Hơn nữa, một vị thuốc để kiềm chế cơn nghiện cũng rất cay đó là "Ốt Lửa Thiên" đúng ko? - Ngạn Phong nói.

- Không sai. Kiến thức không tệ. Có vẻ ngày sau của ta an nhàn hơn rất nhiều - Mị Huyết Thiên tán thưởng.

Buổi ăn đã xong, Mị Huyết Thiên và mọi người đến phòng khách.

- Thế bây giờ ba người về trước nhận quà của ta nhé. Hàn Ân, vũ khí của ngươi là đao đúng không? Ta tặng ngươi Đao Thanh Vũ - Mị Huyết Thiên nói.

Hàn Ân tai như ù đi. Đao Thanh Vũ là đao được thợ rèn số một Thanh Mạnh rèn ra. Số đao chỉ đếm lên đầu ngón tay mà muốn tặng là tặng sao?

- Ngươi thật sự tặng cho ta?

- Ừ, nhận hay không?

- Nhận... nhận... có kẻ ngốc mới không nhận.

Hàn Ân ôm lấy thanh đao giữ khư khư như sợ ai cướp mất làm ai cũng dờ khóc dờ cười. Hình tượng đầu mất rồi không hiểu.

- Ta tặng ngươi ấn ký này, ngươi biết mức độ quý giá của thanh đao này. Trước khi ngươi có năng lực hay trong trường hợp khẩn cấp hãy dùng nó. Ta đã bọc về ngoài của nó bằng lớp kim loại thường nhìn nó cũng sang quý nhưng ta không chắc nếu sử dụng nó quá mạnh nó có bị bong ra không. Ấn ký này giúp nó như một hình xăm trên cánh tay, chỉ cần một giọt máu của ngươi nó sẽ xuất hiện nên có thể đánh bất ngờ, xong việc chỉ cần ngươi có ý niệm cho nó quay lại thì nó sẽ trở thành như cũ.

Nói rồi Mị Huyết Thiên lấy pháp lực của mình nén thành một đoạn dài và điều khiển nó ghép thành một ấn kí hình năm ngôi sao và nhiều đường đan chéo phức tạp, sau đó đọc chú ngữ, các chú ngữ quay vòng bìa ngoài thành một đồ án hoa văn kì lạ. Sau đó tất cả ép vào cánh tay của Hàn Ân. Hàn Ân cảm giác cánh tay mình tê dại cả. Một đồ án giống nãy được thu nhỏ trên cánh tay, đồ án trong suốt nhưng hắn vẫn nhìn thấy được, hắn có ý niệm kêu thanh đao về nơi của nó lập tức thanh đao bay vào trong đồ án và hình thành một hình thanh đao có hoa hồng và dây gai bao bọc.

- Đã xong, còn An Lý và Ngạn Dững phải không? Ta sẽ tặng ngươi đồ án làm các ngươi có thể thoải mái đi dưới ánh mặt trời, ta nghĩ các ngươi chắc cũng có nhưng đồ án đó dễ phá đúng không? Còn một đồ án nữa, cho dù ma cà rồng của hoàng tộc cũng chẳng thể xác định được các ngươi có thuộc ma cà rồng hay không và cấp bậc gì.

Đám người Ngạn Dững há hốc mồm, cái đồ án đi dưới ánh mặt trời thì phải là đồ án sư cấp 4 mới làm được, mà đồ án sư cấp 4 hiếm đến độ trên cả Hồng Xích chỉ có 50 người thế mà khó phá hơn thì chấp nhận được đi, còn cái đồ án kia thậm chí còn chưa tồn tại thế mà vẫn làm được là sao? Mị Huyết Thiên là thần thánh phương nào?

Mị Huyết Thiên bắt đầu phá đồ án có lúc trước. Chưa đầy ba phút cô ấy đã nhìn thấy được đồ án cũ đang ở nơi nào. Mị Huyết Thiên dùng máu mình nhỏ vào đồ án, cái của Ngạn Dững là ở vai còn An Lý là ở bụng. Sau khi đọc một dòng chú ngữ, đồ án đã hiện ra bên ngoài, Mị Huyết Thiên dùng pháp lực của mình từ từ len lỏi theo thứ tự ngược lại mà đồ án đã tạo ra. Nói thì dài dòng nhưng Mị Huyết Thiên làm chưa đầy 5 phút. Nếu hôm nay người trước mặt là kẻ thù thì chỉ cần phá đồ án và đẩy bọn hắn ra mặt trời thì chưa đầy nửa tiếng dùng pháp lực chống chọi với ánh nắng và khi hết thì bọn hắn sẽ chết nhăn răng.

Cô lại tạo cho bọn họ một đồ án phức tạp hơn rất nhiều và thêm một đồ án nữa. Tạo xong cả hai thì đám người Ngạn Dững cực ngạc nhiên khi bọn họ không thấy cấp bậc lẫn đặc điểm về ma cà rồng của nhau nữa. Bọn họ cảm ơn Mị Huyết Thiên rồi ra về. Ba người còn ở lại thì về lại phòng khách của bọn họ.

Mị Huyết Thiên về phòng thì một bóng dáng với mái tóc đỏ rực xẹt qua. Mị Huyết Thiên hỏi:

- Điều tra thế nào rồi?

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Ăn Trộm

- Không biết nữa, manh mối tới chỗ nào cũng thần bí đứt đoạn nên cho dù ta có muốn tìm ra tại sao đạo này lại thường xuyên xuất hiện các chất độc thất truyền đã lâu cũng không hề có dữ liệu nào.

- Vậy ngươi tiếp tục tra đi Huyết Dương... Nếu không tìm hiểu rõ ràng thì nguy hiểm sẽ rất cao.

- Vâng.

Trong đêm đen u tối, không gian lặng yên đến vô tận.

Ngày hôm sau, Ngạn Phong, Uẩn Lãnh và An Long đang chờ đợi Mị Huyết Thiên đến để chữa bệnh. Điều làm họ thất vọng là Mị Huyết Thiên không xuất hiện, Huyết Nguyệt cũng đi đâu mất, chỉ có quản gia già Leon đến đưa hai lọ thuốc cần dặn Uẩn Lãnh và An Long uống. Ngạn Phong thì được đưa đến thư viện lúc trước để đọc sách.

Thời gian trôi qua rất mau, chẳng mấy chốc đã đến đêm tối. Đêm đen luôn tĩnh mịch phù hợp để làm chuyện vụng trộm..

Tại gia tộc An, người gác cổng đang đứng làm nhiệm vụ thì tiếng lá xào xạc, cành cây cũng động đậy, họ lập tức lên tinh thần chuẩn bị tấn công, nào ngờ có con mèo lại rơi xuống. Thì ra chỉ là con mèo hoang thích leo trèo trên cây mà thôi. Họ lại an tâm gác cổng mà không hề hay biết trong khi họ tập trung vào con mèo có ba bóng đen đã lên vào hoàng cung của gia tộc An.

Ba bóng đen chạy thẳng tới một ngôi nhà bỏ hoang từ lâu trong khu đất trống trải đầy rẫy những công trình kiến trúc bị thời gian bào mòn. Ngôi nhà này thật lụp xụp, nhìn qua nó hòa quyện vào những công trình kiến trúc nơi này thành một thể không có gì đặc biệt nhưng không hề biết nó cất giấu huyền cơ. Ba bóng đen vào ngôi nhà, họ đếm số đá nhô lên trên đất của căn nhà, quan sát kỹ từng viên một. Một người thấp bé nhất trong số họ nói gì đó, hai người kia gật gù đầu rồi tản ra. Sau đó họ dùng chân mình dẫm lên các viên đá theo một quy luật nào đó. Ngay lập tức, một đồ án hiện ra, kéo họ vào sâu trong lòng đất. Mặt đất của ngôi nhà lại trở về như lúc ban đầu.

Ba bóng đen rơi xuống một mặt thất. Họ tiến tới khu trung tâm dù cơ quan trùng trùng và người canh gác nhiều vô số kể nhưng họ vẫn dễ dàng thông qua với tốc độ khiến người khác phải dụi mắt nhiều lần. Đến được khu trung tâm, nơi này lại không hề có ai canh gác, chắc họ ý lại các vòng bên ngoài kia và cơ quan trong này được thiết kế hiện đại bậc nhất. Người thấp bé nhất lúc này lại tiến lên phía trước, hẳn không đi theo đường thẳng mà lại nhảy từ chỗ này sang chỗ khác, có chỗ lại cúi xuống, chỗ lại lẩn, chỗ lại bò,... hai người theo sau động tác cũng y chang như vậy. Cuối cùng bọn họ đến được chỗ cần đến. Một cột thủy tinh đâm thẳng từ trên trần xuống nền nhà, bán kính khoảng 2m, trong đó có rất nhiều sợi dây nối với nhau như một mạng nhện đan xen, ở chính giữa cây cột, các sợi dây càng dày đặc, nó bao quanh một cái hộp nhỏ nhỏ. Nhìn thôi là cũng đủ hiểu mức độ quan trọng của nó. Người thấp bé nhất phát động ma lực từ từ gỡ từng sợi từng sợi, sợi nào cắt thì cắt, sợi nào gỡ thì gỡ, chỉ cần sai một tí cả căn phòng này tự động phát nổ không chừa bất kỳ ai, còn cái hộp thì sẽ tự động đưa về gia chủ của gia tộc.

Sau khoảng nửa tiếng, cuối cùng hẳn cũng gỡ được tất cả các dây, sau đó hẳn dùng ma lực cẩn thận đem chiếc hộp xuống. Hẳn mở ra để kiểm tra.

- Hình như đúng là cái này rồi.

- Ừ đúng rồi - Hẳn nói. Bọn họ lại chuẩn em theo lối cũ mà không hề bị ai phát hiện.

Ba bóng đen bay về hướng cung điện ở vùng đất đỏ. Đến khi ở ngoài chuẩn bị bước vào cơ quan thì một trong số người đó tháo áo choàng đen và khăn bịt mặt xuống.

- Thôi tới đây, mong người chữa lành cho An Long.

- Tất nhiên rồi, người về đi Ngạn Dũng - Người to cao còn lại cũng bỏ khăn bịt mặt ra, thì ra đó là Huyết Nguyệt.

- Mị Huyết Thiên, ta đi đây.

- Đi đi, sao hôm nay người lại nói nhiều và lễ mễ thế nhỉ?

Mị Huyết Thiên cảm râm xong cùng Huyết Nguyệt bay về lâu đài, Ngạn Dũng cũng về trường của hẳn. Hân Ân và An Lý đang đợi kết quả, hẳn phải về báo tin mừng, việc bao nhiêu năm nay bọn hẳn giải quyết không được giờ đã xong rồi..

Mị Huyết Thiên về phòng mình, mở môi để cái hộp lên bàn. Huyết Nguyệt đến sau mang theo một đồng chai lọ mà Mị Huyết Thiên đã dặn dò. Cô ta bắt đầu mở hộp ra, cho mỗi lọ một ít, khối lượng khác nhau, lập tức trong hộp những ống tròn tròn thủy tinh xảy ra biến hóa. Năm phút sau, những khúc gân người từ từ xuất hiện. Đây chính là vật mà gia chủ kia không chể An Long.

Khi An Long lên năm tuổi, hẳn đã cho người cắt những đoạn gân làm cho thân thể của An Long yếu đi, sức mạnh hẳn thu thập cũng không được nhiều hầu hết là phụ trợ. Những đoạn gân sau khi cắt rồi cũng liên kết với cơ thể, nên nếu đem cái này nghiền nát An Long cũng đi tong luôn.

Người ta nói hồ dữ không ăn thịt con, cái này có chút không đúng trong trường hợp này đâu.

Hôm nay, Mị Huyết Thiên đi trộm về vì cô biết nếu thiếu cái này thì không thể chữa được hoàn toàn cho An Long và đem thứ mang ra uy hiếp hẳn theo ý mình của gia chủ gia tộc kia. Cô muốn xem xem gia tộc đó sẽ loạn thành cái gì khi con hồ bao nhiêu năm bắt nó bệnh bắt đầu khỏe lại và quay đầu trả đũa.

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Năm cuối đại học nên bận quá... giờ đã quay trở lại đây... mọi người tiếp tục ủng hộ mình nhé...

Sáng hai hôm sau, những khúc gân đã hoàn toàn sẵn sàng cho cuộc phẫu thuật. Mị Huyết Thiên đẩy An Long đã được gây mê vào phòng phẫu thuật của lâu đài. Ngạn Phong ỉ ỏi lắm mới được vào phòng phẫu thuật, Bì Họa viện trưởng cũng được gọi về làm trợ thủ. Còn những người còn lại bao gồm cả Huyết Nguyệt cũng phải chờ ở bên ngoài.

Ngạn Phong khi bước vào cũng ngạc nhiên khi phòng phẫu thuật đầy đầy những thiết bị tiên tiến nhất hiện có mặt đại lục, thậm chí còn nhiều thiết bị hắn chưa biết tên nhưng hẳn chắc đó chính là những thiết bị còn tiên tiến hơn nữa.

Mị Huyết Thiên bắt đầu lấy dao và kéo rạch da chỗ những khúc gân đã được thay thế bằng khúc gân giả. Ngạn Phong tập trung truyền ma lực vào để khi vừa rút gân giả giữ được cho đoạn gân không bị thương còn bình thường trong vòng một phút. Một phút phải vừa đưa gân vào và vừa may hoàn thành nếu không nó sẽ hoại tử và An Long chắc chắn sẽ bị liệt ngay lập tức. Nếu phẫu thuật này là Mị Huyết Thiên thực hiện vậy thì khi xưa cô ấy cũng là người lấy gân của An Long và lắp gân giả mà không phải là viện trưởng Bì Họa kia theo như họ biết. Tại sao cô ấy lại muốn rút gân giờ lại muốn khôi phục lại cho An Long? Hắn muốn hỏi nhưng cũng phân biệt được tình huống thế nên khi phẫu thuật xong hắn nhất định sẽ hỏi...

Một tiếng sau, cuộc phẫu thuật hoàn toàn thành công. Mị Huyết Thiên bước ra phòng phẫu thuật và thông báo khiến mọi người vui đến không tưởng nổi. Gân giả cũng chỉ là gân giả, An Long có thể tu luyện được phép thuật đến mức này coi như vận khí hắn không tồi, chứ không đã đứt gân và nằm bẹp dí từ lâu, hơn nữa việc hắn tu luyện đã rút thời hạn sử dụng của gân giả từ 40 năm xuống còn một nửa. Nếu không thể lắp gân thật thì trong vòng 10 năm nữa hắn sẽ tàn phế.

- Hỏi đi Ngạn Phong. Ta thấy ngươi muốn hỏi từ ngay trong phòng kia. - Mị Huyết Thiên mở lời.

- Tại sao ngươi lại phẫu thuật lắp gân giả, giờ ngươi lại phẫu thuật lắp gân thật, nếu như vậy ngày xưa thì ngươi không làm có tốt hơn không?

- Ngươi không biết năm hắn 10 tuổi, bọn họ An đến đây nói gì không? Bọn họ nói muốn ta rút hết gân của hắn để hắn thành phế nhân, lúc trước chính ta đã làm một vụ khác không biết bọn họ nghe ở đâu lại tìm chính xác đến đây. Một người được chọn là người thừa kế nhưng tại sao bọn họ lại ác đến như vậy thì ta cũng không cần nói nhỉ? Ngắt nổi bọn họ lại muốn tiếng tốt kia. Ngươi cũng biết từ khi ông nội của hắn cũng là người thân duy nhất chết đi, bọn họ muốn lời hắn xuống từ lâu, bên ngoài lại hô hào ủng hộ hắn. Nếu muốn hắn không còn khả năng kế thừa mà không giết chết thì chỉ còn cách biến hắn thành phế nhân, tuy nhiên thời gian cũng không được quá ngắn. Độc được cũng làm được, hay lập tức chặt tay chặt chân đánh gãy xương sống nhưng bọn họ không dám làm không phải sợ bọn họ tra ra hay sao? Thế là bọn họ đến đây. Ta cũng chẳng muốn đâu, phí công phí sức như vậy - Mị Huyết Thiên dần dần nói bí mật năm ấy.

Huyết Nguyệt tiếp lời...

- Chính ta đã cầu chủ nhân giúp đỡ, không nỡ nhìn hắn như vậy. Thế là ta tạo sức ép dư luận và sức ép về chính trị lên gia tộc hắn để hắn không có thời gian quan tâm đến vụ này. Bọn họ dù trong hoàn cảnh như vậy mà cũng đâu muốn buông tha. Bọn họ đến cầu một lần nữa bởi vì chính ta là người tung tin cho bọn họ, chỉ cần trong vòng 2 năm An Long sẽ tự mình biến thành phế nhân, chả ai nghĩ đến đâu bọn họ được. Lúc ấy, chủ nhân đã thức đêm thức ngày để chế tạo những gân giả mà có thời hạn sử dụng kéo dài hơn gấp nhiều lần. Nửa năm sau, phẫu thuật diễn ra bọn họ thậm chí giám sát để xem chủ nhân có rút gân hay không, sau đó không biết tìm đâu ra người của Hồn tộc thôi miên hắn để hắn nhớ rằng thân thể khi sinh ra đã ốm yếu như vậy. Ta biết khi ta biến mất Uẩn Lân, Ngạn Dũng và An Lý đã theo dõi hắn từ khi ra đời đến khi hắn lớn rồi cùng làm bạn vì con người 1 tuổi thì bằng ma cả rông đến 10 tuổi, nên ta đã giả chữ viết của hắn nói đó là trong kế hoạch của hắn sau này sẽ có người giúp hắn trở thành bình thường để các người không còn nghi ngờ. Mỗi năm bọn họ lại đến đây và hỏi tại sao hắn chưa thành phế nhân. Thật nực cười...

Ngạn Phong, An Long và Hàn Ân chỉ biết Huyết Nguyệt qua các lời kể của bọn họ, đến nay chắc Huyết Nguyệt cũng là 35 tuổi rồi. Bọn họ hâm mộ tình bạn ấy nên cũng vô thức biến Huyết Nguyệt thành bạn của họ. Còn Huyết Nguyệt tuy bên Mị Huyết Thiên nhưng cũng thời thời khắc khắc quan tâm đến đám bạn đầu tiên cũng là cuối cùng của mình.

- Vậy năm ấy sao ta lại nghe người thực hiện là Bì Họa mà đâu phải ngươi - Ngạn Dũng hỏi.

- Chắc. Năm ấy ngươi nghe ngóng là viện trưởng đi. Thật ra năm ấy Bì Họa còn đang đắm đầu vào cuộc huấn luyện của ta khi đã nhận chức viện trưởng, với lại độ khó cao thế thì chỉ có ta mới thực hiện được thôi nên ta giả dạng thành Bì Họa mà vào làm thôi - Mị Huyết Thiên nói.

- Ngươi tự tin đến mức muốn cứu hắn sau này mà lại giao những đoạn gân thật cho bọn họ sao? Không sợ bọn họ đập nát luôn à? - Ngạn Dũng.

- Ta đã đe dọa rồi, nếu bọn họ đập nát thì hắn sẽ chết tức khắc, hơn nữa bao năm qua nhờ công của Huyết Nguyệt ép bọn họ đến mức bọn họ còn cầu hắn sống lâu hơn chút chứ nếu không hắn chết thì loạn trong giặc ngoài bọn họ chống không nổi và hệ thống yếu đuối cất giữ đó cũng do ta làm, không lẽ ta sợ mình không lấy được... - Mị Huyết Thiên khinh bỉ.

Đám người Ngạn Dũng ngạc nhiên, bọn họ điều tra ra được chuyện năm đó giấu hắn định xông vào lấy gân thật của hắn và ép hắn điều trị nhanh vì sau 2 năm hắn đã hết bị thôi miên nhớ lại, còn vì loại bỏ nguy cơ tàn phế cho hắn. Khi chạy vào nhìn thấy hệ thống hắn lại bỏ tay nên đành rút về êm thấm.

Nhờ Huyết Nguyệt đứng giữa nên bọn họ và cả An Long đều mơ hồ mà không bao giờ nói rõ với nhau nên bí mật mới giấu đến bây giờ. Huyết Nguyệt cũng thật ra sức vì đám bạn của hắn dù chỉ đứng nhìn xa nhưng hắn biết chờ đợi sẽ có một ngày như hôm nay.

- Nhưng năm đó ngươi chắc cũng bằng tuổi An Long thôi, dù có thiên tài cũng không làm được - An Lý mở lời.

- Không hổ là quân sư. Một kích trúng đích. Người không cần bận tâm đến điều này - Mị Huyết Thiên nói.

An Lý biết hỏi tuổi của phụ nữ là hoàn toàn không nên, hấn không hỏi nữa. Hấn có cảm giác Mị Huyết Thiên không phải con người bởi vì tuổi của con người hoàn toàn không phù hợp hoàn cảnh.

Bi Họa thông báo An Long đã tỉnh. Mọi người chạy vào trong thăm hấn. Mị Huyết Thiên lắc lắc đầu, có chút hâm mộ tình bạn giữa bọn họ dù trong đó có người chưa từng gặp mặt nhau, chỉ biết qua những lời kể. Cô đi về phòng của mình, một bóng hình cô đơn bước từng bước nhỏ. Bỗng có người ôm cô từ sau, một cái ôm ấm áp muốn xua đi gương mặt không hề có cảm xúc và thân hình cô tịch ấy. Gương mặt cô dần dần nở nụ cười, Huyết Dương, ta biết là người mà, thật ấm, cả đời này người đừng bỏ rơi ta, nếu không ta không biết mình sẽ như thế nào nữa...

Mị Huyết Thiên cùng Huyết Dương quay lại phòng mình thì đã thấy Huyết Nguyệt đang ngồi ở đấy.

- Này người sao không ở với họ một lúc đi - Mị Huyết Thiên nói.

Huyết Nguyệt không nói cũng chẳng rằng, từ từ đi đến bên Mị Huyết Thiên nhắc bổng cô lên và ôm vào phòng tắm. Giữa phòng tắm là một hồ nước nóng tự nhiên lớn. Huyết Nguyệt lập tức ném cô vào trong hồ làm quần áo ướt sũng. Huyết Dương cũng từ từ đi đến bên cạnh Huyết Nguyệt. Hai người liếc nhìn nhau, sau bao nhiêu năm thì chỉ cần một ánh mắt cũng đã đủ hiểu cần làm gì. Hai người sau đó cũng nhảy xuống hồ, tiến đến ôm chặt Mị Huyết Thiên.

- Các người đang làm gì? Nóng chết đi được - Mị Huyết Thiên gào lên.

- Ấm không? Nóng quá rồi à? - Giọng khàn khàn tràn đầy nam tính của Huyết Dương vang lên làm Mị Huyết Thiên run rẩy một lúc.

- Nóng muốn bốc hơi luôn, tự nhiên lại trong hồ nước nóng giữa mùa hè nóng rực còn ôm ôm ấp áp, sắp cháy thành tro rồi - Mị Huyết Thiên khó chịu.

- Nóng sao? Vậy được rồi... Nghe cho rõ đây... Dù đã nói rất nhiều lần nhưng hôm nay ta vẫn sẽ nói lại với người, nói đến khi nào người thấy an tâm, nói đến khi nào nhớ cho kỹ thì thôi... Huyết Nguyệt ta, cùng Huyết Dương hấn cho dù cả thế giới với người là kẻ thù ta và hấn cũng sẽ ở bên người. Dù người có xuống địa ngục, ta và hấn cũng sẽ bồi người hiểu không? Vậy nên xin người đừng cảm thấy cô đơn nữa... đừng cảm thấy chỉ có mình người chống chọi hết mọi thứ có được không?

- Ta không...

- Có... người có... Tuy rất nhiều người nguyện thề trung thành... Tuy ta và hấn lúc nào cũng bồi người, còn có cả gia gia nữa nhưng người không hề cảm thấy an toàn... không hề cảm thấy chúng ta yêu quý người... ta không hỏi tại sao người lại phòng bị người khác nặng như vậy, nhốt mình vào trong thế giới riêng, chuyện gì cũng chính tay mình làm, chính mình gánh vác mới được. Ta tin một ngày nào đó người sẽ nguyện ý nói cho chúng ta biết. Ta và hấn sẽ dùng hết sức hết khả năng của mình để có thể giúp người có được không? - Huyết Dương không hề kiêu lời như hằng ngày nữa, với Mị Huyết Thiên ranh giới, thói quen là cái gì hấn còn không hiểu viết thế nào nữa.

- Một ngày nào đó ta sẽ nói. Hãy chờ ta.

- Mười năm... Một trăm năm... Một ngàn năm... Chúng ta vẫn sẽ chờ...

- Cảm ơn.

Huyết Nguyệt và Huyết Dương làm vậy chỉ muốn sưởi ấm trái tim đang đóng băng kia mà thôi. Chỉ cần một ánh mắt cô đơn của nàng ấy cũng đủ làm bọn họ nhói lòng. Nếu không làm ấm từ trong ra ngoài thì cho nàng ấy cảm thấy nóng từ ngoài vào trong hay chỉ ít cũng ấm từ phía ngoài da cũng được. Nếu không làm gì thì họ sẽ điên mất...

Mị Huyết Thiên thay bộ đồ ướt sũng. Một nụ cười rất nhỏ đến nỗi không nhìn kỹ thì không thấy nhưng đó là nụ cười chân thật của cô ấy.

Quản gia Leon cùng Huyết Dương, Huyết Nguyệt đưa cô ấy về phòng. Sau khi cô ấy ngủ, bọn họ mới rón rén đi ra ngoài.

- Hôm nay cô ấy làm sao vậy? - Quản gia Leon hỏi

- Chỉ cảm thấy cô đơn thôi - Huyết Nguyệt trả lời.

Leon thờ dãi. Nếu con bé có thể sống một hoàn cảnh bình thường chắc sẽ không trở nên như vậy. Cuộc chiến sắp khai màn rồi, nên thông báo để hành động thôi...

Tắm rửa trong phòng ngủ của Mị Huyết Thiên phát phờ... Hình xăm chỗ cánh tay khó có thể nhìn rõ nhưng nó là khởi nguồn của một cuộc gió tanh mưa máu trên Hồng Xích này...

Mấy ngày sau, Ngạn Dững, Uẩn Lãnh, An Lý, Hàn Ân sau khi thăm và ở lý mấy ngày chỗ Mị Huyết Thiên cũng đã lết lên trường học. Bọn họ ngồi trên lớp buồn chán nhìn xung quanh chờ giờ vào lớp...

- Nhìn kia, con điên kia dám vác mặt đi học kia...

- Tránh xa ra đi, đứng gần đã thấy hôi rồi, bốc mùi của bọn mọi rợ quá...

- Đúng... đúng... Mẹ kiếp chết quách đi cho rồi còn đi học không biết xấu hổ...

....

Tùng tiếng, từng tiếng vang lên. Tiếng sau to hơn tiếng trước. Cả trường làm ầm ầm hơn khi đón mình tỉnh nữa làm mấy người Ngạn Dững tò mò.

- Không biết chuyện gì vậy ta - Hàn Ân nói lơ đãng, không để ý mà thật ra hẳn tò mò chết đi được nhưng hẳn biết sẽ có người tiếp lời hẳn ngay thôi.

Quả nhiên, Hàn Ân vừa dứt lời. Một đám vây quanh giành giật để nói ra thông tin mình biết chỉ mong đôi lấy được một cái nhìn của bọn họ.

- Mấy bạn này nghỉ học nên không biết chứ cái con này đi xuống đám ăn mỳ ở khu phố phía Đông mấy ngày trời, còn bày đặt đi chỗ kỹ nữ nữa chứ. Sau đó lại đi ăn với đám làm mướn kia... Trời má, nó hôi chết đi được... ở đây còn ngửi được nữa...

Một đám lại một đám nói nhưng thông tin của người này là đầy đủ nhất. Hàn Ân chỉ cười rồi cho qua...

Bỗng nhiên, một bạn trong lớp lấy giỏ rác cuối phòng đem ra cửa sổ mà đổ ụp xuống. Đúng lúc mấy người Ngạn Dững cũng đứng cạnh cửa sổ nên liếc nhìn một chút. Một đồng rác, không chỉ một mà rất nhiều đồng rác được đổ xuống một người. Một người đi từ phía cuối lên phía đầu để đi lên cầu thang đến lớp. Đi đến đâu rác đổ ập xuống đến đó làm cả người người đó đẩy rác.

- Nhìn đi, con nhỏ đó còn hôi hơn rác nữa...

- Cút đi... Cút đi...

Người đó bỗng nhiên nhoen miệng cười. Không một ai trông thấy nhưng bọn Ngạn Dững là ai? Trong số họ có đến ba ma cà rồng đấy. Bọn họ nhìn thấy nhưng không hiểu tại sao lại phải cười? Như vậy còn cười được sao? Một con người thật thú vị.

Rất nhanh họ đã biết được người ấy là ai...

- Dương Liễu Nhu... Mi thói như bọn mọi rợ kia vậy... cút đến sống tiếp với bọn họ đi chứ... còn đi học làm gì? Ha... ha... ha...- Ngạn Hồng Ngọc cũng đang đi học, đứng phía sau lưng Dương Liễu Nhu mà nói với tới.

Dương Liễu Nhu coi Ngạn Hồng Ngọc như không khí mà lướt qua làm Ngạn Hồng Ngọc tức đến móng tay cào rách da lòng bàn tay lúc nào không biết. Bọn Ngạn Dững cũng không hứng thú nữa, một con người nhu nhược làm như mình là thánh mẫu cứu vớt mọi người bọn họ không thích. Cũng không trách được mấy người Ngạn Dững vì xã hội này phân biệt giai cấp rất nặng, trung lưu, vừa đủ ăn bọn họ còn bấm bụng chấp nhận nhưng ăn mỳ, kỹ nữ... những tầng lớp dưới đáy xã hội thì không bằng được xúc vật đâu. Nó đã được dạy từ khi còn bé, nó đã được truyền thừa từ ngàn năm...

Dương Liễu Nhu bình tĩnh vào nhà vệ sinh, tắm rửa thay một bộ đồ rồi lại vào lớp.

Những tiếng chửi rửa lại vang lên nhưng con người đó vẫn ngồi im chỗ của mình lấy sách vở ra đọc. Một định lực vượt xa xa mọi người...

Tiếng chuông vào lớp vang lên, thầy giáo chủ nhiệm bước vào. Lúc đó tiếng ồn mới im bật.

Tiếng chuông lại vang lên báo hiệu giờ về, tất cả mọi người điều bu vào công kích một người con gái bé nhỏ. Dường như bọn họ đang luyện tập chửi người hay dường như bọn họ muốn xả tất cả mọi bức tức, cứ chửi cho thỏa thích...

Một tháng sau, mọi chuyện cứ tiếp tục như vậy. Mấy người Ngạn Dững không thể chịu được nữa kéo Dương Liễu Nhu ra một góc.

- Cô điên rồi à? Cô chuyển trường đi... bộ cô không biết bức tức cũng không xấu hổ hay mặt dày hơn bức tường thành? Mọi người chửi cô như vậy nhưng một câu cũng không hiểu... một lời cũng không nói... Rốt cục cô muốn gì? - Hàn Ân nổi điên.

- Muốn mấy người quan tâm tôi, giờ được rồi không phải sao? - Dương Liễu Nhu say mê nói.

- Điên rồi... điên thật rồi... thích bọn tôi quan tâm bộ không còn cách nào khác hay sao mà phải chà đạp danh dự như vậy? - Hàn Ân rống lên.

- Tôi thích.

- Vậy cứ làm những gì cô muốn. Hừ

Hàn Ân cùng mấy người Ngạn Dững rời đi, cùng lúc đó Dương Liễu Nhu cũng rẽ sang ngõ khác. Sau một hồi cua cua quẹo quẹo, khuôn mặt của giáo viên chủ nhiệm lớp cũng hiện ra...

- Em yêu... em đến rồi... - Hoàng Thanh chạy đến, ôm Liễu Nhu chuẩn bị hôn một cái nòng chấy thì bị đẩy ra đến dính vách tường - Thật tàn ác... ôi trái tim nhỏ bé của tôi...

- Thôi. Đừng giận. Mọi chuyện sao rồi?

- Tất cả đã xong, kỳ thi đầu đối kháng giữa kỳ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Kế hoạch vẫn thuận lợi nhưng cái bọn kia có cần đuổi hết ra khỏi trường không? Họ thật quá đáng...

- Không cần. Đó là do em chọn, em muốn thấy được vẻ mặt của mọi người từ khi nhìn thấy người mà bọn họ khinh bỉ giờ phải cung cung kính kính mà chào. Hơn nữa còn đẹp bởi phiền phức khi có người muốn bắt quàng làm quen, cũng xem được bọn họ mặt dày như thế nào? Cơ hội nhìn rõ mọi người không ai không muốn...

- Nhưng em cũng ác với bản thân quá đi...

- Không sao... Không ác độc với bản thân thì làm sao làm được gì...

Bọn họ không biết cuộc trò chuyện của bọn họ đã lọt vào tai của mấy người Ngạn Dừng. Bọn họ không tin cái lý do xức xọ của Dương Liễu Nhu nên đã đi theo nên đã khám phá được bí mật này...

Sau khi không nghe được thanh âm nào nữa, bọn họ đã rời đi... cũng không hay biết hành động của bọn họ đã bị Dương Liễu Nhu biết.

- Làm sao? Có cần nhốt hết lại không? - Hoàng Thanh hỏi

- Không cần... bọn họ chỉ muốn xem kịch vui sẽ không nhiều chuyện nhưng cũng phải trả tiền chứ nhỉ?

- Đúng vậy... cần lấy lợi tức một chút... hehehe...

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Mị Huyết Thiên cùng Huyết Dương quay lại phòng mình thì đã thấy Huyết Nguyệt đang ngồi ở đấy.

- Đây người sao không ở với họ một lúc đi - Mị Huyết Thiên nói.

Huyết Nguyệt không nói cũng chẳng rằng, từ từ đi đến bên Mị Huyết Thiên nhắc bổng cô lên và ôm vào phòng tắm. Giữa phòng tắm là một hồ nước nóng tự nhiên lớn. Huyết Nguyệt lập tức ném cô vào trong hồ làm quần áo ướt sũng. Huyết Dương cũng từ từ đi đến bên cạnh Huyết Nguyệt. Hai người liếc nhìn nhau, sau bao nhiêu năm thì chỉ cần một ánh mắt cũng đã đủ hiểu cần làm gì. Hai người sau đó cũng nhảy xuống hồ, tiến đến ôm chặt Mị Huyết Thiên.

- Các người đang làm gì? Nóng chết đi được - Mị Huyết Thiên gào lên.

- Ấm không? Nóng quá rồi à? - Giọng khàn khàn tràn đầy nam tính của Huyết Dương vang lên làm Mị Huyết Thiên run rẩy một lúc.

- Nóng muốn bốc hơi luôn, tự nhiên lại trong hồ nước nóng giữa mùa hè nóng rực còn ôm ôm ấp áp, sắp cháy thành tro rồi - Mị Huyết Thiên khó chịu.

- Nóng sao? Vậy được rồi... Nghe cho rõ đây... Dù đã nói rất nhiều lần nhưng hôm nay ta vẫn sẽ nói lại với người, nói đến khi nào người thấy an tâm, nói đến khi nào nhớ cho kỹ thì thôi... Huyết Nguyệt ta, cùng Huyết Dương hẳn cho dù cả thế giới với người là kẻ thù ta và hẳn cũng sẽ ở bên người. Dù người có xuống địa ngục, ta và hẳn cũng sẽ bồi người hiểu không? Vậy nên xin người đừng cảm thấy cô đơn nữa... đừng cảm thấy chỉ có mình người chống chọi hết mọi thứ có được không?

- Ta không...

- Có... người có... Tuy rất nhiều người nguyện thề trung thành... Tuy ta và hẳn lúc nào cũng bồi người, còn có cả gia gia nữa nhưng người không hề cảm thấy an toàn... không hề cảm thấy chúng ta yêu quý người... ta không hỏi tại sao người lại phòng bị người khác nặng như vậy, nhốt mình vào trong thế giới riêng, chuyện gì cũng chính tay mình làm, chính mình gánh vác mới được. Ta tin một ngày nào đó người sẽ nguyện ý nói cho chúng ta biết. Ta và hẳn sẽ dùng hết sức hết khả năng của mình để có thể giúp người có được không? - Huyết Dương không hề kiêu lời như hằng ngày nữa, với Mị Huyết Thiên ranh giới, thói quen là cái gì hẳn còn không hiểu viết thế nào nữa.

- Một ngày nào đó ta sẽ nói. Hãy chờ ta.

- Mười năm... Một trăm năm... Một ngàn năm... Chúng ta vẫn sẽ chờ...

- Cảm ơn.

Huyết Nguyệt và Huyết Dương làm vậy chỉ muốn sưởi ấm trái tim đang đóng băng kia mà thôi. Chỉ cần một ánh mắt cô đơn của nàng ấy cũng đủ làm bọn họ nhói lòng. Nếu không làm ấm từ trong ra ngoài thì cho nàng ấy cảm thấy nóng từ ngoài vào trong hay chỉ ít cũng ấm từ phía ngoài da cũng được. Nếu không làm gì thì họ sẽ điên mất...

Mị Huyết Thiên thay bộ đồ ướt sũng. Một nụ cười rất nhỏ đến nỗi không nhìn kỹ thì không thấy nhưng đó là nụ cười chân thật của cô ấy.

Quần gia Leon cùng Huyết Dương, Huyết Nguyệt đưa cô ấy về phòng. Sau khi cô ấy ngủ, bọn họ mới rón rén đi ra ngoài.

- Hôm nay cô ấy làm sao vậy? - Quần gia Leon hỏi

- Chỉ cảm thấy cô đơn thôi - Huyết Nguyệt trả lời.

Leon thở dài. Nếu con bé có thể sống một hoàn cảnh bình thường chắc sẽ không trở nên như vậy. Cuộc chiến sắp khai màn rồi, nên thông báo để hành động thôi...

Tắm rửa trong phòng ngủ của Mị Huyết Thiên phát phờ... Hình xăm chỗ cánh tay khó có thể nhìn rõ nhưng nó là khởi nguồn của một cuộc gió tanh mưa máu trên Hồng Xích này...

Mấy ngày sau, Ngạn Dững, Uẩn Lãnh, An Lý, Hàn Ân sau khi thăm và ở lý mấy ngày chỗ Mị Huyết Thiên cũng đã lết lên trường học. Bọn họ ngồi trên lớp buồn chán nhìn xung quanh chờ giờ vào lớp...

- Nhìn kia, con điên kia dám vắng mặt đi học kia...

- Tránh xa ra đi, đứng gần đã thấy hôi rồi, bốc mùi của bọn mọi rợ quá...

- Đúng... đúng... Mẹ kiếp chết quách đi cho rồi còn đi học không biết xấu hổ...

....

Tùng tiếng, từng tiếng vang lên. Tiếng sau to hơn tiếng trước. Cả trường làm ầm ầm hơn khi đón mình tinh nữa làm mấy người Ngạn Dững tò mò.

- Không biết chuyện gì vậy ta - Hàn Ân nói lơ đãng, không để ý mà thật ra hẳn tò mò chết đi được nhưng hẳn biết sẽ có người tiếp lời hẳn ngay thôi.

Quả nhiên, Hàn Ân vừa dứt lời. Một đám vây quanh giành giật để nói ra thông tin mình biết chỉ mong đổi lấy được một cái nhìn của bọn họ.

- Mấy bạn này nghỉ học nên không biết chứ cái con này đi xuống đám ăn mỳ ở khu phố phía Đông mấy ngày trời, còn bày đặt đi chỗ kỹ nữ nữa chứ. Sau đó lại đi ăn với đám làm mướn kia... Trời má, nó hôi chết đi được... ở đây còn người được nữa...

Một đám lại một đám nói nhưng thông tin của người này là đầy đủ nhất. Hàn Ân chỉ cười rồi cho qua...Bỗng nhiên, một bạn trong lớp lấy giỏ rác cuối phòng đem ra cửa sổ mà đổ ụp xuống. Đúng lúc mấy người Ngạn Dững cũng đứng cạnh cửa sổ nên liếc nhìn một chút. Một đồng rác, không chỉ một mà rất nhiều đồng rác được đổ xuống một người. Một người đi từ phía cuối lên phía đầu để đi lên cầu thang đến lớp. Đi đến đầu rác đổ ập xuống đến đó làm cả người người đó đầy rác.

- Nhìn đi, con nhỏ đó còn hôi hơn rác nữa...

- Cút đi... Cút đi...

Người đó bỗng nhiên nhoen miệng cười. Không một ai trông thấy nhưng bọn Ngạn Dững là ai? Trong số họ có đến ba ma cà rồng đấy. Bọn họ nhìn thấy nhưng không hiểu tại sao lại phải cười? Như vậy còn cười được sao? Một con người thật thú vị.

Rất nhanh họ đã biết được người ấy là ai...

- Dương Liễu Nhu... Mi thói như bọn mọi rợ kia vậy... cút đến sống tiếp với bọn họ đi chứ... còn đi học làm gì? Ha... ha... ha...- Ngạn Hồng Ngọc cũng đang đi học, đứng phía sau lưng Dương Liễu Nhu mà nói với tới.

Dương Liễu Nhu coi Ngạn Hồng Ngọc như không khí mà lướt qua làm Ngạn Hồng Ngọc tức đến móng tay cào rách da lòng bàn tay lúc nào không biết. Bọn Ngạn Dững cũng không hứng thú nữa, một con người nhu nhược làm như mình là thánh mẫu cứu vớt mọi người bọn họ không thích. Cũng không trách được mấy người Ngạn Dững vì xã hội này phân biệt giai cấp rất nặng, trung lưu, vừa đủ ăn bọn họ còn bấm bụng chấp nhận nhưng ăn mỳ, kỹ nữ... những tầng lớp dưới đáy xã hội thì không bằng được xúc vật đâu. Nó đã được dạy từ khi còn bé, nó đã được truyền thừa từ ngàn năm...

Dương Liễu Nhu bình tĩnh vào nhà vệ sinh, tắm rửa thay một bộ đồ rồi lại vào lớp.

Những tiếng chửi rửa lại vang lên nhưng con người đó vẫn ngồi im chỗ của mình lấy sách vở ra đọc. Một định lực vượt xa xa mọi người...

Tiếng chuông vào lớp vang lên, thầy giáo chủ nhiệm bước vào. Lúc đó tiếng ồn mới im bớt.

Tiếng chuông lại vang lên báo hiệu giờ về, tất cả mọi người đều bu vào công kích một người con gái bé nhỏ. Dường như bọn họ đang luyện tập chửi người hay dường như bọn họ muốn xả tất cả mọi bức tức, cứ chửi cho thỏa thích...

Một tháng sau, mọi chuyện cứ tiếp tục như vậy. Mấy người Ngạn Dững không thể chịu được nữa kéo Dương Liễu Nhu ra một góc.

- Cô điên rồi à? Cô chuyển trường đi... bộ cô không biết bức tức cũng không xấu hổ hay mặt dày hơn bức tường thành? Mọi người chửi cô như vậy nhưng một câu cũng không hiểu... một lời cũng không nói... Rốt cục cô muốn gì? - Hàn Ân nổi điên.

- Muốn mấy người quan tâm tôi, giờ được rồi không phải sao? - Dương Liễu Nhu say mê nói.

- Điên rồi... điên thật rồi... thích bọn tôi quan tâm bộ không còn cách nào khác hay sao mà phải chà đạp danh dự như vậy? - Hàn Ân rống lên.

- Tôi thích.

- Vậy cứ làm những gì cô muốn. Hừ

Hàn Ân cùng mấy người Ngạn Dững rời đi, cùng lúc đó Dương Liễu Nhu cũng rẽ sang ngõ khác. Sau một hồi cua cua quẹo quẹo, khuôn mặt của giáo viên chủ nhiệm lớp cũng hiện ra...

- Em yêu... em đến rồi... - Hoàng Thanh chạy đến, ôm Liễu Nhu chuẩn bị hôn một cái nồng cháy thì bị đẩy ra đến dính vách tường - Thật tàn ác... ôi trái tim nhỏ bé của tôi..

- Thôi. Đừng giận. Mọi chuyện sao rồi?

- Tất cả đã xong, kỳ thi đầu đối kháng giữa kỳ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Kế hoạch vẫn thuận lợi nhưng cái bọn kia có cần đuổi hết ra khỏi trường không? Họ thật quá đáng...

- Không cần. Đó là do em chọn, em muốn thấy được vẻ mặt của mọi người từ khi nhìn thấy người mà bọn họ khinh bỉ giờ phải cung cung kính kính mà chào. Hơn nữa còn đẹp bất tiện phức khi có người muốn bắt quàng làm quen, cũng xem được bọn họ mặt dày như thế nào? Cơ hội nhìn rõ mọi người không ai không muốn...

- Nhưng em cũng ác với bản thân quá đi...

- Không sao... Không ác độc với bản thân thì làm sao làm được gì...

Bọn họ không biết cuộc trò chuyện của bọn họ đã lọt vào tai của mấy người Ngạn Dững. Bọn họ không tin cái lý do xức xọ của Dương Liễu Nhu nên đã đi theo nên đã khám phá được bí mật này...

Sau khi không nghe được thanh âm nào nữa, bọn họ đã rời đi... cũng không hay biết hành động của bọn họ đã bị Dương Liễu Nhu biết.

- Làm sao? Có cần nhốt hết lại không? - Hoàng Thanh hỏi

- Không cần... bọn họ chỉ muốn xem kịch vui sẽ không nhiều chuyện nhưng cũng phải trả tiền chứ nhỉ?

- Đúng vậy... cần lấy lợi tức một chút... hehehe...

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Sóng Gió Nổi Lên

Một tháng sau, tại tháp Thiên Lan trong khuôn viên trường trung học phổ thông Lý Tự Trọng. Ngôi trường nổi tiếng không một đại gia tộc nào dám đụng vì thế lực đứng sau của nó. Bốn năm trước khi mới thành lập được hai năm, một học sinh của gia tộc vừa cá gan làm loạn. Trường không hề quan tâm đến bối cảnh của học sinh đó mà đuổi thẳng cổ. Ai ngờ gia tộc này công khai đối đầu với họ. Trường dường như không để vào mắt không quan tâm cũng không có động thái gì. Bọn họ nổi điên lên nên đã đốt cháy thư viện chứa nhiều bộ sách và là nơi để báu vật để học sinh đổi điểm lấy đồ. Sau sự kiện đó, thư viện của trường tồn thất không hề đáng kể nhưng sau đó ba ngày, trong một đêm gia tộc ấy hoàn toàn biến mất. Các đại gia tộc không tìm ra mảy may một chứng cứ nào liên quan đến ngôi trường này nhưng họ đã bắt đầu e sợ không còn dám tính kế thâm độc nữa.

Một cuộc họp đang diễn ra giữa các gia chủ đương nhiệm của đại gia tộc và hiệu trưởng của trường. Nơi phòng họp này cực lớn với một cái bàn tròn đủ mấy chục người ngồi. Bên trong thiết lập trận pháp khuyếch đại âm cho mọi người cùng nghe và cách biệt âm thanh với ngoài phòng. Gia chủ của đại gia tộc Uẩn mang theo Uẩn Lãnh chứng tỏ người này đã được chọn là người kế nhiệm gia chủ, gia tộc Uẩn kẻ ra cũng lạ, thế hệ phía sau không hề tìm ra

được người thừa kế nên phải chọn người xuất sắc nhất trong bọn họ. Gia tộc họ Ngạn mang theo Ngạn Hồng Ngọc. Gia tộc họ An mang theo An Long. Gia tộc họ Hàn mang theo Hàn Ân. Còn các gia tộc khác dường như chưa muốn lộ gia chủ đời tiếp theo nên không mang.

Hiệu trưởng lúc này bước vào, hần tuổi trung niên sần sần như các vị gia chủ kia, khuôn mặt cực kỳ bình thường có ném vào đám người thì cũng không thể nhận ra. Các gia chủ đều tỏ vẻ ngạc nhiên khi ông ta lại dắt theo một thiếu nữ khoảng 15, 16 tuổi. Cô gái này che mặt nên không thể nhìn rõ khuôn mặt ấy. Bọn họ tới nơi nhưng hiệu trưởng lại không ngồi mà kéo ghế ra đợi cô ấy ngồi xuống trước. Rồi tự mình kéo ghế bên cạnh ngồi xuống. Ngoại trừ những người chặc chặc tuổi nhau thì một người nam kéo ghế cho một người nữ đó là thể hiện tình cảm đây tất nhiên là không phải rồi đó là một hành động cung kính, không biết cô bé này lại là thần thánh phương nào.

- Xin hỏi đây là... - Gia chủ An Phong mở lời.

- Đây là hiệu trưởng đời sau - Hiệu trưởng không mặn không nhạt trả lời.

Gi mà hiệu trưởng đời sau, có thánh tin, cơ mà ai cũng ăn ý không nhắc lại, chỉ tò mò tại sao hôm nay hiệu trưởng lại mời bọn họ đến.

Sau một hồi khách sáo dài dòng, cuối cùng cũng vào vấn đề chính...

- Tôi muốn mở trường để nhận luôn tầng lớp bình dân và tầng lớp cuối vào học cùng...

- Không được - Cả năm người gia chủ đồng thanh.

Gi chứ, bọn họ là tầng lớp cao cao tại thượng, ai lại học chung với đám bình dân. Nếu trường này không phải là trường có điều kiện tốt nhất bọn họ đã xách mông đi rồi.

- Tại sao? Không ít người thuộc tầng lớp ấy vẫn là thiên tài dù không có gia tộc trợ giúp kia mà. - Hiệu trưởng nói.

- Bọn mặt rệp, mọi rợ ấy mà đòi học chung với chúng tôi sao? Ông bị ám đầu à... - Ngạn Hồng Ngọc to tiếng.

Hiệu trưởng vẫn cười hiền từ. Hần phát tay. Ngạn Hồng Ngọc lập tức bay ra cửa phòng đập vào tường bất tỉnh. Cửa phòng hợp đóng lại lẩn nữa. Hiệu trưởng lại cười nói:

- Hậu bối chi ngồi nghe là được, ai lại nói leo như thế.

Bọn họ nghe thấy trong mình dâng lên một trận rét lạnh. Chính bọn họ cũng không có cách nào có thể phát phát tay là đánh bại một người có tu luyện như Ngạn Hồng Ngọc mặc dù pháp lực của bọn họ cao hơn Ngạn Hồng Ngọc nhiều lần. Có lẽ, người này võ công cao không lường được. Nhược dục cường thực, bọn họ sợ cường giả tuy nhiên bọn họ không thể để danh tiếng quét rác, để người khác chê cười khi mở trường học chung với bọn bình dân nên họ ra sức mà tranh luận.

Cuối cùng để giải quyết vấn đề không có hồi kết, bọn họ chấp nhận quy tắc nguyên thủy của thế giới này. Trận thi đấu học kỳ giữa các học sinh gần đến chỉ cần học sinh bình dân đánh bại được học sinh của đại gia tộc sẽ phân thắng bại. Lúc này hiệu trưởng mới ung dung đưa danh sách bảy người thuộc tầng lớp bình dân. Nhìn đầu cũng thấy là chuẩn bị sẵn khiến các gia chủ nghiến răng nghiến lợi chấp nhận.

Cuối cùng các gia chủ bị tức đến mức bỏ về. An Long, Uẩn Lãnh đi về khu ký túc xá..

- Nay, Ngạn Dũng, người nghĩ việc này thế nào? An Long hỏi.

- Ta thấy lúc ta ở trong không thấy ai phát hiện nhưng tên hiệu trưởng như có như không quét mắt qua làm ta nhiều lần tưởng đã bị phát hiện nhưng hần vẫn không có động tĩnh, thêm cô gái kia nữa cô ta khi bước vào đã dừng mắt lên người ta, tuy không lâu nhưng có lẽ cũng bị phát hiện. Thêm nữa hiệu trưởng giấu đã lâu nhưng hôm nay lại không tiếc hiện ra võ công của mình để áp chế khí của bọn gia chủ. Thật không đơn giản...

Ngạn Hồng Ngọc sau khi bị thương đã được đưa đến phòng y tế. Sau khi nghe được kết quả và danh sách khiến cô ta tức đến ngất đi lẩn nữa.

(Trong phòng hiệu trưởng)

Một chàng trai đẹp đến yêu mị, sắc đẹp không phân cao thấp với An Long đang cảm mặt nạ phẩy phẩy.

- Oa... hôm nay mấy tên già muốn xuống lỗ sao không nói nhanh nhanh đi, dây dưa dây cà làm ta đeo mặt nạ nóng muốn chết. Mỗi khi nhìn sắc đẹp của ta bị che lấp bởi cái mặt nạ đáng chết này ta chỉ muốn xé bay nó ra thôi - Hần cầm cái gương từ đầu biến ra - Nhìn đi, nhìn đi, da của ta bị ám quá mức bóng nhờn rồi này...

Cô gái đang ngắm khung cảnh ở cửa sổ quay người lại. Nếu bọn An Long ở đây thấy chắc sẽ rất ngạc nhiên vì đó không ai khác chính là Dương Liễu Nhu.

- Ta hết nói nổi, đứng trước mặt người nghe người than phiền về sắc đẹp, về dưỡng da ta cứ tưởng mình không phải con gái đấy.

- Hu hu.. ta tốn thời gian với bọn họ vậy thì kem dưỡng ẩm da của ta đâu - Nói rồi đưa tay lên trước mặt Dương Liễu Nhu.

- Đây... đây... loại kem Hoa Lan này mới nghiên cứu ra. Cho người.

- Yêu người nhất - Nói rồi hắn ôm hôn một cái chụt rõ to trên mặt Dương Liễu Nhu.
- Người đàn xếp cho tốt, ta không muốn có bất kì bất trắc nào.
- Tất nhiên rồi - Hắn cười hi hi - Thêm một lọ nữa nhé - Hai mắt hắn bắt đầu long lanh lên làm nũng...
- Mơ tưởng.

"Kẹt... kẹt..." tiếng mở cửa vang lên là Dương Liễu Nhu lập tức lấy khăn che mặt, còn tên kia không tình nguyện đeo lên mặt nạ.

Một bóng đen bay vụt vào, nhắm thẳng hướng Dương Liễu Nhu làm bọn họ ngưng tụ pháp lực chuẩn bị chiến đấu...

Ngay khi thất lưng của mình được ôm xiết đến đau thì Dương Liễu Nhu bắt chợt thả lỏng, nụ cười như ẩn như hiện trên chiếc khăn che mặt kia. Một tiếng khóc oang oang vang lên cả phòng. Tên hiệu trưởng nhìn người trong ngực Dương Liễu Nhu với ánh mắt bất đắc dĩ.

- Hu... hu... Dương Liễu Nhu, bọn ta không cần ra ánh sáng, bọn ta nói với người nhiều lần rồi sao người không nghe... Hu... hu... tại sao lại phải đối đầu với ngũ đại gia tộc vì bọn ta... ta ghét người... ta ghét người... hu hu... - Nói rồi cái tay đầm thùm thụp vào lưng của Dương Liễu Nhu.

- Ta đã nói rồi... các người cho dù là bình dân hay là gì đi nữa cũng là đồng bọn của ta. Ta để các người ở đây rèn luyện trong bóng tối lâu quá rồi cũng nên ra ánh sáng thôi. Đồng bọn của ta không thể cúi đầu trước bất kì ai, cũng không phải chịu bất kỳ ủy khuất nào. Ta gầy dựng danh tiếng trường Lý Tự Trọng là để cho các người chứ không phải cho cái bọn người gia tộc kia. Nếu không làm bước này thì ta thả phá hủy nó.

Những người khác theo đường bí mật ầm ầm kéo đến, từ xa đã nghe Thư Lan trách cứ Dương Liễu Nhu nhưng khi nghe Dương Liễu Nhu nói làm họ cảm động hơn nữa. Bọn họ nguyện khuyên tận thiên hạ vì nàng. Không có nàng bọn họ chẳng là gì cả, không có nàng bọn họ vẫn ngày ngày thiếu ăn thiếu mặc chứ nói gì đến tu luyện hiện tại.

- Đây, quý tự kỷ sao không ngăn cô ấy - Thư Lan sẵn giọng, chỉ chỉ vào ngực của tên hiệu trưởng.

- Ta có tên đường hoàng mà... Ta tên Bạch Thiên... Bạch Thiên nghe rõ chưa? - Hiệu trưởng quát lên, thật là, tôn nghiêm ở đâu kia chứ, ra ngoài ai cũng cúi đầu nghe rầm rập, cơ mà ở đây chả là cái đình gì cả. Haizzz số phận hẩm hiu.

- Quý tự kỷ... quý tự kỷ...

- Bạch Thiên... Bạch Thiên...

Tiếng còi ồn ào vang vọng, tiếng cười nói to dần nhưng ở ngoài phòng không hề có một ai có thể nghe thấy.

- Bí Cẩm xin chào người - Một bóng đen bay vụt từ cửa sổ cúi đầu cung kính với Dương Liễu Nhu.

Từ khi bóng đen vào cúi đầu, mọi người đều ngừng cười đùa mà bắt đầu hành lễ một lần nữa.

- Thôi... thôi... đừng rườm rà như vậy, mọi người đứng lên đi. Công việc của người sao rồi?

- Bên gia tộc họ Ngạn đã sắp xếp xong, kịch vui chính thức mở màn...

- Ô... vậy là nó đã sẵn sàng nghênh đón bài ca Từ Thần rồi...

Một nụ cười mỉm hiếm có đã nở trên môi của Dương Liễu Nhu, báo hiệu có người xui xẻo, có người muốn xuống địa phủ báo danh...

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đe Dọa, Nguy Hiểm

Dương Liễu Nhu, bí mật về phòng của mình.

- Chà chà, Hắc Địa, người cứ bắt chéo chân, với khí tràng cường đại như thế thì nhu mì, yếu ớt của ta đi tong mất.
- Chủ nhân, người mà yếu ớt - Hắc Địa ngoáy ngoáy lỗ tai - Ta không nghe nhầm chứ?
- Ta nhu mì thật mà, tại sao người không tin?

- Thôi được rồi. Cất ngay. Ta cần tiền bồi thường, 1000 kim tệ cho thanh danh của ta.
- Thanh danh?
- Đúng đúng, thanh danh. Ta là đàn ông, suốt ngày mỗi khi có việc lúc nào cũng bắt ta thay thế hết.
- Không có tiền.
- Người... Người... Ta tức chết... Ôi những thỏi vàng sáng chói của ta... Mà thôi, không cho cũng được...
- Ô, từ khi nào mà người không hứng thú với tiền vậy?
- Ta hứng thú với việc người đi lang vãng ở kỹ viện và người ăn mày, làm mướn còn có ý cho người khác biết hơn. Ta muốn biết lý do.
- Ngoài việc vạch mặt những bộ mặt giả nhân giả nghĩa kia thì còn cho bọn họ biết là một con người quan hệ với tầng lớp bị khinh thường nhất sẽ đập lên trên đầu họ. Tôn nghiêm, danh dự của họ không đáng một đồng. Hơn nữa, còn danh chính ngôn thuận được tham gia vào thi đấu với ghi chú là tầng lớp thứ 4, chứ không phải bình dân như trước. Không phải thú vị sao?

Chắc, chủ nhận bọn họ thật tà ác nha. Dùng thân phận tầng lớp thứ 4 thấp hơn bình dân nữa mà đập lên thì bọn họ sẽ biểu diễn những khuôn mặt xuất sắc nhất. Ôi những gương mặt đẹp dễ như con hát trong vở kịch mà bọn họ đạo diễn.... Thật đẹp... Thật quá đẹp...

--- -----

Hôm sau, Dương Liễu Nhu đến trường như bình thường. Hôm nay, đến tiết môn lịch sử, cô giáo bước vào giảng bài. Ngạn Hồng Ngọc giơ tay hát hát mái tóc của mình. Đường như thu được tín hiệu, cô giáo bước xuống chỗ của Dương Liễu Nhu...

Dương Liễu Nhu lại tiếp tục công việc hí hoáy chi chép của mình, không ai biết Liễu Nhu viết cái gì, chỉ biết đến lớp là cô ta bắt đầu viết thí xác, thầy cô giáo cũng không nói gì cả, mọi người cứ coi như việc bình thường mà thôi. Cô giáo bỗng nhiên đập bàn của Dương Liễu Nhu cái rầm. Liễu Nhu ngơ ngác ngước lên không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Dương Liễu Nhu... Em đang viết cái gì? Tại sao không nghe giảng bài? Ngày nào cũng vậy là sao? - Cô ta là con cò của gia tộc họ Ngạn tiến vào trong trường học này để tìm hiểu bí ẩn của nó, công chúa thừa kế của gia tộc đã nhờ thì phải làm thôi, gây khó dễ, cho điểm thấp để đuổi ra khỏi trường là chuyện dễ như ăn cháo. Cô ta cũng sẽ kêu giáo viên khác như vậy, dù điểm cao đôi bài, giả chữ để chấm điểm thấp, một con bé nhỏ như con kiến mà thôi có kêu thì ai sẽ vì nó mà nói, hơn nữa cũng phải nể mặt cô ta nữa chứ, ai sẽ vì con kiến mà đắc tội với gia tộc họ Ngạn đây. Công chúa không muốn cho cô ta tham gia kỳ thi giữa kỳ kia thì không thi,

- Em xin lỗi. Em có nghe giảng mà cô...

- Nói hay nhì? Nói lại cho tôi nghe xem nào?

Dương Liễu Nhu đọc ro ro, rõ ràng không sót một chữ từ đầu buổi đến giờ. Cô giáo then quá hóa giận, đoạt lấy cuốn vở đang ghi của Dương Liễu Nhu đã gấp lại ngay ngắn từ khi cô ta đập bàn.

- Để tôi xem, cô viết cái gì đây?

Sau khi đọc xong cô ta giận tím mặt quăng nó xuống cuối lớp. Cái gì làm cô ta giận như thế? Ngạn Dũng, An Lý, Uẩn Lãnh quay xuống, dùng khả năng nhìn xa của mình nhìn trang vở đang mở. Thật ngạc nhiên, đó là đánh giá từng giáo viên, ưu nhược điểm của họ, từng bài giảng mắc lỗi gì, tất nhiên có luôn cả người đang đứng kia. Bọn Ngạn Dũng định nhìn rõ hơn thì cô giáo đã dùng ma pháp ngưng tụ ra ngọn lửa ném vào cuốn vở kia đốt sạch.

- Tôi sẽ đem cô đi cáo trạng với hiệu trưởng đuổi cô. Một học sinh mà viết bậy bạ, thậm chí trong giờ học còn viết truyện đen.

Ngạn Dũng cười lạnh, công phu đôi trắng thay đen không tồi...

--- -----

Hai tiếng sau, không biết trong phòng hiệu trưởng đã xảy ra chuyện gì nhưng cô giáo viên đó thì bị đuổi thẳng cẳng, còn Dương Liễu Nhu thì vẫn bình thường, vẫn không truyền ra kết quả là Dương Liễu Nhu có viết truyện đen hay không. Tuy nhiên, cô giáo kia bị đuổi thì một phần rõ ràng là không viết thể nhưng một con người mà đã bị xú danh rõ ràng thì người ta thả tin là có viết truyện ngôn tình còn hơn là không, để có thêm một cơ hội cho sướng miệng. Truyện đen là truyện ngôn tình, nó bị cấm ở thế giới này vì người ta cho rằng nó mang cho con người những ảo vọng không thực tế, vẫn có người xem thậm chí rất nhiều là đăng khác nhưng ai cũng xem lên cả, không ai công khai nói chỉ là viết.

Khi Dương Liễu Nhu đi đến hành lang để về lớp học thì đã là giờ ăn trưa. Mọi người lục đục ra về, ai cũng chỉ chỉ chỏ chỏ, càng nói lớn tiếng hơn nữa.

Bỗng có một con dao nhỏ bay về phía Dương Liễu Nhu kèm theo đó là lời kích động mọi người "Con này mau biến ra khỏi trường, chỉ cần mi chết bọn ta sẽ chẳng cần phải mở trường học chung với đám mọi rợ kia, hơn nữa, danh tiếng của mi đã thối đến không tưởng được, chết quách đi, chung bầu không khí của mi cũng làm bọn ta mắc ói... Chết đi... Chết đi"

Danh sách của trường đưa ra thì Dương Liễu Nhu là giỏi nhất trong số người tham gia đấu với các gia tộc nên người đó mới nói vậy. Hầu hết mọi người

đều không muốn mở trường, người này còn kích động như vậy nên vũ khí, dao nhỏ, thậm chí là rác rưởi từ bốn phương tám hướng bay đến Dương Liễu Nhu.

Dương Liễu Nhu cũng xuất ra vũ khí của mình và bắt đầu ngăn cản. Bọn Ngạn Dững vừa nghe thấy tin như vậy thấy không ổn cũng nhanh chóng chạy tới, bọn họ không muốn con mồi thú vị mình vừa mới tìm ra chết đi như vậy. Một bình dân thì mạng đã như cỏ rác rồi, hơn nữa là do họ lúc đầu tìm rác rồi đến cho Dương Liễu Nhu làm chôn mằm ghen ghét xuống cho mọi người nên giờ thêm chuyện này mới bùng nổ như vậy, họ phải có trách nhiệm với lỗi lầm của mình.

Vừa tới nơi, họ từ xa đã nhìn thấy thầy hiệu trưởng đã đến dẹp loạn, chuyện kết thúc bằng cách mỗi người phải viết một bản kiểm điểm và giải tán. Ông ta không chê mùi hôi rác đã dính trên người cô ấy mà còn dùng tay bịt kín lại vết thương đã thấy cả xương trắng trên cánh tay của Dương Liễu Nhu, dùng pháp lực để chạy nhanh đến phòng y tế của trường. Bọn Ngạn Dững cũng chạy theo. Gương mặt của Ngạn Dững bỗng nhàu nhĩ lại, kỳ lạ máu tuôn ra vậy mà sao mùi máu lại trở nên đứt quãng, lúc nhiều, lúc ít?

Hiệu trưởng và Dương Liễu Nhu vào phòng y tế lập tức đóng phòng lại. Bọn Ngạn Dững bên ngoài thấy vậy thì bỏ đi ngay, họ không quên rác rưởi này một phần là do bọn họ. Để đảm bảo Ngạn Dững ẩn thân vào phòng xem hồ sơ bệnh án, xem tình hình của Dương Liễu Nhu là được.

(Bên trong phòng y tế)

- Chắc... chắc... xem cô nhếch nhác chưa kia. Ta chưa bao giờ nhìn thấy cô chật vật như vậy đấy. Đóng cửa rồi, tên quỷ tự kỷ kia mau bỏ cái con dao trong tay nguoi ra đi - Cô y tế nói.

- Thưa Lan, cô đừng làm rộn nữa, mau xem cô ấy đi...

- Được, được, chủ nhân, người không định để bộ dạng đầy rác kia để ta băng bó chứ.

Dương Liễu Nhu lập tức tìm cái bao, nhẹ nhàng trút bỏ rác trên người. Thật ra rác không đụng được vào một tác da của cô ấy, dùng pháp lực để làm một vỏ bọc mỏng không cho dính rác vào sát người mà chỉ ở ngoài như lớp áo ngoài trong suốt của Uẩn Lãnh, kẻ dị ứng con gái đụng chạm. Dùng pháp lực một cách xa xỉ không lo hết như vậy chỉ có Dương Liễu Nhu mà thôi. Cây dao làm bị thương kia Dương Liễu Nhu hoàn toàn tránh được nếu lộ ra cấp bậc thật của mình, tuy nhiên chưa phải lúc. Chỉ cần đến xong kỳ thi thôi, mọi thứ phải được hoàn trả đầy đủ, đổ một chút máu chắc không sao đâu nhỉ?

- Đây, băng đi, làm vết thương thâm vào...

Thư Lan lấy một khăn tay quệt mạnh lên cánh tay của Dương Liễu Nhu không chút lưu tình. Máu lau xong lộ ra cánh tay tròn tròn, trắng nõn không hề có một vết thương nào. Thư Lan bắt đầu dùng dụng cụ để vẽ vẽ đắp đắp, làm cho giống một vết thương thật sự rồi băng bó.

Thật ra không hề có một vết thương nào cả, chỉ cần Dương Liễu Nhu bị thương, vết thương khép lại nhanh chóng đến nỗi ma cà rồng phải tằm tác chịu thua. Hiệu trưởng không phải lấy tay cầm che lại chỗ bị thương cầm máu mà là ấn một dao nhỏ để cắt sâu vào vết thương, không cho nó khép lại. Nếu người khác chứng kiến được thì sẽ nguy hiểm đến cho Dương Liễu Nhu, hẳn cũng không muốn nhưng cũng phải làm vậy, trong ngôi trường này không ít người là ma cà rồng ngửi được mùi máu, nhất là tên Ngạn Dững kia, không biết hẳn có phát hiện gì không, phải theo dõi kỹ càng mới được...

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Sau khi xong xuôi, Dương Liễu Nhu về phòng. Trường giải quyết cho Dương Liễu Nhu nghỉ 4 ngày để điều trị nốt lại gân và may vết thương.

Ngày hôm sau, một đám mười người, sáu nam bốn nữ, mang trên mình một bộ đồng phục học sinh màu đen khác hẳn với màu trắng của mọi người, lần lượt tiến vào một căn phòng học. Thấy đám người này giáo viên lập tức ngừng dạy. Học sinh đang không hiểu vấn đề gì xảy ra thì đám người bọn họ đã đem một người trong căn phòng này áp giải đi.

Giờ ra chơi, lời đồn đã lan rộng, ngay lúc đó trên bảng thông báo cùng điện thoại của toàn thể học sinh nhà trường nhận được thông báo "Bạn Nguyễn Thanh lớp 10 - 10 chủ mưu kích động học sinh sử dụng vũ khí tấn công người vô tội, kích động mọi người không tuân theo thông báo, quy định nhà trường đã đặt ra nên đã được hội đồng kỷ luật học sinh mang đi, sau một thời gian tra hỏi đã khai ra một số người có liên quan, học sinh của mọi lớp vui lòng đứng xếp hàng trước lớp để hội đồng kỷ luật học sinh đến mang người đó đi, yêu cầu không phản kháng nếu không có vấn đề gì hội đồng kỷ luật học sinh không chịu trách nhiệm".

Mọi người thấy tin nhắn lục tục chạy đi xếp thành bốn hàng trước lớp. Không để mọi người đợi lâu, mười người mặc đồng phục học sinh màu đen lúc này lại đến từ lớp cuối lên lớp đầu, mỗi nơi bọn họ đi qua mọi người đều cảm thấy run sợ. Đứng đầu, hội đồng kỷ luật học sinh bao gồm những học sinh ưu tú nhất, bọn họ đều được đào luyện trên chiến trường như một quân dân thực thụ, không một ai biết họ là ai, từ đâu tới, họ ở đâu trong trường, nhưng một khi họ xuất hiện ở đâu ai cũng run sợ trước lệ của những người từ địa ngục bò ra này. Hầu hết quý tộc tập luyện thì ai chịu khổ, ai chịu lên chiến trường để mạo hiểm mạng sống của mình đây?

Sau khi họ bắt khoảng 10 người liên quan đến vụ án, còn kẻ chủ mưu đang ở trong lớp 10 - 1 kia tạm thời theo lệnh trên tha một thời gian và rút đi thì có hai chân mày nhú chặt. Đó là Ngạn Dũng và An Lý. Họ cảm thấy người đi đầu rất quen thuộc nhưng không hề nhớ là ai...

Đến đêm, Ngạn Dũng và An Lý bắt đầu lúng lúng ở mọi góc ngách của trường như năm năm trước họ giả trang vào để tìm hiểu về hội đồng kỷ luật học sinh của trường nhưng tay không mà về. Họ biết không những là bọn họ mà còn có thể lực của năm đại gia tộc cũng tham gia, thế nhưng xói từng tấc đất trong trường cũng không thấy đâu và lần này cũng thế. Ngạn Dũng và An Lý tìm hội đồng này vì họ cảm thấy đạt được mục đích diệt hai nhà Ngạn và Uẩn dùng bạo lực không tìm đâu tốt bằng bọn họ, quân dân ưu tú của đại gia tộc cũng không bằng bọn họ. Hơn nữa, nếu như vận dụng thể lực của Lục Đạo Sát Thiên thì chưa kịp hành động thì các đại gia tộc đã biết được và có hành động, dù Lục Đạo Sát Thiên có lớn thì căn cơ làm sao bằng các đại gia tộc tồn tại hàng ngàn năm được. Dù Mị Huyết Thiên bảo họ chỉ cần giữ cân bằng giữa ba đại gia tộc khi cô ấy diệt hai và nâng lên một nhưng họ không thể tin tưởng nhiều, hiệu trưởng trường lần nào tới gặp cũng nói không biết, ông chỉ báo cáo lên trên còn khi nào phái hội đồng kỷ luật học sinh cũng không biết, hơn nữa Mị Huyết Thiên là ai cũng không hiểu, thể lực của Mị Huyết Thiên họ còn chưa biết, tuy có sự đảm bảo của Huyết Nguyệt nhưng dù gì tự thân vận động vẫn hơn.

Cũng như nhiều lần, lần này Ngạn Dũng và An Lý cũng không tìm ra, bọn họ định quay về thì một bóng đen lướt qua, hướng ra phía ngoài trường. Hai người lập tức chạy theo. Không lẽ hội đồng kỷ luật học sinh không ở trong trường mà ngoài trường?

Bóng đen phía trước, quanh co lòng vòng rồi đứng trước Tinh Hiền Viện, nơi này là kỹ viện nổi tiếng nhất ở bán cầu này, không những đón tiếp khách bình dân mà còn tiếp được cả khách của các gia tộc và đại gia tộc. Là nam đều ham của mới lạ, nơi này cách làm rất bí mật, chỉ cần bí mật đưa yêu cầu, họ sẽ có người hướng dẫn từ gia tộc đến khi an vị vào mỗi phòng khác nhau mà không hề biết ai là ai và ai là người nào nên không cần lo lắng về tin đồn quý tộc ăn nằm với kỹ nữ tầng lớp thứ 4. Bọn họ trong mỗi gia tộc đều đông con nên một năm một người xui xẻo có thân phận thấp kém nhất đều đưa vào Tháp Thi Văn, một tên thật văn nhả nhưng nói thắng ai ai cũng hiểu đó chẳng qua giống như kỹ viện mà thôi, thế nhưng kỹ thuật của tiểu thư gia tộc dù có thấp kém nhất thì làm sao bằng kỹ nữ ở tầng lớp thứ 4 kia chứ, nên ai ai cũng lên lên đến kỹ viện tầng lớp thứ 4. Vậy nhưng kỹ viện tầng lớp thứ 4 làm sao có bảo mật cao, đôi khi lại lộ ra một người làm bọn họ bị chê cười. Thế mà Tinh Hiền Viện này làm được, làm cho nơi này càng ngày càng phát lên.

Ngạn Dũng và An Lý cũng nghe thấy quy tắc ngầm này, không biết bóng đen đó là ai mà tự nhiên lại vào nơi này? Không lẽ vào ăn nằm với kỹ nữ thôi sao? Đối với bọn họ nơi đây thật dơ bẩn nên họ không muốn ở lâu, đó cũng là lý do mà trước kia họ không tìm thấy Dương Liễu Nhu, họ định ninh là tầng lớp bình dân cũng khinh thường tầng lớp thứ 4 nên không ở những nơi này, mạng lưới của họ chỉ trải rộng và dừng ở những nơi tầng lớp bình dân ở mà thôi.

Ngạn Dũng và An Lý quay mặt đi, bỗng nhiên tiếng nói quen thuộc bay lên: "Ngọc tỷ tỷ, người không chào đón ta sao mà để ta đợi lâu vậy" - đó là giọng nói của Dương Liễu Nhu. Bọn họ ngạc nhiên đến độ không thể hình dung được nữa.

- Nào có, khách quen đây mà, tỷ muội tốt của ta mà sao ta không chào đón được, vào đây, bọn họ cũng nhớ người lắm...

- Hừ, không đi...

- Đi đi... đi đi...

Nói rồi người được gọi là Ngọc tỷ tỷ kéo Dương Liễu Nhu vào một phòng ở gần đó. Ngạn Dũng, An Lý cũng ẩn thân đi theo.

- Người... - Ngọc tỷ tỷ thấy ký hiệu trên tay Dương Liễu Nhu nhanh nhẹn sửa miệng - Người đó nha, lại đây, bánh kẹo đây ăn đi - Nói rồi ngồi bên cạnh tán dóc trên trời dưới đất.

Không hổ danh là tú bà của Tinh Hiền Viện, không cần báo trước không cần bản nháp cũng tám được mọi chuyện trên trời dưới đất.

Mười lăm phút sau, Ngạn Dũng và An Lý chịu hết nổi, bỏ của chạy lấy người. Đứng tồn một đồng thời gian chẳng được gì. Họ không hề hay biết khi bọn họ ra khỏi tầm nghe lén của họ thì Ngọc tỷ tỷ nghiêm túc lại như người vừa cười đùa không phải cô ta:

- Chủ nhân chuyện gì vậy?

- Hôm nay ta định đi gặp hội đồng kỷ luật học sinh để xem sao bọn họ lại tự ý hành động khi chưa có ý kiến của ta, dù sao cũng bắt rồi nên lựa cách xử lý mới được, không nên bứt dây động rừng. Tuy nhiên vừa ra lại phát hiện cái đuôi bám theo nên đành phải ghé qua nơi này.

- Sao không xử rút luôn cái đuôi này đi...

- Bạn của Huyết Nguyệt, không đụng vào được...

- Chắc... rắc rồi...

- Thôi... Ta đi tìm bọn họ đây...

- Cung tiễn chủ nhân - Ngọc tỷ tỷ quỳ xuống đến khi bóng dáng của Dương Liễu Nhu biến mất...

Ngạn Dũng và An Lý theo đường cũ về trường. Khi đi ngang qua một gò đất, họ thấy khung cảnh này thật quen thuộc, đúng rồi...

Chương 23

Năm năm trước, cũng vào đêm tối, tại nơi này...

Một đám người vây quanh một dáng người bé nhỏ, người bé nhỏ ấy đã bị đánh đến mặt mũi sưng vù, đầy máu, tuy nhiên họ vẫn không tha.

- Mày học giỏi ư? Mày có học giỏi cũng không tẩy hết được cái mùi bình dân ghê tởm trên con người mày... Giờ hay rồi, ta xem mày đã bị thương nặng giờ ngay cả ta cũng đánh không lại ta có nên cắt hết tay chân mày rồi đưa cho chó nó ăn không nhỉ...

- Không không, nên chọc mù mắt hần...

- Không, nên đập nát từ từ, đập từ ngón tay này nhé... - Nói rồi hần lấy cục đá ven đường đập nát ngón tay của người đó không chút thương tình...

-

- Cầu... Cầu... Cầu... các... người... tha... tha... cho - Tuy đã mở miệng xin tha nhưng trong ánh mắt rừ xuống kia đã che giấu đi sự kiên cường, cùng khinh bỉ chính mình, thất vọng đối với bọn họ.

- Được, vậy thì đây - Bọn chúng xếp thành hàng dài, dang rộng chân ra, chỉ chỉ vào chính giữa - Chui qua đây, rồi chúng ta sẽ tha cho... Ha Ha ha... - Giọng cười đáng kinh tởm của bọn chúng cất lên.

Đến lúc này thì An Lý và Ngạn Dững không thể chịu đựng được nữa. Người này họ có biết, là người học rất giỏi ở trong trường, với độ tuổi ấy mà có pháp lực xứng danh với hai chữ thiên tài trong thiên tài. Tuy nhiên chỉ vì thuộc tầng lớp bình dân mà bị tẩy chay, lên lớp một mình về một mình không oán than. Mặc dù trong tối không ít lần ngăn cản nhưng chưa bao giờ họ lộ liễu đến mức này. An Lý và Ngạn Dững không đến mức giống như bọn họ vì theo bọn hần chỉ cần có thực lực thì nên được tôn trọng, không có thực lực hần cũng không sắp một cước như vậy, đó là sự tôn trọng tối thiểu với một người. Còn bọn người quý tộc kia thấy một người bình dân đứng lên trên đầu mình là đã cay cú lắm, khi người ta xuống nước thì lên hành hạ cho sung sướng. Giai cấp phân chia ở nơi này là một điều đáng sợ, không ít người là oan hồn rồi.

Ngạn Dững, An Lý định giải quyết hết đám người kia và bỏ đi, mặc số phận tên bình dân cho trời định là được thì một bóng dáng màu đỏ rực từ trên không trung đáp xuống. Sau đó, một người mặc y phục dạ hành ở phía sau. An Lý, Ngạn Dững bắt đầu cảnh giác đứng lên, họ có cảm giác con người này quan sát rất lâu rồi mà bọn họ lại không biết có người như thế, thật đáng sợ...

Như chứng thực suy nghĩ của hai người, đôi mắt lạnh lạnh kia quay lại đối diện với bọn họ, nhàn nhạt nhìn một chút rồi quay về với đám người kia...

- Thế nào rồi? Đã 10 ngày rồi, giờ đã nhận ra người đang ở vị trí nào rồi chứ? Người là kẻ ai ai cũng có thể đâm đạp chỉ cần có một cơ hội thôi... Cái lòng thương hại với bọn quý tộc của người đã vứt đi được chưa? Bọn họ có người không xấu, cũng có những người như thế này, chỉ cần người ngã xuống, ai ai cũng muốn đâm lên người bởi vì đó là cái cách phân biệt giai cấp hàng ngàn năm nay. Người thiên tài trong thiên tài thì sao? Ai sẽ giơ tay ra nguyện ý đem người đi đây? Gì mà chỉ cần pháp lực lớn, học cực giỏi từ từ ai cũng sẽ phục? Vớ vẩn... - Người mặc áo đen nói.

- Ta... ta... thù... hận... hận... bọn... họ...

- Không, ta nói không phải để người thù hận mà là để người hiểu rõ người cần phải làm gì để cho cái cách phân chia kia dần dần xóa mờ. Họ có quyền lực, có thiên tài dị bảo, người chẳng có gì thì người có thể làm gì? Ta bảo người đi xóa sổ thương nghiệp nhà bọn họ, người bảo đó là bạn bè của ta, người xem thử bạn bè người đi...

- Ta... xin... lỗi... từ... nay... đảm... bảo... phục... từng... mọi... mệnh... lệnh... cấp... trên...

- Vậy thì tốt, đánh cuộc thua, người hãy đi Luyện Ngục Môn đi, chừng nào ra khỏi được tầng thứ 4 hãy đi gặp ta.

Người áo đen vừa nói xong, người áo đỏ im lặng này giờ đã đưa tay lên. Một viên thuốc bay vào miệng của người bình dân ấy, ngay lập tức vết thương lưu lại này giờ dần dần kết vảy. Sau đó người đó lưu loát dùng dao cắt bỏ phần xương đã gãy vụn, dùng ma pháp của mình thúc đẩy xương phát triển, bôi thuốc lên rồi biến mất, người áo đen cũng biến mất theo. Toàn bộ quá trình chữa trị chưa đầy năm phút, bác sĩ giỏi nhất thế giới này cũng làm không được.

Người bình dân kia đứng dậy, ma pháp đã quay về thật tốt, thì ra tâm tâm niệm niệm cuối cùng nhận được kết quả này, không tiếc cái lệnh cấp trên cuối cùng lại thành như vậy. Hần cười tự giễu bản thân rồi bước ra đi.

Từ xa phiêu lãng lại một câu đến tai bọn người kia: "Nể tình bạn bè dù là đối trá kia, ta cũng sẽ không giết các người, uống phí cho ta một tâm bình tĩnh cuối cùng lại bị mê hoặc bởi những thứ trước mắt, lần sau, nếu có một lần nữa ta sẽ không ngần ngại mà xuống tay..."

Ba ngày sau, thương nghiệp của bọn họ đã bị thổi bay khỏi thế giới này như chưa từng tồn tại... bọn họ cũng nếm được hương vị của một người bình dân là như thế nào, những người từng bị hiếp đáp cũng thẳng tay đánh mắng bọn họ, đi đâu cũng bị chửi... thì ra, bình dân sống không hề dễ dàng...

Người bình dân đó chính là người mà An Lý và Ngạn Dũng thấy lúc sáng, người đứng đầu hội đồng kỷ luật học sinh, vì đám người kia đã ra trường rồi nên bọn họ không hề biết người mà bọn họ kinh hãi là người mà các gia tộc hết sức muốn lấy lòng để thu phục, nếu biết chắc họ tức đến học mầu...

Bốn ngày sau, Dương Liễu Nhu đi học lại và tình hình không khá hơn một chút nào. Bởi vì những người kia đã vì cô ấy mà bị bắt nạt giữa quảng trường của trường, đánh một cách công khai. Những người hiếu kỳ ngày càng đông khiến cho mặt mũi bọn họ bị mất hết. Đặc biệt là Nguyễn Thanh, cậu ta rất cay cú nên mang theo một đồng đồng bọn của bọn họ bắt Dương Liễu Nhu vào nhà kho đã bỏ đi hẻo lánh này.

- Cái con nhỏ này, mày nên chết đi nhỉ? Dám làm xấu mặt tao... Lên quánh nó...

- Đừng, em có ý này hay hơn nè đại ca, dù nó xấu xí nhưng nếu cời hết quần áo mà quay lên rồi đem vào trang web học sinh kia thì thật là...

Dù không nói hết nhưng cũng đủ hiểu điều kinh khủng sau đó, đúng là đủ ngoạn độc.

Dương Liễu Nhu không biết mình nên làm gì vì cô ấy đã thấy Hàn Mỹ Hân ở bên kia đang nhìn về hướng này. Không muốn nhưng có vẻ bị bức phải lộ rồi, bởi vì bọn họ thật sự là quá đông, đến lúc đó nhốt Hàn Mỹ Hân lại để không cho nói lung tung là được rồi. Ánh mắt của Dương Liễu Nhu xẹt qua một ánh sáng đỏ, ánh sáng này trong con ngươi dần dần lớn hơn, không một ai để ý đến điều này, vũ khí của Dương Liễu Nhu cũng đã cầm trên tay...

Ngay lúc này, bỗng con ngươi thị huyết của Dương Liễu Nhu khép lại chỉ còn một màu đen thăm thẳm như lúc trước...

Ngạn Phong từ đâu không biết nhảy tới chắn trước mặt Dương Liễu Nhu. Hắn chỉ đi ra ngoài dạo dạo, cùng với thăm dò một chút ngôi trường như mọi khi, ai ngờ lại gặp cái tên Nguyễn Thanh kia dẫn theo một đám người đi bắt Dương Liễu Nhu, nhiều người đều nhìn thấy vậy mà không một ai phản ứng mới ghê chứ, thật là làm lòng người rét lạnh. Ngạn Phong không hề biết lúc này chính hắn đã vô tình xóa mờ đi sự phân chia giai cấp kia, có lẽ hắn quên, có lẽ hắn cũng chưa từng để tâm đến cái gọi là phân chia giai cấp được giáo dục từ nhỏ kia. Bởi vì hắn còn nhớ có một cô bé đã từng nói, nếu đã là sinh mạng ai cũng có quyền được sống, huống chi chính hắn cũng không biết ba mẹ mình là ai...

Hắn bảo hộ Dương Liễu Nhu lông tóc vô thương đi ra ngoài, còn tuyên bố ai làm bị thương Dương Liễu Nhu là đối nghịch với hắn. Chính hắn cũng không biết mình tại sao lại xúc động như vậy, có lẽ hắn cảm giác được một tia thân thuộc không nói được nên lời kia...

Ngạn Phong không hay biết một câu nói của mình đã làm Hàn Mỹ Hân nổi giận. Cô ta là công chúa của họ Hàn, là thiên sứ được trời đất ưu đãi, tại sao cô thích Ngạn Phong mà hắn lại đi bảo hộ người như con sâu bọ kia... Không chỉ Ngạn Phong mà chỉ cần là con trai đều phải phục tùng ta... người chứ chờ xem đi... còn con sâu bọ kia phải cấp diệt...

Hàn Mỹ Hân bắt đầu vận dụng thể lực của mình trong trường...

Một ngày sau, trường đột nhiên tổ chức đi tập luyện thực tế trong rừng rậm đằng sau trường...

Đó thực sự là một cơ hội hoàn hảo để đi săn...

Ai là thợ săn, ai là con mồi đây?

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Đêm trước khi chuyển đi thực tế xảy ra, trong ký túc xá nam...

Hai bóng đen âm thầm rời khỏi trường hướng về rừng Từ Vong nằm ở nơi phân cách giữa hai bán cầu.

Trước lúc đó khoảng mười lăm phút, một bóng đen khác cũng rời đi trường, cũng hướng về rừng Từ Vong...

Họ đến nơi gần bia rừng, nơi nhiều đá mọc lởm chởm, chỉ cần không cẩn thận mà ngã xuống sẽ húng cả một thân thương tích trở về. Vượt qua nơi đó, họ hướng về nơi bia đá có khắc "Từ Vong rừng rậm, nguy hiểm cấm vào". Không phải tự nhiên mà người ta lại khắc bia đá này, rừng Từ Vong, y hệt như tên gọi, một khi ai đã bước vào thì biến mất mãi mãi không thể nào bước ra được nữa.

Những người tò mò thám hiểm mới chỉ đi một góc nhỏ của vòng ngoài thì đã không chịu được chạy ra ngoài mang theo nỗi sợ ám ảnh đến hết đời. Từ đó mọi người kháo nhau không nên bước đến, hầu hết ai cũng nghe theo nhưng cũng có người lại tỏ ra mình dũng cảm, tỏ rõ sức mạnh, gan dạ của mình mà

bước vào thì không hề có thông tin gì nữa, một trong số bọn họ chạy thoát ra ngoài, lúc đó người này chỉ bước ra khỏi vòng ngoài, tiến vào phía sâu trong rừng một chút sau đó vì mệt mỏi nghỉ không bước tiếp nữa, người đó chứng kiến cảnh địa ngục trần gian với đồng đội của mình, sau đó vì tham sống sợ chết mà dùng hết sức bình sinh chạy ra ngoài. Người đó cũng kể lại chi tiết những thứ mình gặp khiến cho không một ai dám bước vào nơi này nữa.

Hai bóng đen cuối cùng cũng dừng ở nơi này, gia tộc bọn họ không ít người phái vào thăm dò nơi này cũng chết không nhắm mắt, thế nên họ thừa biết khu rừng này cực kỳ nguy hiểm..

- Tuyệt Nhung, hôm nay ta lại đến để thăm cô nãi nãi ngươi đây. Ta không biết bao giờ ngươi có thể quay về, cô nãi nãi của ta, ngươi quay về có được không? Ta xin lỗi ngươi mà... Xin lỗi ngươi vì lúc đó ta không mạnh, nếu không ta có thể thay ngươi chịu độc rồi, xin lỗi vì ta không mạnh nếu không ta có thể theo ngươi và mẹ, chờ ngươi để ngươi không phải cô độc mà biến mất. Thật là, bao nhiêu năm qua ta cũng chỉ nói được có những câu xin lỗi đó thôi, ngươi nhảm đúng không? Đề ta kể ngươi nghe... Ngươi biết không? Mới mấy tháng trước ta gặp được Mị Huyết Thiên, cô ta thật quái quái làm sao ấy, nhưng cô ấy nói sẽ trả thù cho mẹ chúng ta đấy, hơn nữa ta còn gặp Dương Liễu Nhu, cô gái này càng ngày càng bí ẩn, cả hai người này tại sao ta lại thấy quen thuộc, tại sao lại thấy càng ngày càng giống ngươi? Chắc ta cảm giác sai rồi... Nhị trưởng lão cũng đối xử rất tốt với ta, Ngạn Dũng cũng vì ngươi mà lúc nào cũng ở bên cạnh bảo vệ cho ta nên ngươi cứ yên tâm về ta đi, ta sống rất tốt... Ngạn Hồng Ngọc tự nhiên lại thành người thừa kế... Ngạn Hồng Mạnh gia chủ đã đem con trai của hắn giấu rồi, nhưng ta đã tìm ra, ngươi xem ta có giỏi không?...

Giọng Ngạn Phong đều đều kể lại những điều hắn gặp trong một năm qua trong khu rừng vắng. Tiếng nói trầm thấp của hắn vang lên như bản nhạc du dương êm dịu.

Ngạn Dũng cũng im lặng đứng ở bên cạnh Ngạn Phong, nghe hắn nói lăm lăm mà không hề tỏ ra thiếu kiên nhẫn. Ngày hôm nay, tại nơi này, cô ấy đã biến mất, đến khi hắn tìm tới, chỉ còn vài mảnh vải của cô ấy, một vũng máu đã khô quện trên đất cát, đâm vào lòng hắn. Bao nhiêu năm qua hắn tìm cô ấy nhưng vẫn không hề có chút tin tức nào, cũng không thấy xác. Không có tin tức cũng có nghĩa là chuyện tốt mặc dù khả năng cao nhất khi cô ấy bị một đám cao thủ đuổi bắt tới nơi này nếu không chết chỉ có thể chạy vào khu rừng kia. Bao nhiêu năm rồi, năm nào hắn và Ngạn Phong đều tới đây, nơi cuối cùng có tin tức của cô ấy. Hắn đã giữ lời hứa với cô ấy. Liệu cô ấy có giữ lời hứa rằng trở về để hắn có thể tính hết nợ nần không? Hắn luôn nghĩ đến điều này nhưng hắn không thể phủ nhận rằng hắn cũng nhớ cô ấy, bóng hình ấy bao nhiêu năm rồi vẫn còn ở đây chưa một lần phai mờ...

Sáng hôm sau, Bạch Thiên đi đi lại lại trong phòng hiệu trưởng, Bì Cầm ngồi ghế hiệu trưởng đang đưa, xoay ghế qua lại nhìn con người gấp đến độ xoay vòng kia.

- Ngươi nói xem, chủ nhân liệu về kịp không?

- Tại ngươi. Chọn sau một ngày đi không chịu, ngươi biết ngày 11 tháng 11 hằng năm, chủ nhân đều biến mất đến lúc sáng bất kể khí hậu như thế nào, cũng không có thời gian cụ thể trở về.

- Ta quên mất, với lại tại bọn họ quá đáng nếu không ta cũng sẽ không gấp gáp như vậy, ta ghen một bụng khí rồi. Đừng nói ngươi không có.

- Thôi, ban lệnh bắt đầu buổi thực tập thực tế đi, chủ nhân về thì cùng Hắc Địa đổi lại, dù sao cũng chẳng ai muốn chung đội đâu, rất dễ dàng..

- Đành vậy chứ biết làm sao

Tại sân trường Lý Tự Trọng, học sinh đã đến đầy đủ để nghe thông báo nhiệm vụ và lưu ý khi đi vào rừng luyện tập thực tế. Trường học trong khu vực quy định đều bỏ những thứ quý giá khác ngoài những thứ nhiệm vụ, chỉ cần vận khí đủ có được một trong số đó đủ để khiến cho học sinh đạt được chỗ tốt không lường được. Những thứ học sinh lấy được trong rừng ngoài nhiệm vụ đều thuộc về học sinh, nếu trường cần thì sẽ đổi hàng ngang giá khiến cho học sinh hào hứng rất nhiều. Mọi người chia thành 7 người một đội, vừa đủ số lượng học sinh, chia đội xong đến báo danh để lấy bản đồ, trong bản đồ thì từng vùng đều có thầy cô giáo chịu trách nhiệm ứng cứu khi học sinh phát ra đạn tín hiệu cầu cứu, nếu đi ra ngoài vùng bản đồ sẽ rất nguy hiểm, trọng thương hay chết thì trường sẽ không chịu trách nhiệm.

Bốn người An Lý cũng lo lắng, họ biết hằng năm ngày 11 tháng 11 Ngạn Dũng và Ngạn Phong đều đến nơi đó. Bọn họ cũng cho hai người biết hôm nay sẽ có chuyến đi luyện tập thực tế này. Hi vọng bọn họ không về muộn...

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Trong phòng hiệu trưởng

- Ngươi cá cược với ta không? - Bì Cầm hỏi

- Lại cá cược gì? - Bạch Thiên bắt đầu dĩ vãng với cô gái này, không hiểu tại sao con gái con lừa gì mà mê cá cược quá đáng, cái gì cũng mở miệng ra cá

cược, nếu để cấp dưới nhìn thấy nữ thần nghiêm túc lại có bộ mặt này không biết miệng có nhét

được một quả trứng gà không nữa.

- Thì cá cược xem chủ nhân với Hắc Địa đối trước thời gian bước vào rừng hay sau thời gian vào rừng. Nếu ta thắng ta cho người 100 vàng kim nếu thua thì người đưa ngược lại cho ta.

- Được, ta bắt chủ nhân đối sau khi vào rừng, ta có quyền cược trước, tại người rùi ta - Bạch Thiên đành chấp nhận thôi, nếu không thì không biết Bối Cầm có xé xác hẳn không nữa.

- Ok, duyệt.

· CHÚ THÍCH: kim tệ có các bậc: đỏ kim, cam kim, vàng kim, lục kim, lam kim, chàm kim, tím kim, bạch kim. Tất cả đều nén thành từng hình chữ hộp chữ nhật nhỏ dài khoảng 3 cm, chiều cao và rộng khoảng 1 cm.

1000 đỏ kim = 1 cam kim; 1000 cam kim = 1 vàng kim
cứ thế tính đến tím kim.

1000000 tím kim = 1 bạch kim.

Bên ngoài sân trường, các đội đã từ từ vào hết, chỉ còn 3, 4 đội cuối cùng thôi. Lúc này "Dương Liễu Nhu" cũng đứng xếp hàng đằng sau chót. Đến đội của An Lý đăng ký thì may thay Ngạn Phong và Ngạn Dũng quay trở về kịp lúc.

Liếc thấy "Dương Liễu Nhu", Ngạn Phong chạy đến chỗ An Lý đăng ký tên thành viên để thêm

"~ ~ ~ ~ ~"

"Đương Liễu Nhu" vào trong đội đi bảy thành viên luôn nên khi "Đương Liễu Nhu" định bước lên đăng ký một mình một đội thì Ngạn Dũng đã ngăn lại. Những người khác cũng cảm thấy không sao. Dù gì nhiệm vụ này cũng dễ dàng, thêm nữa Đương Liễu Nhu cũng mạnh nên chắc sẽ không kéo chân sau.

Khi bước vào khu rừng, các đội thì chưa tản ra để làm nhiệm vụ thấy Đương Liễu Nhu đứng chung đội với các vị hoàng tử thì tức hộc mồm. Rõ ràng là để cô lập người ta, ai ngờ các vị hoàng tử lại nhận vào cho đi nhân số, bọn họ không nhận thì ai dám bắt nhận vào? Chuyện này nhanh chóng truyền đến tất cả mọi người qua điện thoại.

Ngạn Hồng Ngọc ánh mắt ác độc nhìn hình ảnh được chụp trên trang web trường kia, hận không băm vằm Đương Liễu Nhu.

Cùng lúc đó Hàn Mỹ Hàn cũng nghe mọi người nghị luận, bên ngoài thì nói mừng cho Đương Liễu Nhu, nếu mình không đi người mà không thể quyết định bỏ được ai thì chắc chắn mình sẽ mang theo cô ấy, khiến cho 4 nam nhân trong đội cảm thấy đây đích thị là thiên thần, còn nữ nhân thì ngược lại.

Hắc Địa cũng thật bất đắc dĩ. Rốt cuộc là chuyện gì đây? Mấy vị hoàng tử tự nhiên muốn mang theo Đương Liễu Nhu làm gì để đổi lại cho khó khăn đây... Hôm nay chủ nhân muốn săn mồi nên mới cố ý nhấn tin báo hấn giả thành người đến chứ nếu không thì miễn giảm cái này cũng được, chỉ cần nói Đương Liễu Nhu bệnh nặng không ra được giường để nghỉ thì điểm cũng tự nhiên sẽ có mà thôi. Hắc cũng oán hận a... Cái này tốn chất xám quá, ...

ve doi them tien thuong cung chi nhua vậy. Tiên ơi... tại đây... động lực lên ngay...

"Các học viên nghe rõ... kể từ lúc này mọi thiết bị phát sóng đều bị ngắt sóng... mọi người sẽ có thời gian bảy ngày và không thể sử dụng được các thiết bị điện tử nào khác trừ tám bản đồ điện tử đã phát lan này. Vì kiểm tra tinh thần đồng đội với nhau nên chỉ có một tám bản đồ cho một đội. Trong rừng rậm đầy nguy hiểm không báo trước nên mọi người cẩn thận. Mỗi người được phát một quả đạn tín hiệu, gặp nguy hiểm thì cứ phóng lên trời, trong phạm vi bản đồ sẽ có người tới giúp, nếu ra ngoài bản đồ có sẵn, có chuyện gì trường sẽ không chịu trách nhiệm. Nội quy, quy định mọi người có thể đọc lại trên tám bản đồ bằng cách nhấn vào biểu tượng cuốn sách. Vui lòng đọc rõ để không vi phạm. Mọi người có thể bắt đầu."

Lớp 10-1 là lớp xuất sắc nhất nên nhiệm vụ điều xếp dọc theo gần ranh giới giữa nơi có trong bản đồ và nơi không có trong bản đồ, những lớp sau thì cứ từ nơi đó tính vào trong dần.

Đám người Ngạn Phong hướng tới nơi có nhiệm vụ. Nhiệm vụ lần này gồm hái được Tiên Linh Thảo, bắt sống được ma thú Thổ Linh Nha, có được tinh thạch của ma thú cấp 2 cao cấp. Đối với bọn họ nhiệm vụ này quá đơn giản nên họ vừa đi vừa ngắm phong cảnh, không chút nào có vẻ là vất vả.

Đêm xuống, trong khi đội khác đã hoàn thành được 1/3 quãng đường, họ dự định đi trong 3 ngày còn 4 ngày làm nhiệm vụ thì đội Ngạn Dũng đi chưa được 1/5 quãng đường.

Hắc Địa lúc này thật muốn khóc, tốc độ chậm rì rì thế này khi đi trong rừng là một cực hình đó. Khi hắn đi huấn luyện tốc độ phải nhanh hơn cái này gấp nhiều lần, lúc đó muốn thở không ra hơi, hơn tại sao không chậm lại, thương tích đầy rẫy mà không có thời gian xit lý kia. Nhưng mà một khi đã nhanh rồi giờ lại đi ngắm cảnh kiểu này, chiêu một từ loại từ loại ma thú cấp thấp đến đến nỗi chưa khai được linh trí tới tấn công thì hắn không chịu nổi nữa. Cái này là điểm danh xem trong rừng có bao nhiêu loại ma thú hay sao đây? Chui nhân ơi, thêm tiền cho ta đi, ta chịu không nổi rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Bốn ngày sau...

Trong văn phòng hiệu trưởng, Bạch Thiên và Bì Cầm đang hứng thú bưng bưng xem trên màn hình theo dõi Hắc Địa bị chinh đến thê thảm. Đáng a... Ai bảo hắn giỏi nhất trong số bọn họ, lúc nào cũng lấy bọn họ ép một đầu. Tốc độ của hắn nhanh hơn bọn họ gấp hai lần, đòi hắn hận nhất là lẽ mà lẽ mề. Giờ hắn lại bị mà phải cắn răng nuốt vào trong bụng. Ha... Ha... Ha... ông trời có mắt.

- Nè... giờ nợ xí xóa nhé - Bì Cầm nói.

- Hôm trước ta thắng, tưởng đầu có tiền mua mỹ phẩm mới chứ, ai ngờ lần cá cược này lại thua... Chắc. Biết vậy không cá trận sau - Hắn thật hối hận, biết vậy không cá trận sau là chủ nhân sẽ đổi lại trước ngày thứ tư hay là sau.

- Chuyện cũng đã rồi, hối tiếc làm gì. Thấy ta nói có đúng không, chủ nhân chính người lúc nào cũng cao minh hết.

- Không phải chinh người mà nhìn tốc độ rùa bò của bọn họ cô ấy buồn ngủ rồi nên vọt ẹ, để Hắc Địa chịu thay.

- Ta có nên nói là chỉ sau một tiếng khi Hắc Địa vào rừng thì chủ nhân cũng đến không?

- Ta nghĩ không nên đâu. Hắc Địa sẽ vùi vĩnh tiền, ta cũng đang thiếu tiền, tên thần giữ của ấy cũng phải chịu chung số phận, hơn nữa hắn không chinh được chủ nhân sẽ quay sang bọn mình, lúc đó thảm rồi.

- Người nói cũng đúng..

Cùng lúc đó, Hắc Địa đang lần thứ một ngàn chửi ông trời không có mắt, lần thứ hai ngàn cầu chủ nhân về để đổi lại.

Nhóm của Ngạn Phong lúc này cũng đến địa điểm để làm nhiệm vụ. Hắc Địa vui vẻ cuối cùng cũng có việc để làm, tránh buồn hổng mất. Mấy ngày hôm nay, cái gì cũng có người giành làm, nào là nhóm củi, nào là nấu ăn, nào là đánh đuổi ma thú, đến tay hắn cũng chẳng còn có mấy con, hươu hươu kiếm lên một chút là xong... Cái gì mà con gái duy nhất trong nhóm nên có gì bọn ta làm là được, cái gì mà con gái nên không cần đụng kiếm sát thương nhiều, vân vân mây mây, làm Hắc Địa nhiều lần phải dùng gương soi xem lại gương mặt của mình, tần số hắn lấy gương còn nhiều hơn cả Bạch Thiên ái mỹ kia nữa.

Mỗi lần hắn nhìn lại một lần mặt hắn căng đầy hắc tuyến, gương mặt này chính hắn đã dịch dung qua nhiều người lần đầu tiên thấy nó xấu không chịu nổi. Đến Bạch Thiên thì khỏi nói rồi, nói hắn đến máu chó phun đầu, Bạch Thiên không dám nói thẩm mỹ của chủ nhân khi lựa gương mặt này nên mỗi lần hắn hóa trang thành chủ nhân lại nói cho thỏa thích. Lần đầu tiên hắn có xúc động muốn bỏ đầu bọn hoàng tử kia xem trong đó có gì, thẩm mỹ đi đâu mà mỹ nhân quây thành đàn đàn, xếp thành hàng hàng không thấy bọn họ săn sóc như vậy đi.

- Ta đi tìm Tiên Linh Thảo nhé - Hắc Địa nói.
- Không cần đâu, để ta - Hàn Ân nhanh miệng vọt đi.
- Ta đi bắt Thỏ Linh Nha...

Một bóng đen vọt đi, An Lý đi mất...

- Ta đi lấy tinh thạch ma thú cấp 2 cao cấp.
- Không cần, thời gian còn sớm để mai đi, dù sao cũng không tốn thời gian mấy - Ngạn Phong nói.

Ngạn Phong không hiểu tại sao ngày càng muốn che chở Dương Liễu Nhu, Ngạn Dũng không nói nhưng mỗi khi nhìn ánh mắt mệt mỏi của mọi người giành cho Dương Liễu Nhu hẳn lại khó chịu. Còn mấy người kia là ai chứ, bạn thân nhiều năm không nhìn ra bọn họ khác thường sao, nên bọn họ muốn gì thì để bọn họ góp công vào đi, thế nên mới có một màn này.

Thế là ngoại trừ Hàn Ân và An Lý cả đám lại ngồi xuống gốc cây nghỉ ngơi.

Hắc Địa lại tiếp tục ngốc lên. Hắc thật sự không chịu nổi nữa rồi. Lúc này một bóng chim cùng tiếng chim ưng kêu, một tiếng ngắn một tiếng dài bay trên đầu của Hắc Địa. Ôi thiên âm là đây. Chủ nhân ơi ta mừng muốn khóc rồi. Thế là hẳn viện có đi vệ sinh cùng Dương Liễu Nhu đổi lại. BẠC ƠI, ta về với bọn mi đây, thật tra tấn ta quá mà. Việc

*đầu tiên hẳn làm là về ngân khố nhìn những thời tiền để
xả street...*

Dương Liễu Nhu thề rằng mình không cố ý chinh Hắc Địa, tại thấy đoàn người đi chậm còn Hắc Địa thì chẳng làm gì ngoài việc ngồi ngốc nên cô mới đi xit lý một số việc, khi quay lại thì tới ngày hôm nay. Thôi dù sao hôm nay cũng là ngày thích hợp để đi săn mồi, Bạch Thiên đã lộ ra một ít tiếng gió, sắp xếp mọi việc cẩn thận, hôm nay chỉ cần tới nơi để săn mà thôi.

Lúc Hàn Ân và An Lý về chưa kịp ngồi xuống thì từ đâu nhảy ra một con chuột bạch, Ngạn Phong là người đầu tiên phát hiện hét lên: "Mọi người chạy mau, là Bạch Tì Thử".

Nghe vậy mọi người đều đứng dậy chạy thục mạng. Sao Bạch Tì Thử lại xuất hiện ở đây? Chúng nó là ma thú cấp 5 trung cấp, chỉ sống ở Tì Vong rừng rậm, sống ở nội vùng, chúng nó sống thành đàn, uống máu người và ma cà rồng để sống, khi đó người nọ phải để cho bọn nó tiếp tục uống cho hết máu và chết trong vòng 5 ngày nếu không thì sẽ bị ăn thịt. Đây là một loài ma thú rất nguy hiểm mà chết rồi 1

không sợ bị cơ hội đuổi đến tận cùng mà chết sau 1 ngày, tóm lại bị nó cản chỉ có đường chết, chọn đường nào mà thôi. Nó thật giống chuột bạch nhưng trên trán nó có hình giọt nước màu đỏ rực. Những con này rất khó giết, nếu không muốn nói là không thể giết. Không một ai biết nó nhược điểm ở chỗ nào, tốc độ của nó phải gọi là nhanh cực kỳ, như lúc này chỉ thấy một bóng đen xẹt qua xẹt lại. Muốn chạy thoát phải chạy thật nhanh và liên tục đổi hướng.

Chỉ nghe đồn là như vậy nhưng hình như Bạch Tì Thử không như tưởng tượng của bọn hắn, lúc này nó chạy không bằng bọn hắn nhưng bọn hắn cũng không dám dừng lại, phải chạy đến khi không nhìn thấy nó đuổi theo. Nếu lúc này có một người đứng ngoài nhìn thì sẽ thấy đàn Bạch Tì Thử giữ một khoảng nhất định với đám người trước. Thường như nó chỉ muốn đuổi chứ không muốn săn giết đám người này.

Lúc này Dương Liễu Như trông lại bị một nhánh cây đâm trúng chân khiến cô ấy bị ngã. Ngạn Dững thấy vậy, nhanh chóng lấy lại xách Dương Liễu Như như xách một con gà rồi bay nhanh đuổi kịp đám người đằng trước. Dương Liễu Như cười khổ, muốn bỏ lại đám người này mà sao khó khăn vậy.

Bỗng nhiên một đám chim ưng từ bốn phương tám hướng bay tới chỗ bọn họ khiến cho Ngạn Dững không thể không bỏ Dương Liễu Như đứng vững trên mặt đất. Tầm nhìn bị chim ưng hạn chế nên một lúc sau khi chim ưng tản ra thì không thấy Dương Liễu Như nữa, lúc này Bạch Tì Thử cũng chạy đến, bọn họ không có cách nào tìm thấy Dương Liễu Như nên cũng nhanh chóng đi tìm nguồn nước, chỉ cần nhào xuống nước, bể khí làm cho

mùi và hơi thở liền mất một lúc Bạch Tì Thù không tìm thấy người thì một lúc sau nó sẽ đi thôi.

Cách chỗ bọn họ gặp chim ưng mười mét, một bóng đen quay đi về hướng ngược lại, trên hai vai của người đó đứng một Bạch Tì Thù và một con chim ưng. Người đó không ai khác là Dương Liễu Nhu.

- Tiểu Bạch, Người có chắc chắc là bọn Bạch Tì Thù kia không hút máu bọn hắc chức.
- Yên tâm đi, là là của Bạch Tì Thù không trị được đám oắt con đó sao.
- Làm tốt lắm...
- Vậy chuyện đó...
- Ta quyết định không nói nhược điểm của người cho lão Vương Đắc Hồ thêm 1 tháng.

Bạch Tì Thù thật bí ai. Hắn đang sống yên lành trong nội vi Tì Vong rừng rậm, con người này không biết sao lại tìm được hắn, nói hắn biết nhược điểm của Bạch Tì Thù. Sau khi kiểm chứng hắn đành cảm động đến rơi lệ khi phải làm việc cho con người phúc hắc này, cứ làm xong một việc lại gia hạn thời gian kiểu này. Hắn công nhận hắn thật có trách nhiệm của một vị vua, tổ tiên cũng không thể trách hắn làm việc cho con người đâu, hắn cũng đâu muốn nhưng nếu bị nói lên vua của rừng rậm kia thì tộc bọn hắn sẽ bị đuổi ra ngoài vì đó, ai bảo con người này lại giao hảo với vua rừng rậm, mà một khi đã có người biết nhược điểm thì phải ra ngoài vì ờ, hắn còn hi sinh danh dự

của mình khi bị người phúc hắc gọi Tiểu Bạch kia kia.
Tổ tiên ơi, ta không thể với người... Tiểu Bạch ngược
lên trời cảm tạ cho số phận của mình năm giây...

- Cảm ơn người nhé - Dương Liễu Như dẫn chim ưng
đến chỗ thú vừa mới bị đám hoàng tử săn giết chiêu đãi
đám chim ưng một bữa no nê.

Nếu bọn hắc biết có người dùng đám xác chết thú vừa mới
bị bọn họ giết để làm phần thưởng cho chim ưng đổi phóc
với bọn họ thì có tức đến hộc máu không nhỉ?

- Tiểu Bạch đáng yêu, đậu phụng cho người...

Không ai biết một thú uống máu người lẫn ma cà rồng lại
nghiên đậu phụng như mạng, đúng là hai thái cực mà.

Tiểu Bạch muốn thề rằng hắc không vì đậu phụng mà
theo người này đâu, thật đó... nếu hắc nói được tiếng người
hắc chắc chắn sẽ thề, chỉ tiếc hắc là thú vật... thú vật
thôi... He he... Thật may mắn.

Bạn đang đọc truyện Ugly, You Are Mine (Xấu Xí, Cô Là Của Tôi) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.